

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK08_-_Kalibr .45.pdb

PDB Name: Kalibr .45
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.5.2007
Modification Date: 12.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Petr Schink

agent
John Francis Kovář

8
KALIBR .45

Copyright © Petr Schink, 2006
Cover Art © Jan Doležálek, 2006
Design ® Jan Doležálek, 2006
Edition © 2006
Allrights are reserved

ISBN 80-7254-878-6

Od: KILLERa Kvantový Interrealitní Inteligentní Retranslátör EF
báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi – CentrálníNad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: rekonvalescence

Rekapitulace: Při misi Se smrtí v zádech se nedokázal vrátit prvním návratovým oknem a byl nucen vyčkat tři měsíce. Ty v zájmu shromáždění dalších dat využil v účasti na vzduchoplavecké výpravě, která měla za úkol zachránit zajaté obyvatele státu, v němž agent Kovář operoval. Za jeho nemalého přispění se to podařilo. Svým konáním neporušil žádná agenturní pravidla. V průběhu expedice byla zjištěna fakta, na jejichž základě je organizována vědecká výprava do reality D19, viz globální mutace chřipkových virů, analýza doktorky Lavassi. Detaily viz subjekt JFK07 Hořící andělé.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Kristýna Rustová překvapivě nepřijala nabídku Bytewské a začala pracovat ve vědecké divizi. Důvod – osobní vazba na F. Boormana (humanizovaný kyborg). Díky ní se jeho psychický stav stabilizoval a zvýšil se jeho akční potenciál. Nezasahovat, pouze sledovat. Military divize, oddělení Biologických zbraní, propašovala do svých laboratoří v těle dr. Lavassi vzorky nebezpečných virů ze světa D19. Podle pokynů GODa č. 158-623-45c nebylo zasáhnuto. Pokud stejným způsobem ovlivnili i imunitní systém agenta Kováře, měl by být po víc než tříměsíční expozici mutujícími virům mrtev. Není. Vyšetřit.

Carl Maria von Wonder

Započal soukromý výzkum interrealitních fluktuací konektivity se znepokojivými výsledky. Vzhledem k extrémní matematické náročnosti a vysoké intuitivnosti jeho výzkumu nemohu pokračovat sám. Postup – sledovat a vyčkat profesorových závěrů.

Problém s identitou agentky komtesy Villefort vyřešen. Rodiče mrtví, agent senior se zmraženým služebním postupem

vzhledem k akci XXX, cenzurováno. Děkuji za objasnění.

Konec vyžádané zprávy

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

VYRUŠENÍ V NEJLEPŠÍM

Kovář se převálil na lůžku a podvědomě nahnatal příjemně oblé a hladké ňadro. S potěšením konstatoval, že černovláška po jeho boku je nahá jako prst. Šaty byly rozházené všude kolem, jak si z nich navzájem vzrušeně a mírně přiopile pomáhali. Svítící ručičky budíku na nočním stolku ukazovaly čtyři hodiny, ale Kovář se necítil ospalý. Ve skutečnosti měl úplně jiné pocity. Rázně odhrnul deku a přitiskl se k vláčnému tělu. Podle přítulného zavrčení neměla dívka nic proti.

Když byli v nejlepším, rozpípal se dotěrně mobil. Instinkty bývalého záchranáře zapracovaly. Kovář rozmrzele nechal oboustranně příjemné činnosti a hmátl po mobilu.

„Radil bych ti, aby to bylo důležité, Vinci. Zrovna tu mám rozděláno něco vážně naléhavého,“ zavrčel do telefonu. „A jestli to rychle nedodělám, asi mě to kousne do zadku,“ zašeptal mimo aparát a jemně odstrčil příjemně dotěrné ruce. Pak už se ke slovu nedostal, jen se stále vážnějším výrazem ve tváři kýval hlavou: „Ano, ano, dobře...“

„Promiň, Zoe, ale musím jít.“

JFK rychle sbíral rozházené svršky.

„To víš, práce...“ na okamžik se odmlčel, než si vzpomněl, co jí před pár hodinami o sobě nakukal, „...u policie.“

„Tohle mi budeš muset vynahradit, John,“ neodpustila si drobná černovláška a podle laškovného zamrkání bylo jasné, že se jim to vynahrazování bude oběma líbit.

„Ozvu se ti a domluvíme si odvetný zápas,“ zamířil na ni ukazováčkem v pistolnickém gestu a ještě sebral kabát, zakopnutý pod postel.

Venku na Kováře čekal rudý sport'ák Ferrari G68. Nejnovější oběť Vincentovy vášně pro rychlá auta. Co tenhle vůz dokáže si John pamatoval ze zkušební jízdy na závodním okruhu, kam ho part'ák pozval. Asi týden pak využíval jen služeb hromadné dopravy. Dveře na straně řidiče se otevřely a ven vykoukla ostře řezaná tvář Vincenta Vegy lemovaná zvednutým límcem bundy.

„Tak pojď, za půl hodiny máme briefing.“

Kovář přeběhl krátkou vzdálenost mezi domovním vchodem a autem co nejrychleji. Ledový podzimní vítr se do něj opíral ze všech sil a hnál mu do tváře suché listy a prach. Cípy kabátu zaválaly a už se za ním zabouchly dveře. Měl co dělat, aby se směstnal na úzkou koženou sedačku.

„Tohle zhmotnění krize středního věku není zrovna moc pohodlné,“ poznamenal uštěpačně, když se uveleboval. Vega se nedůtklivě zašklebil: „Spíš to leccos vypovídá o tvé životosprávě. Máš na tahle anatomicky tvarovaná sedadla moc velký slovanský zadek.“

Už smířlivěji ukázal na termosku s kávou. John vděčně sáhl po plastovém uzávěru, naplnil ho a poděkoval kývnutím.

„Mě vytáhli z postele před půl hodinou. Už jsem do sebe stačil nalít litr kafe a stejně skoro spím,“ zívá Vincent.

„No podle toho, jak spěchají, nás brzy proberou až moc.“

Kovář rychle vysrkl půl kelímku horké tekutiny, aby se nepobryndal, až se auto rozjede.

„Jak jsi vlastně věděl, kde dneska spím?“ napadlo ho se zpožděním.

„Agentura si musí udržovat přehled o svých lidech. Hlavně když to jsou taková esa jako ty,“ uchechtl se Vega a dál to nerozebíral.

Popravdě Kovář o rozhovor na podobné téma ani nestál. Pomyšlení, že se stal malým kolečkem – a navíc přísně hlídaným malým kolečkem – ve velké mašinérii, mu nedělalo dobře.

„Co má znamenat tohle? Nevěděl jsem, že jsi pověřivý,“ změnil téma a dotkl se hadrové panenky houpající se na zrcátku.

Byla ušitá narychlo, visely z ní nitě a skrz široké stehy se drala ven vata, ale přesto se zdálo, že se v jejím zmuchlaném obličejí odrážejí rysy živého člověka. Nejspíš jen hra stínů.

Vegovy rty se stáhly do tenké linie – něco na pomezí úsměvu a bdělé ostražitosti.

„Té hračky si nevšímej. Jen vzpomínka na jednu ženskou.“

„Takže zástava lásky?“ zasmál se John a rozhoupal talisman do divokého tance.

„Tak něco.“

Vega si v duchu připomněl balíček s jehlami, který si schoval do palubní přihrádky. Jen tak. Pro jistotu. Šlápl na plyn a sport'ák vyrazil do řídké osvětlené noci.

V okně nejvyššího patra činžáku se rozsvítilo světlo. Černovláška se neobtěžovala se spodním prádlem a ve spěchu na sebe naházela jen těsné džíny, svetr a koženou bundu s beránkem. Jako poslední si do podpaží připnula těžkou automatickou devítku, která pod vypasovanou bundičkou nedělala žádnou bouli. Nosit zbraň tak, aby si toho nikdo nevšiml a zároveň nepřekážela v pohybu a byla kdykoliv přístupná, se člověk naučí až dlouhou praxí.

Zoe nemohla říct, že by se jí tenhle úkol líbil. S její kvalifikací a praxí by se mohla uplatnit mnohem zajímavěji, než dělat někomu stín, zvláště když ten někdo byl ze stejné organizace a měl sloužit stejné dobré věci. Připadala si díky tomu

špinavá. Zároveň si ale tak trochu užívala, jakým způsobem se jí to povedlo rozehrát. Vyspat se s Kovářem rozkazem nedostala, ale bylo to příjemné zpestření a zároveň vynikající příležitost, jak si jej prověřit opravdu zblízka. Co muž nevyzradí v posteli, to patrně ani nevěděl. Ještě pár schůzek a dostane se mu pod kůži. Mobil na nočním stolku se rozehrál vlezlou populární melodií. Přišla zpráva. Černovláška si ji přečetla a začala spěchat ještě horečněji. V ústředí jí řeknou více, ale zatím její nový úkol nevypadal záviděníhodně. Přesto se v duchu usmála. To když si představila, jak se bude Kovář tvářit.

CESTA DO STŘEDU ZEMĚ

Bytewská si protřela oči unavené nocí beze spánku. Hned se ale zarazila a bleskově zkontrolovala oční linky a stíny. Perfektně držely, dokonce i řasenka. Kosmetika, kterou dostala jako osobní dárek od Villefortové, měla něco do sebe. Sice svou podřízenou podezírala, že jde o zboží propašované ze Země budoucnosti, ale nad tímhle malým prohřeškem se rozhodla mávnout rukou. Komtesa de Villefort byla zkušená agentka, jistě věděla, co si může dovolit protáhnout mezi světy. Podobné drobné přestupky proti řádu EF byly konec konců nevyhnutelné a představovaly asi takové nebezpečí, jako když si zaměstnanec mýdlárny občas pod rukou odnese pár kostek domů. A někdy to posloužilo i dobré věci, pomyslela si, když v zrcátku ještě jednou zhodnotila svůj vzhled. Žádné váčky pod očima, prohloubené vrásky nebo ustaraný výraz. Prostě dokonalá tvář bohyně. Možná bohyně matky, zhodnotila kriticky malý podbradek. Ale zatraceně sexy bohyně matky. Spokojeně mlaskla a zaklapla zrcátko kombinované s pudřenkou.

První půlku noci strávila na koberečku při telekonferenci se svými nadřízenými a druhou řešením krizové situace s mladým potrhým vědátorem. Teprve po dvou hodinách intenzivního nátlaku ho přiměla k tomu, aby přestal mluvit v matematických vzorcích a zděšeně kolem sebe mávat rukama. Teď by měl být ve své kanceláři a projídat se maxipizzou, kterou mu v záblesku geniální intuice objednala, aby se ho aspoň na půl hodiny zbavila.

Letným pohledem na nápadně nenápadné hodinky od Cartiera vykládané drobnými modrými diamanty si ověřila, že na jeden důležitý rozhovor má ještě deset minut. Zlehka přejela prsty po klávesnici počítače a rychle ztlumila zvuk, protože její kancelář zaplavil strašlivý rachot obřího dolu v plném provozu.

Zrnitou přeskakující obrazovku zaplnila obrovská hlava profesora von Wondera. Kývala se na tenkém krčku a ostré, k prasknutí napjaté rysy obličeje i zčuchané vlasy dotvářely dojem šileného vědce. Zpod hustého obočí zableskly dva živé plamínky zornic a doslova Bytewskou probodly. Jakmile ji profesor poznal, výraz napětí hraničícího s nervovým zhroucením ochabl a dokonce mu v koutku tenkých bezertých úst zacukalo v náznaku úsměvu. Ať dělal von Wonder co chtěl, rozhodně toho taky moc nenaspal.

„Jak zvládáte situaci, profesore?“ zeptala se ho formálně, ale přesto se stopou vřelého přátelského tónu v hlase. Věděla, že kdyby bylo cokoli v nepořádku, už by o tom byla informována. Starosti jí nedělal ani mužův stav. Na samé hranici svých sil pracoval její přední vědec nejlépe.

„Dobředobředobře!“ zadrmolil von Wonder a otočil se, jako by si to chtěl ověřit.

Odhaltěl tak výhled na několik primitivních vypouklých obrazovek, kterými byla vidět pouze tma a občas kus šedé kamenné stěny nebo sesouvajícího se šterku. Zbytek prostoru kolem profesora zaplňovala přešršel neidentifikovatelných přístrojů z nýtované oceli a táhla a písty, kterými byly propojeny. Díky neustálému pohybu strojů vše působilo hekticky a zmateně a díky otřesům, syčení páry a vrzání budila scéna dojem, že stačí jeden povolený šroubek a von Wonderovo stanoviště se změní ve zmrščenou ocel. „Museli jsme dvakrát vyměnit vrták, podloží je tady extrémně odolné, ale jde to dobře.“

Bytewská v hraném rozhořčení zakývala ukazováčkem: „Myslela jsem, že jsme se jasné dohodli – zůstanete na povrchu, nejvýš pomůžete několika radami, ale dolů nepůjdete! Jste pro Agenturu příliš cenný.“

Ale opravdové rozčilení v jejím hlase chybělo. Bylo jí jasné, že von Wonder neodolá příležitosti a sestoupí v primitivním vrtném stroji do útrob Země. Takhle nějak si její nejlepší vědec představoval dovolenou.

V zorném úhlu obrazovky prošel muž s velkým hákovitým nosem a věčným úšklebkem na bledé tváři. Oblečený byl ve viktoriánském fraku umazaném od oleje. Ve stísněné strojovně vrtné soupravy si dovolil jediný prohřešek proti bontonu – obvyklé bílé rukavičky vyměnil za těžké pracovní rukavice strojníka.

Von Wonder se v odpověď jen provinile usmál a naráz vypadal docela jako kluk, kterého přistihnou s prstem v hrnci s povídky.

„Ale proto jsem vás nekontakto...“

„Moment, ztrácím vás!“

Profesorův hlas zanikl v chrčení a šumění špatného příjmu a černobílý obraz se rozplizl do zrnění stěží ohraničujícího jeho obrysy. Obrazovka blikla a mužik zmizel docela.

Von Wonder se chvíli snažil zachytit svou šéfovou pomocí několika titěrných ladících knoflíků. V dimenzi, kde pracoval, fungovaly jen velice jednoduché technické a informační prostředky, ale byl vděčný i za to málo. A dokázal s tím pravé divy. Když mu však jeden ladící knoflík zůstal v prstech, rozhodl se pro ten nejstarší opravářský grif, který fungoval na všechno od primitivních mechanických strojů po vojenské superpočítače, proti kterým byl Deep Blue asi stejně komplikovaný jako čtverečkový papír na piškvorky – praštil ze všech sil do bočního panelu jednoduchého počítače a obraz znovu naskočil.

Zároveň vybuchla v dešti elektrických jisker jedna z vakuových obrazovek na stěně, osvětlení zakolísalo a celá místnost se rozvzrala hrozivými tóny bortící se oceli. Muž ve smokingu se zašklebil, vrazil šroubovák do krabice centrálního motoru a obří vrták ztichl. Kilometrová vrstva horniny bezpečně utlumila jakýkoliv zvuk zvenčí a rozprostřelo se strašidelné ticho. Dokud muž neporušil dekorum francouzského šviháka, nezachrchlal a neodplivl si skrz mřížovanou podlahu.

„Granit. Chroupá to vrtné hlavice jako perník.“

„Postarej se o to, Jean-Paule,“ reagoval bezmyšlenkovitě von Wonder a dál si ho nevšímal.

Jeho spolupracovník byl schopný mechanik a situaci zvládne sám.

„Už vás zase vidím,“ ohlásil, „takže proč jste mě kontaktovala? Děje se něco neodkladného? Jak to tam beze mě Whitacker zvládá?“

Bytewská se pohodlně opřela ve svém koženém křesle a propletla prsty do stříšky. Tohle bude těžké. Byla zvyklá své spolupracovníky a podřízené povzbuzovat k samostatnosti a vlastní iniciativě a přesně to taky von Wonder dělal. Jenže teď ho za to měla potrestat. Zhluboka se nadechla: „O Whitackerovi později. Měla jsem dnes v noci velice nepříjemný rozhovor s několika pěkně nasr... rozzlobenými hlavouny.“

Bylo vidět, že Ljuba Bytewská jen ztěží přemáhá vztek, který prosakoval každou vyřčenou slabikou jako pára ze špatně utěsněného kotle.

„Co zase?“

Von Wonder se ani nepokoušel potlačit znechucený úšklebek. Klacky, které mu nadřizování občas házeli pod nohy, přeskakoval po celou svoji kariéru. Bytewská tvořila jednu ze světlých výjimek.

„Vzpomínáte si na náš rozhovor o interdimenzionálních fluktuacích? Upozornil jste mě tehdy na jistý nečekaný jev v pohybu dimenzí a rozhodl jste se hledat jeho příčiny.“

„Ano jistě, pracuju na tom a došel jsem k několika závěrům. Závažným závěrům! Ta pravidelnost v pohybu dimenzí rozhodně nemůže být náhodná,“ přerušil ji vědátor náhle vzrušeným hlasem.

„Dost!“ udělala jeho šéfová jasné zamítavé gesto rukou. „Nechci a nesmím o tom nic slyšet. Právě o tomhle vašem experimentu jsem si moc hezky povídala šest hodin v kuse. A výsledek je, že máme okamžitě zastavit veškerý výzkum v tomto směru.“

„Cože?“

Von Wonder zařval jednak proto, že v tu chvíli motory podzemního korábu opět naskočily, a druhak vzteky.

Odkudsi se připotácel vysílený Jean-Paul a za chůze ze sebe setřepával okované boty s mačkami a ochrannou helmu se skleněnými průhledy lemovanými mosazným kováním. Zbytek těla měl navlečený do mechanického exoskeletu poháněného rozměrným pufajícím motorem na zádech. Celé to vypadalo jako hydraulický vozík, který se někdo rozhodl upravit pro nedělní procházky.

„Jak jste slyšel. Bylo mi velmi důrazně vysvětleno, kde je místo naší pobočky. Máme se starat o malé šmelináře a tenhle píseček nechat velkým klukům.“

Špatně skrývaná hořkost teď z dokonale namalovaných rtů Bytewské skoro odkapávala.

„Ale moje výpočty stále běží! Zatímco jsem tady, centrální počítač KILLER se tím problémem usilovně zabývá a zastavit ho můžu jen já s patřičným přístupovým heslem,“ dodal zdánlivě zbytečně von Wonder. „Byla by přece škoda Agenturu připravit o jeho výsledky.“

Teď už se vychytralý úšklebek přehlédnout nedal.

„Rozumím,“ Bytewská si dovolila jedno malé úlevné oddechnutí, „jakmile se ale vrátíte z mise, budou všechny další výpočty a operace zastaveny a výsledky postoupeny vyšší instanci.“

„...a patrně skartovány,“ doplnila v duchu, „nebo přidány do police hned vedle Růžového poupěte a Archy úmluvy. Tomu je třeba zabránit za každou cenu.“

Bytewská se v duchu modlila, aby vědci, který byl většinu času trochu mimo svět běžných lidí, došlo, co po něm chce. Nemohla to říct přímo, veškerá komunikace byla nahrávána. A i tohle těm nahoře nejspíš dojde, jenže za náznaky ji nebudou moci potrestat.

„Ano, jistě. Jen se obávám, že se moje mise zde ve Městě pod mrtvým sluncem trochu protáhne,“ nezklamal von Wonder. „Je nezbytné nastartovat znovu geotermální činnost, jinak nám naši spojenci velmi rychle pomrznou. A obávám se, že si následný dozor vyžádá moji delší přítomnost.“

„Jistě, chápu. Každý musíme dělat, co je nutné,“ odpověděla Bytewská dvojznačně.

„A jak si vede můj zástupce? Já osobně v něj vkládám velké naděje.“

„Ach ano, Dexter Whitacker. Vede si dobře. Popravdě zrovna udělal jeden zajímavý objev, který možná souvisí s vašimi výpočty o fluktuaci dimenzí. Posílám na to moje nejlepší lidi. Myslím, že to bude ještě hodně zajímavé.“

Bytewská si znovu protřela unavené oči a tentokrát jí bylo jedno, jestli si rozmaže linky. Mezi přáteli se na to přece tak nehledí.

V tu chvíli se obrazovky za von Wonderovými zády zaplnily rudým ohněm magmatu. Podzemní loď zavržala jako ocelová rakev drcená tíhou celého světa a Jean-Paul stále ještě napůl ve svém exoskeletu proletěl napříč celou kabinou a rozplácl se o stěnu, až součástky lítaly.

„Musím končit, taky se tu nenudíme. A mimochodem – dnes vám to sluší,“ mrkl na Bytewskou rozčuchaný mužík a spojení se samo od sebe přerušilo.

CANIBAL HOLOCAUST

Auto zastavilo před betonovým monolitem bez jediného okna. I vstupní dveře z matně šedé oceli byly viditelné až po chvilce pátrání. Ženevská centrála agentury Equilibri Ferrarius vypadala jako předimenzovaný bunkr z druhé světové války. Nebo možná jako hypermoderní a určitě taky hyper-drahý výstřelek mírně vyšinutého architekta. Kovář by tipoval spíš to druhé.

„Co přesně říkali?“ ozval se konečně, když s Vincem sjížděli v lesklé střele expresního výtahu do hlubin země.

„Von Wonder nebo někdo z jeho týmu dekoval pohyb několika těch kulatých nesmyslů na fantómdromu. S dvěma z

nich prý není něco v pořádku. Víc nevím," pokrčil Vega rameny.

Stejně jako Kovářovi ani jemu nebyly příliš jasné zákonitosti dimenzionálního simulátoru.

„Takže si asi uděláme výlet," zamumlal John a násilím potlačil záchvěv vzrušení.

Při předchozích výpravách do vzdálených světů mnohokrát riskoval život a postupem času zjistil, že je pro něj pohyb na ostří nože něco jako droga. To vlastně věděl, ještě když pracoval jako voják a později záchranář. Teď se nějakou dobu jen potloukal po Ženevě a okolí a připadal si jako zhýčkaný turista s příliš velkým kapesným. Agentura rozhodně neplatila špatně, ale akce mu prostě chyběla.

I teď, uprostřed noci nebo spíš brzy ráno, se po hlavní okružní chodbě střediska potloukalo pár zaměstnaně vyhlížejících lidí. Sotva cinkly dveře otevírajícího se výtahu, dva z těch lidí k němu zamířili.

„Dobré ráno, pánové!" přivítala muže zářivým úsměvem Ljuba Bytewská.

Kovářově šéfové to jako obvykle slušelo a jako obvykle kolem sebe šířila auru přirozené vůdkyně. I tak brzy ráno byla dokonale naličená a upravená. Dokonale, i když mírně excentricky, ale to patřilo k jejímu stylu.

„Pospíšíli jste si," konstatovala a nečekala na jejich reakci, „dovolte, abych vám představila asistenta a v současné chvíli zástupce doktora von Wondra – Dextera Whitackera," rukou obtěžkanou zlatem napodobila gesto cirkusových uvaděčů a ukázala na svůj doprovod – opláceného mladíka s patkou mastných černých vlasů a výrazem absolutního nadšení v obrylených očích.

Bílý plášť ho jasně identifikoval jako vědce. Tedy původně byl plášť bílý, teď ho zdobilo množství skvrn, které by oko nevybíravého gurmána identifikovalo jako pozůstatky pizzy, coly a hamburgerů, zkonsumovaných za osamělých nocí, naplněných vědeckou prací.

„Těší mě, že vás poznávám, pánové," vrhl se ke Kovářovi a Vegovi jako nadšené štěně a začal jim střídavě tisknout ruce, „už jsem toho o vás tolik slyšel. Samou chválu ovšem!"

Kovář se trpně ušklíbl a nechal si potřást pravačkou. Whitackerova ruka byla měkká a vlhká. Vega se tvářil podobně nadšeně, ale povedlo se mu strategicky ustoupit za Johnova široká záda a vyhnout se tak první nejagresivnější dávce obdivu a zbožňování.

„Jsem tak rád, že se konečně i já můžu zapojit do týmu a přispět svou troškou ke společné práci."

Dexter se nepřestával zajíkat a mával kolem sebe lejstry s kolečky od šálku s kávou. John po nich líným pohybem sáhl a vytrhl mu je z prstů.

„Předpokládám, že jde o tohle," zhodnotil sloupec nic neříkajících čísel vyjetý z počítačové tiskárny a vrátil papíry Whitackerovi.

„Předpokládáte správně," konstatovala Bytewská, která s pobaveným nadhledem sledovala Dexterovy tanečky a rozpaky obou agentů.

„Vy víte, že nejsem vědec. Řekněte mi prostě, co se stalo. Nebo se má stát," doplnil JFK, když si uvědomil, že simulátor dimenzionálních posunů dokáže občas i předvídat možné budoucnosti.

„Nebo by se eventuálně v jednom z mnoha svazků realit stát mohlo, kdyby entita X nereagovala na entitu Y a nevytvořila tak časovou bublinu pí gama beta," utrousil se suchým humorem Vega.

„Pojďme do laboratoře pana Whitackera, je hned vedle fantómdromu," utřela Bytewská rozhovor.

Whitackerova pracovna byl ve skutečnosti kumbálek zaplněný počítačovými terminály, monitory a další technikou, která Kovářovi nic neříkala, ale byla zjevně extrémně drahá. A nic na tom dojmu neubíral fakt, že se všude válely krabice od pizzy a umaštěné papíry s logem Mac Donald.

Pět monitorů zrovna přenášelo efektní taneční číslo několika fantómových koulí. Objekty se s temným burácením valily obří technikou jeskyní, odrážely se, prolínaly, zmnožovaly a zase mizely. Kovář v jeskyni už párkrát byl, ale pokaždé se nemohl zbavit dojmu, že vpadl nezván na biliárový večírek party bohů.

Na zbytku obrazovek se v nepřehledných řadách mihaly grafy vyhodnocující pohyb fantomů a jeho matematická vyjádření. Kovář se na to všechno dokázal soustředit jen chvíli, než ho rozbolela hlava.

„Podívejte se na tohle," přiskočil Dexter k terminálu a něco zmáčkl.

Jedna z dosud slepých obrazovek se rozzářila. Šlo o záznam, protože taneček monstrózních koulí probíhal zrychleně a po stranách monitoru se objevovala nějaká čísla a složitý graf.

„Vidíte to? Všiml jsem si toho během noční služby. Asi ve dvě," zapíchl Dexter prst do shluku fantomů. Na skle zůstala mastná šmouha.

Chvíli se nedělo nic. Koule o velikosti několikapatrového domu kolem sebe kroužily v jemném tanci sněhových vloček. Z chumlu se náhle vydělil fantom o něco větší než běžný průměr a stále rychleji se valil k jednomu ze solitérů na okraji. Během několika vteřin došlo k průniku.

„Fascinující, že?" neudržel Dexter na uzdě nadšení a málem plácl Vagu po zádech. Včas se zarazil a nervózně si zamnul dlaně.

„No to jistě," odpověděl snědý agent a o sarkasmus v jeho hlase by se mohl neopatrný posluchač pořežat.

Nic nenasvědčovalo tomu, že se děje něco výjimečného. Podobné scény se na fantómdromu odehrávaly minimálně každých pár minut.

Velká koule už úplně prolнула menší a pokračovala nerušeně po své dráze – malinko větší a o odstín tmavší. Její oběť zmizela, jen chvíli se na místě, kde původně stála, mihotal nezřetelný stín. Pak se vytratil i ten.

„A kvůli tomu jste mě tahali z postele? Kuličky jsme si mohli zahrát i ráno," ušklíbl se John.

„Je mi opravdu líto, že jsme vás museli budít, vy moji spící princové, zvlášť vy jste prý měl velmi příjemnou společnost," zatřeptala Bytewská na Johna dlouhými řasami jako nevinná holčička. Pod sametovým povrchem jejího hlasu však bylo skryté ostří.

JFK raději spolkl další poznámky a v duchu se zapřísahal, že si bude muset s Bytewskou vážně promluvit o svém

soukromí. Tedy spíše a jeho narušování ze strany Agentury.

„Tak co se vlastně stalo?!“ vyštěkl podrážděně.

Než ho Bytewská stihla setřít, promluvil Dexter.

„To, čeho jste právě byli svědky, by se laicky dalo nazvat interdimenzionální kanibalismus. Podobné jevy se čas od času dějí, i když jsme to ještě v praxi nezaznamenali. Ale víme o tomhle fenoménu aspoň teoreticky, podobně jako o černých dírách.“

„Moc, moc zajímavé,“ utrousil koutkem úst Kovář a okázale zívł.

Dexter si jeho despektu nevšimł.

„Že ano! Na tohle téma jsem dělal diplomovou práci. Kvůli ní mě vyhodili ze školy a vedoucí katedry mě dokonce posílal na psychiatrii. A potom jsem narazil na práce doktora von Wondera...“

Whitacker se nábožně odmlčel, když vyslovil doktorovo jméno.

„Podle mých výpočtů se výskyt interdimenzionálního kanibalismu blíží pravděpodobnosti výskytu epsilon na katedře matematické analýzy,“ Dexter se zachechtal a vzápětí se zmateně rohlédl po nicnechápajících tvářích kolem. „U nás na katedře se všichni směli jako šílení,“ zamumlal zklamaně. „No prostě se výskyt takového jevu limitně rovná nule. Nemusel by se odehrát za dobu existence několika vesmírů.“

„Jasně, už tomu rozumím, Nobelovku máte na dosah.“ Kovář stále obtížněji bojoval s rozmrzelostí. „Co přesně to znamená pro nás?“

Bytewská gestem umlčela Whitackera, který se nadechoval k další vědecké přednášce, a spustila.

„Znamená to, že se někdo snaží tenhle jev vyvolat uměle. Svět, který jste viděli na fantómdromu zmizet, je bohatý na minerál zygonit s vysokým magickým potenciálem. Tamní realita je téměř striktně technologická, takže zygonit má pro ně stejnou hodnotu jako pro nás písek na pláži. Ale pro jeho dimenzionální sousedy, fungující na bázi magie, představuje obrovské lákadlo. Čas od času dochází k částečnému prolínání dimenzí a minerál je směřován za cenné kovy a další suroviny. Nezasahovali jsme, protože tenhle obchod funguje bez konfliktů a světy se jinak neovlivňují. Ale teď se zdá, že chabý přísun zygonitu jednou za několik desítek let přestal sousedům stačit.“

„Takže jednoduše schramstli celou dimenzi. Ale nejdeme trochu pozdě?“

„Tohle byla jen předpověď jedné z eventualit. Té, která nastane, pokud nezasáhneme,“ skočil Johnovi do řeči Whitacker. „Nepřišli bychom na to, ale před čtrnácti dny jsem na náš monitorovací systém nainstaloval nový software. Vlastní výroby.“

Mladý vědec se nadmul pýchou a očima pohlídl řadu kovových krabic počítačové centrály.

Bytewská se ujala slova: „Správně, a my téhle eventualitě musíme zabránit. Ten svět jsme zatím oficiálně nekontaktovali a ani to v nejbližším horizontu nemáme v úmyslu. Poslali jsme tam jen prospektorskou výpravu a nějakou dobu tam žil náš rezident.“

„Zygonit?“ Vega spíš zkonstatoval, než se zeptal.

„Chápatý chlapec. Ano, zygonit. Máme o něj eminentní zájem. A taky fakt, že pokud by se tohle dimenzionální... divadlo,“ zpražila Bytewská pohledem Whitackera, který jí už už chtěl skočit do řeči s přesnou definicí, „odehrálo, zahynuly by při tom statisíce lidí a zbytek by patrně zešílel šokem.“

Budete muset jednat inkognito, nechceme je vyplašit. Takže žádné hurá akce. Navíc nevíme, jak přesně má celá tahle dimenzionální kanibalská hostina probíhat. Pokusí se protrhnout blánu reality v místě, kde je nejslabší. Podle všeho to bude bývalý zygonitový důl, odkud vždy jednou za čas vyraží kupecké výpravy jezdců v černém. Tak se naši mágové maskují.“

„Takže obvyklá akce typu: Víme o tom sice houby, ale nakonec spasíme svět?“ poznamenal Kovář.

„I kdyby se bránil a kopal,“ odpověděla bez jediného náznaku humoru Bytewská. V očích se jí však odráželo pobavení.

„A teď pojďte. Já i tady Dexter vám toho musíme spoustu vysvětlit a máme na to přesně...“ mrknutím zkontrolovala hodinky, „dvě hodiny, čtyřicet sedm minut a třicet vteřin do otevření průchozího okna.“

ČERNÍ JEZDCI

Dýnko klobouku se Johnovi nepříjemně lepilo na čelo a v očích ho štípal sláný pot. Ohlédl se po Vegovi a s jistým zadostiučiněním zaznamenal, že snědý agent na tom není o nic lépe. V širokém slaměném klobouku a volném ponču vypadal jako mexický gringo z laciného westernu. John by se zasmál, kdyby si sám nepřipadal jako parodie na Clinta Eastwooda. Prý se takhle oblékají místní domorodci. No, co se dalo dělat.

Slunce se ostře odráželo od jazyků narudlého písku táhnoucího se v nepravidelných vlnách až k obzoru. Sem tam vyrůstal ze suché země pokroucený keř. Na první pohled byly rostliny mrtvé, ale když John ulomil jednu větvičku, vyřinula se z ní hustá červená míza, která nepříjemně připomínala krev. Po chvilce na slunci se vžňala modrým plamenem a popálila mu prsty.

„Taky máš dojem, že za tamtím kaktusem už prostě musejí číhat hodný, zlý a ošklivý?“

Kovářovi se při řeči jazyk lepil na vyschlé patro. Nadhodil si na rameni těžký vak, až ho bolestivě praštil do zad, a v duchu si přiznal, že Vegovi závidí jeho lehčí zavazadlo, ve kterém nesl jen proviant.

„Dávej na to pozor!“ sykl Vega.

„Bez obav. Podle Whitackera se nemůže nic stát, dokud ji osobně neaktivuju.“

„Jo, podle Whitackera...“ snědý agent významně zvedl obočí.

Kovář se zaškaredil, ale raději už nechal batoh na pokoji. Dexter Whitacker byl bezesporu geniální mladý vědec a vycházející hvězda Agentury, ale hlavně to byl teoretik bez potřebných zkušeností z pole. Kovář by dal přednost spolupráci s von Wonderem, jenže ten byl zrovna na jakési důležité a samozřejmě tajné misi.

„Dal bych hrst dolarů za studený pivo a ještě studenější sprchu,“ osvědčil také Vincent znalost spaghetti westernů a

vrazil si slámák hlouběji do očí.

Bloudili pustinou už pár hodin a zatím nenarazili na jedinou stopu po kontaktu, který tu na ně měl čekat.

„Mám dojem, že tohle nebude mstitel s píšťalou.“

John si zaclonil oči a zíral na horizont. Rychle se k nim blížil oblak prachu.

„Jezdec, teda jezdcí. No spíš celá karavana,“ upřesňoval postupně Vega.

Než stačil domluvit, průvod se k nim dostal na dohled. Dva kryté vozy táhla podivná zvířata. Na první pohled si oba muži mysleli, že to jsou tažní voli, ale zvířata byla nejméně o polovinu větší. Monstrózní tahouni by si rychlostí nezahlavili s terénním autem a z rozšklebených mord plných rozeklaných lopatovitých tesáků jim kapaly provazce slin. Ani nohy nekončily kopyty, ale krátkými tupými drápy. Na kozlíku předního vozu seděli dva muži, zadní kočíroval pouze jeden. Všichni byli zahalení do dlouhých černých hazuk, jako by si vyjeli na piknik spojený se satanistickou mší.

„Jestli se nepletu, takhle nám popsala Bytewská ty nezvané návštěvníky. A nevypadají moc přátelsky,“ poznamenal Kovář a sáhl pod plášť.

Dlaní pohladil vroubkovanou pažbu poloautomatu. Jejich spojka v tomto světě jim měla předat místní zbraně, ale do té doby nechtěl chodit s holýma rukama.

Vůz zastavil těsně před Kovářem a agent tak měl možnost seznámit se nejen se žlutým, rozpraskaným chrupem podivného dobytka, ale podrobně analyzovat i zápach z jeho mordy. V tupých černých očích zvířete se odrážela těžko zkrotitelná agrese. Když na Johnovu botu kápala vazká slina a tahoun podrážděně hodil hlavou, agent pomalu a obezřetně ustoupil.

„Vy... z města?“ oslovil je lámanou angličtinou s hlubokými hrdelními tóny jeden z mužů na kozlíku.

Na ramena mu z jinak vyholené hlavy padalo několik světlých zcuchaných dredů. JFK si vzpomněl na materiály, které jim dala k dispozici Bytewská. Černé vzdušné oblečení a vlasy spletené do několika copů – poznávací znamení, podle kterého šlo snadno identifikovat obchodníky ze sousední dimenze. Brázdili pustinu na vozech a směňovali zygony ve velkém za kovy a dřevo, kterého zde byl nedostatek. To snad byla pravda kdysi, dnes šlo o nepřátele, kteří nepřišli obchodovat, ale brát si bez ptaní. Kovář si uvědomil, že pořád ještě svírá pažbu zbraně, a radši ji pustil, aby nepůsobil příliš nápadně. Ruku ale moc neodtahoval.

„Myslíte Dodgetown?“ vybavil si mapu, kterou si nesl složenou v záhradě.

Agentura měla jen kusé znalosti tohoto světa. Proniknout sem bylo velice obtížné. I teď se to povedlo jen díky tomu, že hranice mezi realitami byla narušená. Očekávaný konec této dimenze ji rozvíbroval na příhodnou frekvenci a tím oslabil, ale návrat bude stejně možný až za pět dní, když se podaří opět zkaližovat přístroje nutné k otevření okna. Pokud okno nestihnou, můžou tu taky ztvrdnout na pěkných pár let. Nebo zemřít při spojení dimenzí.

Kovář si vzpomněl na potrhle teorie, které do něj hustil Dexter Whitacker, a zvedl koutek do trpkého úsměvu. Ten kluk musel mít těžký život. Na střední podobným šprtům třídní rváči obvykle máčeli hlavy v záchodových mísách... a on následně podobnou vlasovou kůru poskytoval jim, vzpomněl si s chmurným uspokojením.

Muž na kozlíku zavolal hrdelním hlasem na svého společníka ve druhém voze. Teď už nemluvil anglicky, ale něco v jeho tónu Kováře i Vegu varovalo. Ještě než domluvil, drželi oba v natažených rukách zbraně. Použít je však nestačili. Plavovlasý muž vztáhl ruku a z dlaně protkané lesklými dráty vyrazil paprsek jasného světla. Vega zaskučel bolestí a upustil poloautomat rozžhavěný do běla.

Kovář skočil po hlavě za blízkou písečnou dunu. Přistál trochu nešťastně a ještě plival písek, ale už se otáčel a poslal světlovlasému tři kulky. Všechny tři neomylně trefily... Obrovské tažné zvíře s ostrým frknutím kleklo na přední pazoury, až země zaduněla, a z vystřeleného oka vyrazil pramínek husté krve.

Vega se vrhl pod druhý vůz, ruka ho sice nesnesitelně bolela a nemohl ji ohnout, ale v druhé svíral bojový nůž. Úzkou výsečí mezi zemí a podvozkem viděl, že muž seskočil z kozlíku. Chladivou čepel nože stiskl mezi zuby, připlazil se k nohám v kožených holínkách a použitelnou rukou po nich hmatl. Chlap upadl a zajel pod vůz jako po másle. Jeho výkřik zdusila Vegova dlaně a hladový písek okamžitě vysál louži krve z krční tepny.

Kovář ze svého úkrytu ostřeloval světlovlasého černokabátníka. Donutil ho schovat se za padlé zvíře, ale záblesky světla z jeho dlaně už stačily spéct okolní písek ve sklo. Patová situace, až na to, že zásobník pistole byl omezený, kdežto o povaze světelných záblesků JFK nic nevěděl.

Druhý černokabátník sjel z kozlíku hned jak zazněly první výstřely a teď obcházel vozy zezadu, mimo Johnův dostřel. V rukách svíral krátkou zdobenou tyč z lesklého kovu.

Sotva si všiml rozrytého písku pod zadním povozem, zamířil svou tyčovou zbraní a z jejího konce vyrazil kulový blesk. Žlutá sršící koule doletěla pod vůz a tiše vybuchla. Nárazová vlna celý povoz nadzdvihla a převrátila na bok. Zpod krycí plachty se přitom ozvalo vyděšené mnohahlasé pištění, které ale hned utichlo. Tažné zvíře se chvíli s ryčením zmítalo napůl skřípnuté pod jhem, které mu sedělo bok do krve, pak se mu povedlo uvolnit. Dřevo zapraštělo a vyděšený tahoun zmizel neuvěřitelnou rychlostí v poušti.

Muž obezřetně přistoupil k mělkému kráteru a jako by nemohl uvěřit svým očím, zkontroloval, že se tam nikdo neschovává. Jen mrtvola jeho druha, spálená výbojem na škvarek, výsměšně cenila očázené zuby.

Napadlo ho podívat se pod krycí plachtu. Sotva nadzdvihl zadní cíp sešněrovaný tkanicemi, vyrazila mu vstříc dlouhá svalnatá paže s nožem v dlani.

Když padal k zemi, ještě měl ve tváři překvapený výraz. Nesmazala ho ani čepel zaražená skrz měkký podbradek až do mozku.

John v duchu přepočítal vystřelené náboje. Zbývaly mu dva a zatím se mu nepovedlo vylákat světlovlasého muže z úkrytu. Nezbyvalo než vsadit vše na jedinou kartu. Vyběhl zpoza duny a zároveň vystřelil. Kulka vyryla brázdu do hřbetu zvířete a donutila černokabátníka ukázat se. Druhý výstřel už neminul. Muž schytl zásah do hrudi a smrtící paprsek, který se právě chystal vyslat, mu jen zasyčel v dlani a uhasl.

Kovář vyběhl po mrtvole tahouna, odrazil se a smetl muže jako živé beranidlo. Náraz mrštil světlovlasým mágem do blízkého keře. Chvilí se bezmocně zmlát v polámaných trnitých větvích, pak se vzněla hořlavá míza a objaly ho modré plameny.

JFK s tichým zadostiučiněním sledoval, jak jeho křik slábne a pohyby se zpomalují. Vyrusil ho až Vega. Vyčerpaně se přibelhal a zraněnou rukou bezvládně komíhal u těla.

„Mám takový dojem, že jsme narazili na agenty druhé strany. To, jak zaútočili, rozhodně vypadalo na magii,“ otočil se na něj Kovář. „Škoda, že po nás jen neházeli králíky z klobouku.“

Vega se pokusil pohnout ochrnutou rukou a stěží potlačil syknutí.

„Takže jako vždycky zápornáky poznáme podle černých hadrů,“ doplnil kolegu.

„Hej, já myslel, že černou nosí cool kladní hrdinové,“ zatahal se John za límec kabátu, ve kterém se pomalu ale jistě dusil ve vlastní šťávě.

Půjčil si kovovou hůl vykládanou zlatými ornamenty, kterou Vega sebral mrtvému, a rozhrnul doutnající zbytky. Pod ohořelými šaty byly trup i paže na mnoha místech omotány jemnými měděnými dráty. Všechny se sbíhaly do ozdobné kovové schránky na hrudníku roztrhnuté výstřelem.

„Co to má být?“

„Něco jako magická autobaterie,“ vysvětloval Vega, „Vidíš rytiny na té škatuli? To jsou pečeti, které prodlužují její trvanlivost v téhle dimenzi. My používáme na magické artefakty něco podobného,“ skončil Vega a jako obvykle se neobtěžoval vysvětlením, odkud tyhle informace má.

Vincent se schránky dotkl a sykl přitom. Spálená ruka pořád bolela. Vztekla do pouzdra kopl, víko odletělo a ven se vysypaly nazlátlé kamínky – zdroj energie.

„Jak jsi na tom? Dokážeš tou rukou hýbat? Krmit tě teda nebudu,“ zažertoval drsně JFK, aby odlehčil situaci.

„Ruka bude za chvíli v pohodě, už se mi do ní vrací cit. Ale máme větší problém. Pojd' se podívat, co jsem našel v jednom z těch vozů.“

Kovář za chůze automaticky zkontroloval zbraň, i když neměl, čím ji znovu nabít. Závěr nezvykle drhl. Agent věděl, že to není prachem nebo korozi. Začínal se projevovat degenerativní vliv na pozemskou techniku – Maurbyho efekt. V duchu si vyčetl, že si radši nevzal revolver, ten by díky jednodušší konstrukci vydržel déle.

Vega strhl plachtu převrženého vozu.

„Naši kamarádi měli pasažéry.“

Johnovi chvíli trvalo, než si zvykl na příšeří. Pak to uviděl. Vůz byl doslova napěchovaný lidmi. Děti, jak hned překvapeně upřesnil. Původně seděly na bednách s proviantem. Teď, jelikož byl vůz převrácený, se válely jedno přes druhé a z nějakého důvodu se vůbec nesnažily znovu posadit nebo dostat ven. Z rozbitých beden na ně vyhřezlo sušené maso a nějaká zelenina.

„Pojd' mi s nima pomoci.“

Vega naskočil na vůz, chytil nejbližší dítě pod pažemi a podal je kolegovi.

„Jsou v šoku. A možná je některé z nich zraněné.“

Společnými silami vyprostili z vozu patnáct dětí – samé holčičky ve věku osm až deset let. Všechny byly omámené a vůbec se nebránily. Stály bez pohybu tam, kam je postavili, a jen některé slabě kňouraly, když se jich Kovář dotkl a pokusil se je přimět sednout si do stínu.

Děvčata byla sice otrhaná, ale dobře živěná a zdravá. Aspoň tělesně. S jejich hadry ostře kontrastovaly široké kožené obojky vykládané zlatými kamínky, které měla všechna upnuté na krku. John by se vsadil, že právě díky nim jsou tak klidná.

„Zůstaň tu s nima, aby něco nevyvedly, jdu se podívat do druhého vozu. Ať máme tu školku komplet.“

Kovář vytáhl nůž a začal přerézávat tkanice na plachtě. V tomhle voze žádné děti nebyly, v šeru rozpoznával jen bedny naskládané na sebe. Namátkou vrazil čepel pod víko jedné z nich. Po chvíli snažení ji vypáčil a odhrnul vrstvu slámy. Jen zásoby. Opět maso, zelenina a na kámen ztvrdlé placky.

Zajímavější to začalo být, když postoupil dál. V šeru se leskly dvě tyče a obruč ze stejného kovu, z něhož byla zbraň černokabátníka. Ležely v prachu za bednou a zdálo se, že jde o zbytek větší zásilky, který tu někdo zapomněl. Zdobení v podobě spletenců hadích těl a tropických květín bylo asi tradičním motivem téhle civilizace. Když k sobě dvě krátké hůlky přiložil, nějaká síla je k sobě přitáhla a spojila v pravém úhlu. Johnovi to připomnělo stavebníci, se kterou si jako dítě hrával, ale ani za nic si nedokázal vzpomenout na její název.

Něco nezřetelně zaškrábalo a pak bouchlo. Agent pevněji sevřel nůž a šel po zvuku. V koutě za bednami se krčilo drobné tělo. Ne dětské, ale ženské. Žena měla v ústech roubík a dlouhé černé vlasy jí padaly do tváře. Nebyla omámená jako děti, někdo si dal tu práci ji svázat.

Kovář se rozhodl řídit heslem „nepřítel mého nepřítele je můj přítel“. Sundal jí z úst slinami nasáklý šátek a nožem se pustil do hrubého konopného provazu na zápěstích.

„Ahoj, John. To je náhodička, co?“

„Zoe?!“ poznal ji okamžitě. „Co tady proboha děláš?“

Mohutný agent se zajíkl překvapením, ale čepel nože, kterou dívka držel zcela automaticky pod bradou, se ani nezachvěla.

„Jsem tvůj kontakt. Měla jsem ti připravit zázemí, ale jak vidíš, dostali mě.“

Černovláska odpověděla úplně klidně a nevšímala si chladného kovu, který jí hladil kůži. Vypadala zbědovaně, očividně strávila svázaná v kozelci hezkých pár hodin, ale to jí nic neubralo na sebeovládání.

Rozhovor přivolal Vagu. Postavil se za Johna a konejšivě mu položil ruku na rameno. Ruka s nožem přesto neklesla.

„John, uklidni se. Já ji znám. Pracuje pro Agenturu. Dřív byla rezident, teď už nějakou dobu maká na vnitřním.“

Při těch slovech se Vegův ostře řezaný obličej znechuceně stáhl. Divize vnitřních záležitostí nebo taky „policajti policajtů“ nebyla mezi zbytkem Agentury dvakrát oblíbená.

„Jak to kontakt? Jsme tady tři hodiny a tebe jsem neviděl slabého půl dne. A co mělo znamenat to divadýlko dnes v noci?! Ty mě máš špehovat? Co se tu sakra děje?!“

„Takže popořadě,“ přerušila ho suše Zoe. „Zaprvé: časový posun. V téhle dimenzi ubíhá čas mnohem rychleji než u nás. Zatímco vás v centrále instruovali a vybavovali na cestu, já už se tady den plahočím a sbírám informace.“

„Ale co...“ skočil jí zas do řeči rozčilený Kovář.

„Zadruhé: jo, nasadili mě na tebe, sama nevíš proč. A teď moje krytí prasklo jen proto, že jsem v tomhle zatraceném koutě vesmíru kdysi pracovala jako rezidentka. Nejsem z toho nadšená o nic víc než ty, ale jsem tu. Smíř se s tím, John. Nic jiného ti nezbyvá.“

Zoe prudce odstrčila Kovářovu ruku s nožem a vstala. Přitom si masírovala ztuhlá zápěstí.

„Jo, a zatřetí: nemáte něco k pití? Ti parchanti mě nechali kodrcat se tady bez vody a jídla.“

JFK sundal z opasku koženou čturu a hodil ji dívce. Jeho obličej se změnil v nehybnou masku. Připadal si hloupě, podvedeně a hlavně našťavaně, ale žádnou z těchto emocí si v akci nemohl dovolit. Kousl se do rtu a promluvil: „Takže co nám můžeš říct o zdejší situaci?“

Zoe si utřela bradu, po které jí stékala voda.

„Moc toho není. Pokusila jsem se navázat staré kontakty, ale naživu už je jen pár mých známých. Je to tu pěkně drsné. Něco se každopádně chystá. Objevily se další karavany podobné téhle. Vždycky jednou za několik let vyrazí ze starých dolů pod kaňonem Vyschlého koryta pár vozů a obchodují se starousedlíky, tentokrát to ale bylo jiné. Místní se s nimi pokoušeli kšeftovat, ale tvrdě narazili. Cizinci si jich buďto vůbec nevšíмали nebo byli agresivní. Já se jeden vůz snažila stopovat. Jak jsem dopadla, vidíš.“

Kovář beze slova přikývl a seskočil do písku. Už si Zoe nevšímal a nechal na Vegovi, aby jí pomohl z vozu.

„Tak tohle teď máme na krku,“ rozhodil Vinc rukama nad dívčí školkou, „víš o nich něco?“

„Jen nějaké zkazky. Lidem se o tom nechťelo mluvit. Pár jich tihle parchanti ukradli v okolních městech, ale někteří místní jim je sami nabízeli.“

„Proč proboha?“ Kovář ožil. „K čemu těm parchantům jsou?“

„Kdybych to tušila, už to víš taky. Jedno je jisté – jsou vesměs poznamenané zygonitem. Nečistě.“

Když viděla jejich nechápavé pohledy, přitáhla si jedno z děvčátek. Černovlasá holčička poňukávala, ale dívala se přitom do prázdna.

„Vidíte?“ rozhrmla děcku košili na hrudníku.

Holčička neměla dvě bradavky, ale řadu světle růžových zvířecích struků. Ještě nevyvinutých a drobných jako nezřetelná mateřská znaménka.

„Co to sakra je? Nějaká mutace?“

Kovář si k děcku klekl a neohrabaně je pohladil. Děvče nezareagovalo, ale tentokrát aspoň nefňukalo.

„Jo, dalo by se to tak říct. Objevuje se to u dětí kopáčů zygonitu. Ten minerál je magický, to vám snad vaše šéfka řekla, jenže tady nemá magie moc šancí projevit se. I tihle,“ ukázala na mrtvoly černokabátníků, „se museli vyzbrojit magickými kondenzátory, i když u nich doma by určitě dokázali dělat ty svoje kejkle jen silou vůle. Zygonit deformuje mysl i tělo. Možná jsou tyhle poznamenané děti schopné nějakých primitivních triků, ale jejich umění je zároveň vylučuje ze společnosti.“

Zoe si povzddechla a zase zapnula děcku košili.

„Možná bychom jim měli sundat ty obojky. Snad se vzpamatují,“ řekl Vega a začal si hrát se zapínáním nákrčníku.

Po chvíli se snažení se ozvalo zřetelné kliknutí, ale obojek stále držel. Bylo třeba zatáhnout silou.

„Sakra, počkej s tím! Co to je?“ Zoe Vegu zastavila a ukázala na dvě krátké silné jehly, které vedly z vnitřní strany obojku do páteře. „Pusť mě k tomu, musíme opatrně.“

Agentka jemně zatáhla a zkrvavené jehly vyjely z masa. Sotva byly venku, děvče na pár chvil zadrželo dech, až zrudlo ve tváři, a pustilo se do děsného křiku. Zoe se pokusila vzít holčičku do náručí, ale nepovedlo se jí to. Děcko kolem sebe vztekale mlátilo rukama, nakonec sklouzlo na zem a z úst se mu vyřinuly zvratky.

„Co s ní je?“

Kovář znepokojeně přihlížel nepřijemnému divadlu.

„Jak to mám vědět? Vypadám na doktora se specializací v magických manipulacích? Ten obojek ji musel nějakým způsobem tlumit a teď se v ní všechno co zažila najednou vaří. Teda možná... co já vím?“ Zoe rozhodila podrážděně rukama.

„Proboha, pomozte mi! Musíme jí to zase nasadit, jinak se tu utluče!“

Děvče se opravdu dostalo do jakéhosi epileptického záchvatu, trhaně sebou házelo a rozdíralo si pěsti o kamenitou zem. Kovář i Vega k němu klekli a pokusili se znovu nasadit obojek, jenže zkrotit tělo posedlé amokem nebylo snadné. Když se jim to nakonec povedlo, dívka se přestala hýbat a zhdrovatěla jim v rukách.

„To snad... ne,“ černovláska zkusila děcku tep. „Ne, je naživu. Jen toho bylo na ni moc.“

Zbytek dětské skupinky reagoval na okolní silné emoce a všechny holčičky se teď dokonale synchronizované pohupovaly a tichounce kvílely. Na nervy všech okolo to mělo přibližně stejný účinek jako vrzání vidličky o talíř.

I na Zoe toho bylo moc. Sedla si o kus dál na bobek, otočila se k oběma mužům zády a dala se do tichého pláče.

Vysílení, strach ze smrti a nakonec tohle představení – to všechno se na její psychice podepsalo.

Kovář zaťal zuby. Pralo se v něm několik pocitů, mezi nimiž převažovala hořkost a uražená pýcha, ale už dávno se naučil, že na některé věci musí být vhodný čas a místo. Sklonil se k dívce a konejšivě jí položil dlaně na ramena.

„Nech mě! Budu v pohodě,“ černovláska jeho ruce setřepala jako obtížný hmyz. „Musíme se postarat o naše holčičky.“

Kovář s Vegou si po téhle Zoeině formulaci vyměnili překvapené pohledy, ale ani jeden nepromluvil.

Nikdo jiný kromě nich se o děvčata nepostará, takže fajn, odtěď jsou to „naše holčičky“, přijal Kovář novou informaci. „Bez lékařské a magické asistence jim na ty obojky nesmí nikdo sáhnout. Rozumíš?“ zabořila Zoe ukazovák do Johnovy hrudi jako přísná profesorka.

„To je jasné. Musíme je dostat k nám do centrály. Ale to bude chvíli trvat, máme určené priority. Kde se dá na pár dní ubytovat patnáct malých holek? Ty to tady znáš.“

Zoe se pustila do prohledávání truhlice pod kozlíkem jednoho z vozů a mumlala si přitom spíš pro sebe: „Mělo by to jít u doktora Darlinga v Dodgetownu... Ne, tam bude málo místa. Tak v hospodě v pokojích nad výčepem. Mám nějaké místní peníze, na pár dní tam děvčata uhnízdíme. Ale měli byste se poohlídnout po kazoonovi. To je to velké zvíře, co se vám povedlo tak brilantně složit,“ ukázala na obří horu masa a nakřčila výsměšně nos. „Do města je daleko a nemůžeme hnát děti v tomhle horku pěš...“ zmlkla a konečně vytáhla svůj úlovek – tři opasky s připjatými koženými pouzdry.

„Ááá, sem je ti bastardi schovali. Vaše zbraně. Měla jsem je pro vás připravené v batohu, když mě zajali, nestihla jsem ani vystřelit.“

John si opasek nedůvěřivě prohlížel. Pouzdra se mu zdála zbytečně předimenzovaná. Pak sáhl po jedné pažbě a zbraň vytáhl.

„Vypadá to jako obří pepřenka. Kdysi jsem viděl její menší verzi v muzeu.“

Pistole byla opravdu velká a dost těžká. Měla obyčejnou rukojeť, ale chyběla hlaveň. Puškař prostě protáhl celý bubínek, který teď sloužil jako zásobník i hlaveň zároveň. Vývoj pistolové konstrukce se tady ubíral trochu jiným směrem. Kupodivu byla zbraň i přes svou hmotnost vyvážená a seděla dobře v dlani.

„To by zajímalo Bezděcha,“ vzpomněl si Kovář na agenturního zbrojře, „tenhle kvér by mohl fungovat i v raně středověkých světech. Když ne jako palná zbraň, tak jako palcát na rozrážení lebek určitě.“

„Vypadá sice primitivně, ale v podstatě je to stará dobrá pětačtyřicítka. I když má pár technických vychytávek. Uvidíš sám,“ poznamenala Zoe.

Vega hmatl po opasku s dvěma pepřenkami a teď nacvičoval tasení a frajerské protočení.

„Musíme je zastřílet, ale zdají se v pohodě.“

„Přestaň si laskavě hrát na desperáda. Pomůžes mi tady s děvčaty. Musíme jim dát aspoň napít, samy to nezvládnou,“ založila Zoe ruce v bok a nasadila velitelský tón. Vega se kupodivu podvolil. Sklesle vrazil nové hračky do pouzder a šel do vozu pro soudek s vodou, kterého si předtím všiml.

Kovář sledoval celou scénku s potutelným úsměvem. „Čemu ty se směješ? Neříkala jsem, že musíme chytit kazooona? Nebo chceš táhnout ten vůz sám?“

JFK si slova „musíme chytit“ přeložil jako „musíš chytit“ a rozhodl se ustoupit. Zoe se evidentně s přestálými útrapami vyrovnávala přehnanou iniciativou a komandováním. Hádat se s ní teď by nemělo smysl. Připjal si tedy opasek s pepřenkami a vydal se po stopách obřího zvířete.

„Hej,“ zavolala za ním ještě Zoe, „až ho najdeš, žádné prudké pohyby. A zkus ho nalákat na kořen ohnivého keře.“

John se neohlédl a šel co nejrychleji, aby se dostal z dosahu jejích štiplavých poznámek. Rád by se choval jako chladný profesionál. Chtěl prostě vyřídít tuhle akci a zapomenout, že s ní kdy něco měl. Jenže to bylo těžké, když ze své kůže ještě cítil vůni jejího parfému. Ani Zoe samotná mu to neulehčovala a pokoušela se jej zavléct do hádky. Ženy se občas s problémy vypořádávají podobným způsobem. A jako by toho nebylo dost, John si nepříjemně zřetelně uvědomoval, že takhle rozčilená vypadá zatraceně sexy.

Nad tím vším JFK přemýšlel, zatímco sledoval stopy kazooona s pěti výraznými rýhami po drápech. Díky tomu do něj málem narazil, než si jej všiml. Zvíře odběhlo slabých pár set metrů daleko a teď spokojeně rylo lopatovitými tesáky v písku. Kovářovu přítomnost registrovalo se stoickým klidem, ale když se k němu pokusil přiblížit na víc než deset kroků, poplašeně odběhlo.

John si vzpomněl na Zoeinu radu a začal nožem rýt v zemi kolem nejbližšího keříku. Dával si přitom pozor, aby neporušil kůru a nespálil se o hořlavou mizu. Kořeny ohnivého keře vypadaly jako mohutné žilnaté spletnice šedých svalů a táhly se daleko od malého keříku. Sbíraly vláhu, odkud se dalo. Celá poušť musela být jedna jediná pavučina vzájemně propletených kořenů.

Kovář odlomil jeden sukovitý výhonek, ten hned vyvážel v jemném písku, aby nevzplanul, a udělal několik kroků ke kazoonovi. Zvíře roztáhlo široké nozdry a drsné štětiny kolem chrčící se mu chvěly, jak větrilo.

Pak kazoon zahrabal tlapou a vyrazil zběsilým cvalem proti Kovářovi. Měl zrychlení závodního sportáku a nedal Johnovi šanci uhnout. Úder vyrazil agentovi z plic všechn vzduch a poslal ho na krátký let s tvrdým přistáním. Kazoon do něj našťěstí nenarazil plnou vahou. Těsně před ním zabrzdil, jinak by ho rozmázl do dlouhé krvavé čáry.

JFK ležel na zádech a lapal po dechu. Před očima mu běhaly mžítka a bolel ho naražený hrudník, ale cítil, že není zraněný. Cosi mu vlhce přejelo po dlani a kořen, který dosud svíral, zmizel. Kazoon mu ho ukradl dlouhým ohebným jazykem. John pomalu vstal a postavil se tvář v tvář obřímu býkovi. V jeho očích nečetl agresí, ale ani poddajnost domácích zvířat.

„Tak co? Příměří?“ zašeptal.

Zvíře ho místo odpovědi srazilo prudkým škubnutím hlavy k zemi. Postavilo se nad něj a pohrdavě mu frklo spršku slin do obličeje.

To už toho měl Kovář dost. Znovu se postavil a pevně se rozkročil zvířeti tváří v tvář. Pohledem fixoval jeho tupé černé oči a v okamžiku, kdy mu v nich zableskl vzdor, udělal rychlý krok dozadu. Těžká hlava máchla do prázdna a kazoon překvapeně zaryčel. V následující chvíli mu na širokém rypáku přistála Kovářova pěst. Nebyla to rána, která by mu dokázala ublížit, ale zasáhla citlivý čenich a zvíře překvapeně uskočilo.

John si ani nestačil protřepnout omlácenou pěst a už se na něj řítily tři tuny rozzuřeného masa a kostí. Muž na poslední chvíli uskočil a zachytil se postroje na boku zvířete. Než si uvědomil, co vlastně dělá, už se odrážel. Několik dlouhých sekund visel na boku a držel se jen kusu řemene a dlouhých rousnatých chlupů. Nohy přitom vlácel po zemi. Kazoon mezitím zmateně pobíhal kolem a hledal ho. Do jeho malého mozku pomalu pronikala informace o tom, že nepřítel z ničeho nic zmizel.

Stačilo dvakrát se přitáhnout a John seděl na širokém hřbetě. Hlavou se mu mihly dávné vzpomínky na nesčetné filmy o kovbojích, krotících býky a koně, které hltal jako kluk. Naživo to bylo trochu jiné. Třeba tím, že šlo o život.

Tím větší to byla zábava.

Kazoon si konečně uvědomil, kde je jeho protivník, a začal vyhazovat. Nezměrná živá hmota se natřásala a vyhazovala hůř než loďka v bouři. Kovář si s mírnou panikou uvědomil, že nemůže seskočit, i kdyby chtěl. Nohama se zapletl do potrháných řemenů a v tomhle zmatku je nedokázal vyprostit. Navíc když už jednou člověk sedí na tygrovi, seskakovat se nevyplácí. Chvilí uvažoval o tom, že býka pod sebou zastřelí, jenže tím by přišli o jediný dopravní prostředek široko daleko.

Mezi stehny pevně sevřel zvířecí hřbet a tím získal trochu více stability. Pustil se chlupů – jen na okamžik, ten musel stačit – a sepal obě pěsti do kladiva. Ze všech sil udeřil kazooona do zátylku a hned se zase chytil. Býk ránu ani nezaregistroval, vyhazoval pořád stejně divoce. Nezbylo, než celý proces opakovat. Kladivo znovu dopadlo na tvrdou býčí lebku a znovu a zas a zas.

John cítil, jak živá masa mezi jeho koleny ochabuje a kazoon sklání omráčeně hlavu. Údery mu nemohly ublížit, ale pomalu a jistě ho umravňily. Ještě jednou pro jistotu udeřil až ho bodlo v kloubech. Ruce i hrudník ho brněly vysílením a hrany dlaní měl sedřené.

Kazoon se zachvěl a zůstal stát. Dýchal chraptivě a s námahou. Stejně jako John.

„Teď už jsme kamarádi?“ Kovář popleskal zvíře po boku. „No řekl bych, že jo. Tak jedem!“

Jen to zkusil, ale zvíře kupodivu zareagovalo na pobídnutí patami a vydalo se požadovaným směrem. John za to byl v tuhle chvíli víc než vděčný.

„Nemyslím, že bychom měli čas hrát si na kovboje,“ zchladila Kovářovu povznesenou náladu Zoe, když ho uviděla přijíždět.

Agent pružně seskočil z vysokého hřbetu a pohlídl zvíře po nozdřích. Zoe, jak vidno, zatím nepřešla hádavá nálada, tak se raději pustil do zapřahání. Potrhané řemeny a prasklá oj mu daly zabrat, ale nakonec s pomocí provazu upjal zvíře do postroje.

„Jak jsou na tom děvčata?“ obrátil se na Vegu

„Vypadají v pořádku, starali se o ně dobře, jen mi pořad není jasné, k čemu je potřebovali. Smrdí to.“

Vincent si odplivl do písku a vyzdvihl na vůz poslední děcko ze skupinky. Zbytek už spořádaně seděl na bednách uvnitř a přešly je i poslední známky rozrušení. I děvče, kterému sundali obojek, se jen nepřítomně kývalo dopředu a něco si broukalo.

„Jedeme!“ křikl John a pleskl kazooona po boku.

Býk vyrazil rozvázným kolébavým krokem, který vzbuzoval dojem, že by stejným tempem dokázal dojít až na konec světa. Vůz přitom táhl se stejnou námahou jako dětskou hračku.

Vega i JFK šli vedle zvířete a Zoe zůstala s dětmi, ale přesto Vincent Kováře zarazil, když chtěl zavést řeč na Kontrolní divizi.

„Chlape, o tomhle se ve slušné společnosti nemluví. Hlavně když nevíš, kde všude jsou zvědavé uši. A my to víme,“ ukázal palcem na korbu vozu. „Už jsem s tebou byl v hodně hustých akcích, ale tohle je bahno, o kterém bych radši nevěděl. Hodně lidí od nás zradilo, přešlo na druhou stranu nebo těžilo z informací, které v Agentuře získali. My ty krysy z Kontrolní prostě potřebujem. Je to smutný, ale je to tak,“ dokončil krátký proslov a rezignovaně mávl rukou. Kovář chápavě a trochu nešťastně přikývl a radši si vypláchl vyschlá ústa douškem zteplalé vody.

„Dobře, ale snad si nemyslíš, že bych já...“

Samozřejmě věděl, že Agentura musí disponovat samočisticími mechanismy, jen nechápal, proč se z jejich strany těší takové popularity. Až na nepříjemný incident na začátku kariéry u EF, kdy se krátce přidal k pašerákům, které Agentura stíhala, se nikdy do žádných nečistých praktik nezapletl. Jistě, jeho metody byly často nestandardní a doháněly jeho nadřízené a spolupracovníky k šilenství, ale nedostatek loajality mu nikdo vyčítat nemohl.

Vega jeho poslední otázku nezodpověděl, jen si stáhl klobouk do čela a dál mlčky kráčel vstříc nekonečné poušti.

DODGETOWN

K městu dorazila malá výprava za hluboké noci. Kovář měl za sebou dvě ostré hádky se Zoe a jednu přestávku na čurání pro děvčata, při které museli oba agenti se značnými rozpaky asistovat. Poušť se mezitím změnila ze sálající křemíkové pece v ledovou planinu, hladově vysávající z těl zbytky tepla. Kazoon dokonce vyfukoval obláčky páry. John byl teď vděčný za dlouhý kabát, který před pár hodinami proklínal.

Dodgetown se krčil v úzké soutěsce mezi dvěma pískovcovými útesy jako špetka zlatého prachu v dlaní. I tak pozdě v noci se svítilo v několika oknech a lomož ze saloonu doléhal díky ozvěně mezi skalami až ke Kovářově skupince. Saloon? Kde jsem k tomu přišel? Napadlo Johna. Už několikrát se přistihl, že o tomhle místě uvažuje v intencích westernových filmů a rodokapsů. Ostatně nebylo divu – všechno tady vypadalo jako zvláštně pokřivený odraz pozemského divokého západu. Zoe seskočila z vozu a připojila se k oběma mužům. „Pojedeme k hostinci. Lucy by nám neměla dělat potíže. Pokud dost zaplatíme, naše holky ubytuje, ale neutajme to. Musíme počítat s problémy. Mějte oči na stopkách a ruce na pistolích.“

JFK přikývl a popohnal kazooona, kterého si během cesty pokřtil na Buffalo Billa.

Městečko sestávalo z jediné prašné ulice, lemované dřevěnými domky s vysokými, pískem ošlehanými štíty. John měl dojem, že kdyby některý z nich obešel, našel by na druhé straně jen několik podpůrných trámů jako u filmové kulisy. Najít saloon bylo jednoduché, stačilo jít po hluku. Rozladěný klimpr si je k sobě doslova přitáhl za uši. Před lítacími dveřmi seděl na prkenném chodníku společensky unavený gringo se slaměným kloboukem naraženým do tváře a klidně pochruřoval.

„Vinci, počkej u vozu. My s Kovářem domluvíme ubytování. A bacha, ten vůz tu určitě znají. Možná budou zvědaví.“ Vincent stáhl cípy plachty, aby nebylo vidět dovnitř, a sám se pohodlně usadil na kozlíku. Těžkou pětacířicítku pepřenku v pohotovosti na klíně.

Zoe s Kovářem se ponořili do lidského moře. Většinu návštěvníků tvořili muži drsného zevnějšku, oblečení do obnošených, ale kvalitních šatů – většinou kožených nebo plátěných kalhot a kabátů nebo vest. Zdejší lidé byli s krutým pouštním klimatem sžiti a dovedli se mu přizpůsobit. Sem tam se mihla krajková sukně a nestydatě vystavené lýtko nebo hladká kůže dekoltu. Podnik zjevně nesloužil jen jako hostinec.

Klimpr hrál nesnesitelně nahlas, John musel obdivovat vytrénovaná sluchová ústrojí obyvatel Dodgetownu. Vzduch čpěl lidským i zvířecím potem, nekvalitním tabákem a whisky. Aby je od sebe dav neoddělil, chytla Zoe Johna za rukáv a neomylně táhla k výčepnímu pultu.

Za ním se mrštně míhala žena neurčitěho věku. Svěží krásné mládí mohla už nějakou dobu jen smutně mávat na rozloučenou. S urputností ženy, která ví, že její čas na výsluní mužského zájmu minul, se však snažila udržet si poslední zbytky přitažlivosti vypasovaným korzetem, záplavou vlasů vyčesaných do podivné homole a silnou vrstvou pudru, evokujícího dobře namaskovaného nebožtíka.

Kovářovi připomínala postavu z jednoho starého filmu, který viděl ještě jako dítě, a jen tak tak spolkl objednávku:

„Jednu Kolalokovu limonádu.“

„Á, jestlipak to není mladá Zoe?! Tebe už sem neviděla nejmíň pět let. Ale za ty roky ses ani trochu nezměnila, pořád jako růžička!“ přehlédla Lucy velkomyslně Zoein strhaný obličej a uválené šaty a pokračovala. „Tak co? Rozhodla ses a jdeš do toho se mnou? Uživila by ses tu královsky, a s takovejma krásnejma kozičkama by se u tebe s kunčáctama dveře netrhly.“

Kovář musel v duchu přikývnout. O vteřinu později si s hrůzou uvědomil, že nepřikývl jen v duchu.

„A tvůj společník si myslí to samý. A je to pořádný kus mužského, jen co je pravda. No tys měla vždycky vkus na chlapy.“

Lucy na Johna koketně zamrkala, až jí málem odletěl vějířek umělých řas.

Zato Zoe po Kovářovi vrhla pohled namražený v tekutém dusíku a hned se otočila zpět k Lucy. Nejprve ji zahrnula snůškou prvotřídních lichotek a ještě prvotřídnějších lží a následně přešla k podstatnému: „Štětli jsme se asi půl dne cesty od města s černými jezdcí a byla z toho přestřelka. No vyvázli jsme jen tak tak,“ stáhla dívka obličej do výrazu děsu a utrpení, „a teď bysme si u tebe potřebovali odpočinout, pokud máš nějaké volné pokoje.“

„Och, ubožátko!“ sepjala Lucy vrásčité pařáty a dala do toho zvolání tolik citu, až by se skoro dalo věřit, že to myslí vážně. „Jasně že vás u sebe nechám! Já ty černý šmejdy neměla nikdy ráda. Jo, dá se s nima slušně obchodovat a nebýt jich a zygionitu, už dávno bysme tu pochcípali, ale jsou divný. Jde mi z nich pokaždý mráz po zádech a holky chtějí za šoustání s nima dvojnásobný prachy,“ Lucy nakrčila pohoršeně nos, až jí popraskala svrchní vrstva pudru. „To jsem moc ráda, že jsi pořád ta samá stará měkkosrdcatá Lucy,“ agentka se cukrkandlově usmála, „ale to není všechno. Podařilo se nám vyfouknout jim jejich vůz a našli jsme na něm asi patnáct malých holek. Změněných holek, snad víš, co myslím. Kdo ví, co s nima měli ti parchanti v plánu. Najde se kousek místa i pro ně?“

Milý, i když umělý úsměv na Lucyině tváři roztál jako jarní sníh.

„Cože? Cos mi to sem chtěla zatáhnout?! Ty bohem zatracený zmetky pod mojí střechou?!“

Lucy zvýšila hlas, až překřičela děsné klinkání mechanického klavíru. Kovář četl v jejich očích mimo vzteku i strach. Zatím mu nebylo jasné, jestli z děvčat nebo z něčeho jiného.

„Uklidni se, Lucy. Zaplatíme...“ pokusila se Zoe vytáhnout z opasku ruličku zelených papírků.

„Nic! Tudle verbež pod střechou nestrpím! Táhněte vodsad, nebo zavolám Tommyho!“ Lucy se dostala z fáze zuřivosti a strachu až k hysterickému záchvatu.

Zoe se jí pokusila uklidnit a konejšivě poklepala na její vyschlé zápěstí v síťované rukavičce. Lucy zareagovala, jako by dostala políček. Uskočila od barpultu až k policím s pitím a zaječela jako siréna:

„TOMMYYYY!“

Ruch v saloonu utichl, zmlkl i klimpr, jen rozvrzané lítačky sebou mlátily v suchém pouštním větru. Pak jimi vstoupil snědý obr ve slaměném klobouku. Byl to muž, kterého musel John překročit, když vcházel. Tehdy ho měl za opilce, teď bylo jasné, že jde o místního vyhazovače.

„Tommy, vyneš vodsad tyhle dva. A dohlídni na to, aby zmizeli i s jejich vozem. Hned!“

Vysoký ramenatý muž si posunul klobouk do týla a rozvážně se přikolébal k pultu. Mnul si přitom boxerský nos a měřil si Johna zkušeným zrakem hospodského rváče. Tenhle chlap měl svou práci rád. A uměl ji.

Kovář si všiml, že se ve tmě za oknem mihl stín. Jen sotva znatelně zavrtěl hlavou a stín zmizel. Neměl pocit, že by potřeboval Vegovu pomoc, navíc bylo vždycky dobré ukázat, že se o sebe člověk dovede postarat sám.

Rána přiletěla znenadání, Kovář si okamžitě uvědomil, že protivníka podcenil. Pohyboval se sice jako líný medvěd, ale dokázal stejně jako opravdový medvěd vyvinout úžasnou rychlost. JFK zaklonil hlavu, ale hrana pěsti ho přesto škrábla po čelisti a otočila čelem vzad. Lokty narazil o pult a rozmáčkl přitom dva půllitry. Sklo našťestí neproniklo tuhou látkou kabátu.

Kovářem rána otřásla a chvíli byl stěží schopen zaostřit na rozbité sklenice před sebou. Tommy neváhal. Chytil ho za zátylek a pokusil se mu přirazit obličej do střepů. Agent se v poslední chvíli vzpamatoval, vzepřel se jeho obrovské síle

a k překvapení všech přihlížejících se pohnul jen o pár centimetrů. Cítil, jak mu praskají šijové svaly, před očima mu běhaly rudé mžítka a v uších hučelo, ale nepovolil.

V předklonu si všiml, že vyhazovač má jen lehké sandály, a hned toho využil. Ze všech sil mu dupl na nohu a s uspokojením si vychutnal křupnutí kosti. Sevření krku ochablo. JFK se snadno vykroutil a bezděky si protřel zhmožděný krk. Pak vyrazil krátkým úderem rozevřené dlaně proti solaru svého protivníka. Rána zlomila medvěda v pase a dala Kovářovi čas k další akci.

Chytil muže pod krkem a zároveň ho kopl mezi nohy. Ohromné tělo se začalo hroutit k zemi, ale John ho včas zachytil i druhou rukou. Cítil, jak jeho paže protestují, ale povedlo se mu Tommyho kousek zdvihnout a přehozem přes rameno jím mrštil na barpult.

Vyhazovač hekl, když mu pro jistotu ještě vrazil loket do břicha. Nakonec popadl muže za límec a poslal jako curlingový kámen po celé délce pultu.

Sklenice se s řinčením tříštily a blazeované štětky, dosud znuděně přihlížející rvačce, s nadávkami uskakovaly. Tommy se zastavil těsně před koncem pultu, jako by chtěl pokazit pointu.

„To rozlité pití je na mě,“ pronesl Kovář do třeskutého ticha.

Prokřupl si klouby prstů a vyzývavě se rozhlédl. Krk ho bolel, jako by se mu po něm prošel slon, a ruce mu trnuly vysílením, ale věděl, že teď nemůže dát najevo slabost. Dav čumilů se jako na povel dal zase do pití a hovoru. Sklenice se rozcinkaly a lokál zaplnil šum vzrušeného hovoru. Představení skončilo a nikdo netoužil následovat Tommyho.

„Takže kde jsme to skončili, madam?“ otočil se na zkoprnělou Lucy. „Asi nebudu vašeho srdce šampión, ale na ceně se dohodneme. Tak kolik?“

Lucy zamžikala, jako by se probírala ze snu. Zhodnotila situaci a pohotově zareagovala: „Padesát doláčů. A dalších dvacet za rozbitý sklo a taky aspoň pětku pro Tommyho, až se zmátoří.“

„Takže to zaokrouhlíme na sto a už o tom nebudeme mluvit. Máte tu nějaký zadní vchod? Nechtěl bych děti vodit přes lokál.“

Lucy přikývla, s pohledem zabodnutým do odpočítávaných bankovek. V Zoeině balíčku jich mnoho nezbylo.

„To jsi zařídil...“ začala Zoe, ale John se už nedozvěděl, jakže to zařídil.

Rozletěly se dveře a dovnitř se pozadu vpotácel Vinc. Ještě zvládl tasit jednu pepřenku a poslal ven tři kulky. To všechno spíš instinktivně než vědomě. Když definitivně ztratil rovnováhu a upadl, zůstal bezvládně ležet. Venku něco žuchlo. John ten zvuk dobře znal – tělo padající k zemi. Vega neminul. Jenže podle zaštrachání ten někdo venku vstal. Hosté se vyhnuli jako velká voda do horního patra a vyhlíželi přes zábradlí z dřevěného ochozu, který se táhl nad celým lokálem. Jako by čekali na oblíbenou, i když nebezpečnou atrakci. Nejspíš něco ve stylu: Otravný cizinec dostane za vyučenou a místní hrobník si vydělá.

Kovář mrkl přes rameno. Agentka se kryla za pultem s pistolí namířenou ke dveřím. Sám tedy chytil Vegu pod pažemi a odtáhl do výklenku dveří, které vedly do sklepa. Jeho parták nebyl postřelený, jen košili na hrudníku i kůži pod ní měl rozdrásanou jako po útoku nějaké šelmy. John ho popleskal po tváři, ale dosáhl jen toho, že Vega zamžikal a poslintal si bradu krví.

Když znovu zavržaly litačky, fixoval je JFK muškami obou svých pistolí. Dovnitř vešel těžkým krokem vysoký hubený muž s kloboukem vraženým do čela.

„Teď by se měla rozeznít harmonika,“ blesklo Johnovi hlavou.

Vítr obtočil muži plášť kolem těla a bylo vidět, že je vyhublý až nepřírozeně. Někdo tak vychrtlý by měl mít nárok jen na pokojné zahnívání v hrobě.

„Kde je?“ promluvil a znělo to spíš jako šustění vyschlých pergamenů než lidská řeč.

„Tááhle v rohu!“ vykřikla Lucy, než ji Zoe stačila umlčet a zatlačit pod pult jako vzpurné děcko.

Muž se hadím pohybem otočil do kouta, v němž se ukrývali oba agenti, a jako zázrakem se mu v ruce objevila pepřenka. „Vylezte!“

Johnovi došlo, že musí skvěle vidět i ve tmě, když rozeznal dvě těla. Nehodlal se vydat na milost a nemilost nějakému zabijákovi. Než však stihl zmáčknout spoušť, pepřenka v hubeňourově ruce poskočila.

Kovářovi projela bokem ostrá bolest, v křečovitém záškubu pustil zbraň a ta odletěla do tmy.

Zároveň vypálila i Zoe. Neminula, ale kulka zabijákem sotva pohnula. Přijal ji jako dobře usazenou ránu pěstí a hned se narovnal. Jenže to už John mačkal spoušť druhé pepřenky. Přitom se mu povedlo zavazit palcem o ozubené kolečko na rukojeti, kterého si dříve nevšiml. Ozvala se hromová rána a pepřenka mu málem vykloubila rameno. Pistole vyplivla všech šest kulek najednou a hubený zabiják přeletěl v kotrmelcích lokál.

JFK zavolal na Zoe a ta mu poslala po podlaze svou pistolí. Ačkoliv to vypadalo nemožně, zabijákovi se zatím podařilo posadit. Hýbal se pomalu a trhaně jako zombie ze špatného hororu, ale každou vteřinou získával na jistotě. Kovář se k němu dostal ve chvíli, kdy si nepřítomně prohlížel roztrženou tkáň břicha a cpal si dovnitř vnitřnosti.

„Ať jsi kdo jsi, sbohem,“ utrousil John lakonicky a vyprázdnil do jeho hlavy celý zásobník.

Teď už byl na zpětný ráz připravený, ale i tak ho ve zraněném boku cítil jako bodnutí žhavým drátem.

Zabijákovo tělo bylo odolnější než tkáň normálního člověka. Výstřel by měl jeho hlavu rozcaknout po zdi, ve skutečnosti mu jen vyhloubil do lebky tunel, ve kterém by dospělý muž schoval pěst.

John si přinesl z jednoho stolu petrolejovou lampu a posvítil mrtvole do tváře, pocákané hustou černou krví.

„Sakra, co to je?“ vyklouzlo mu.

Klobouk v průběhu boje někam odletěl a na Kováře se teď šklebila tvář mrtvého člověka. Přesněji řečeno dávno mrtvého člověka. Seschlou vráščitou kůží barvy staré usně pokrývala na mnoha místech hustá síť prasklin. Pod tenkým pergamenem pokožky nepravdělně pulsovaly nazlátlé pletence. Johnovi při tom pohledu fantazie okamžitě vykreslila klubka červů, ale to byla hloupost. Šlo spíš o podkožní elastickou kostru, která tohle stvoření držela

pohromadě.

Lidé z horního patra se mezitím vytratil tiše a rychle jako myšky. Takový vývoj situace nikdo z nich nečekal. Zoe pomohla na nohy staré hostinské a šťouchla do vyhazovače Tommyho, který se před střelbou kryl za pultem. Už se po rvačce s Kovářem zmátořil a teď se s brucením podvolil její autoritě. Nadhodil si na rameni bezvědomého Vegu a vynesl ho do pokoje v patře.

„Co je to za zrůdu?“ zamumlal Kovář polohlasem spíš sám pro sebe.

„Zygonitový proměněnec,“ odpověděla agentka, která se připojila k prohlídce. „Jen jsem o nich slyšela, je to skoro legenda, ale občas se objeví mezi lidma. Jsou to kopáči zygonitu, kteří v horách zůstali déle než pět šest let. Většina rozumných lidí pak sestoupí do nížin, ale někdo je hamižný a kope dál. Za zygonit černí jezdci dobře platí. Jenže za to můžeš ty sám zaplatit takhle,“ štitivě kopla do mrtvol.

„Tys mu pomáhala!“ otočil se John na Lucy. „Proč? Vždyť je to stvůra.“

„Jo, to je. Bohem ztracená stvůra. Ale taky je to náš šerif. Teda byl,“ Lucy mluvila potichu a rezignovaně, jako by stále nedokázala pochopit, co se stalo.

„Tak proč nás napadl? Bylo to kvůli té rvačce s Tommym?“

„To... to nevím,“ zaváhala hospodská, „byl to divnej pavouk. Nejen ksichtem. Kdo ví, co mu přelítlo přes nos.“

„Johne, to můžeme vyřešit zítra. Teď bysme měli uložit děvčata a podívat se na Vegu,“ připomněla Zoe a zamířila ven k vozu.

S Lucyinou neochotnou pomocí odvedli malátné a ospalé děti do horního patra, kde jim hospodská vyklidila dva propojené pokoje. Místnostem vévodila dvě veliká lůžka s vyřezávanou pelestí a ušmudlanými peřinami. Na jedné zdi viselo vedle okna slepé zrcadlo, pod ním na otlučené skřínce lavor s ustátou vodou a džbán. Toť vše. Zákazníkům nevěstince to stačilo.

Na jedné posteli už ležel Vega. Košili měl promočenou potem a krví, neklidně sebou házel, ale k vědomí stále nepřišel.

Zoe uložila všech patnáct děvčat porůznu na postel a matrace, které sem Lucy s Tommym přivlekli. Bylo už hodně pozdě a děvčata usínala ve stoje, takže ani nemělo cenu pokoušet se je nakrmit. Sotva se jí povedlo odstrojit a přikrýt poslední, rozléhalo se pokojem spokojené mnohahlasé oddechování.

JFK sundal Vegovi košili a díval se po dalším zranění. Ať hledal jak chtěl, našel jen škrábanec po pěti spárech na hrudníku, který tam zanechal podivný šerif. Kovář si všiml, že jeho ruce vypadaly jako vyschlé pařáty dávno mrtvého, i s přerostlými pokroucenými nehty. Šrámy na hrudníku byly opuchlé a vytékal z nich hnís.

„Mrtvolný jed?“ hádala Zoe a začala čistit ránu pruhem čisté látky a kořalkou.

„Mě se neptej, nejsem zrovna expert na interdimenzionální infekce a otravy. Neříkalas něco o doktorovi?“

„Jasně – Darling. Jenže ten je naložený v lihu, už jsem pro něj posílala Lucy. Nebyl by nám k ničemu,“ potrásala hlavou.

„Píchla jsem Vegovi nějaká antibiotika a něco na povzbuzení, ale nic nezabírá. Musíme počkat do rána. Já tady u něj přespím,“ roztáhla si deku na zem před lůžko.

Kovář naposledy zkontroloval svého přítele – po vyčištění a převázání rány se uklidnil – a rozhlédl se po místě k přespání. Vypadalo to, že se bude muset spokojit s rozvrzaným křeslem.

Než zavřel oči, odepjal si opasek s pistolemi a zbraně přebil. Náboje byly v úvazku po šesti a zasouvaly se do komor najednou. Kovář si všiml drážky po obvodu bubínku zaplněné stříbřitě lesklým měňavým kovem připomínajícím rtuť. Normálně byla linie rozdělena, jakmile však otočil kolečkem na rukojeti zbraně, spojila se. Došlo mu, že právě v tomhle se skrývá tajemství společného odpálení. Po úderu kohoutku do jediné patrony se spustí reakce, která odpálí i všechny ostatní. Neměl ale náladu zkoumat konstrukční důmyslnosti zdejšího zbrojířství. Jen pověsil zbraně na opěradlo křesla, aby je měl po ruce, a natočil se ke dveřím.

Náhle si vzpomněl, že i on utrpěl v průběhu přestřelky zranění. Bolest se změnila v podprahové tepání, na které díky ostatním starostem zapomněl.

Odepnul si konečně popruh automatu a vyhrnul košili. Pistoli zahodil už odpoledne někde v poušti jako nepoužitelný krám, ale na pouzdro z tvrdého plastu zapomněl. Šerifova kulka ho roztrhla, ale sklouzla bokem a pouzdro mu tak zachránilo život. Košile sice nasákla krví, ale pod ní našel jen pruh spálené kůže. Rána mírně krvácela, když si při svlékání neopatrně strhl čerstvý strup.

Chvilí uvažoval, že se na nějaké ošetřování vykašle, vždyť šlo opravdu jen o škrábanec, pak pohledem zabloudil k potem zbrocenému Vegovi a rozhodl se neriskovat. Už vstával, aby si přinesl láhev kořalky jako vnitřní i vnější desinfekci, ale v tom mu někdo položil ruku na rameno a opět ho zatlačil do křesla.

„Nevstávej, postarám se o to,“ zašeptala Zoe, aby nevzbudila ostatní.

John mlčky snášel jemné, skoro něžné doteky své ošetřovatelky i ostré pálení alkoholu v ráně. Když Zoe udělala poslední uzel na obvazu, položil jí znenadání dlaň na hřbet ruky. Neucukla, jako by to čekala.

„To dnes... vlastně včera v noci...“

Kovář si málokdy v životě připadal trapněji. Při podobných scénách v romantických filmech mívál chuť rvát smíchy, ale zeptat se musel.

„To bylo taky jen plnění úkolu pro Kontrolní Divizi? Vlétl mi do postele byla taktika, jak toho ze mě vytáhnout co nejvíc? Jen plnění rozkazu?“

Ačkoliv se snažil mluvit pokud možno neutrálně, vloudil se mu do hlasu lehce ublížený tón, za který by si nařekoval.

„Chceš to vážně vědět?“ Zoe nečekala na odpověď. „Ne, nedostala jsem to rozkazem. To já sama jsem taková iniciativní mrcha. Byla to příležitost a já se jí chopila. Určitě bych za to dostala prémii,“ ušklíbala se mu do tváře. „Tohles chtěl slyšet?“

Kovář přikývl a pustil její ruku.

„Ale bylo to fajn, ne?“ vypadlo z něj dřív, než mohl otázku zastavit.

„Jo. Byls dobřej, pind’o.“

Zoe se v očích objevily čertovské jiskřičky, které na ní Kováře zlákaly už tu noc v baru, a najednou se musel dát do smíchu. Tichého a vytrvalého. Zoe se k němu přidala a za chvíli se už oba chechtali jako dva pubertáci, kteří si před světem hlídají své malé tajemství.

TELEGRAM DOMŮ

Ráno se Kovář nedokázal zorientovat. Všechno kolem bylo cizí, světlo mělo maličko posunuté spektrum a vzduch voněl jinak než kdekoli v Zemi. Podobně odcizeně se při cestách mezi dimenzemi cítil pravidelně. Už před svým angažmá u Agentury nevedl usedlý život a hodně cestoval, ale tohle bylo prostě jiné.

Ležel s hlavou zvrácenou přes opěradlo a mžoural na Zoe, která už byla vzhůru a zaopatřovala děvčata. Věděl, že až se pohne, záda mu včerejší rvačka i spaní v křesle spočítají s úroky. Nakonec sebral odvalu a jediným rázným pohybem se postavil. V páteři mu přitom ošklivě křuplo, ale to nejhorší měl za sebou.

„Konečně jsi vzhůru. Pojď, pomůžes mi se snídaní,“ podala mu Zoe misku s ovesnou kaší.

Děvčata seděla způsobně s rukama na kolenou jako školačky prestižního internátu a otvírala rytmičky ústa. Johnovi připomněla hladová ptáčata žebronící o jídlo. Na jakési primitivní úrovni musela vnímat, co se kolem děje, ale něco jim zabraňovalo projevit se.

Mohutný agent se chvíli pokoušel trefit lžičkou do pusy nejbližšího děvčete, ale nakonec uznal, že podobná aktivita by mohla být pro jednu ze stran smrtící.

Znechuceně si otřel košili ozdobenou vyprsklou kaší a šel radši zkontrolovat partáka.

Vega se přes noc uklidnil. Zoe mu vyměnila obvaz a teď nahlas oddechoval v hlubokém spánku.

„Kdy má přijít ten tvůj felčar?“

„Poslala jsem za ním Lucy. Stálo mě to další pětku. Neměls jí dávat tolik, teď nebudeme mít pokoj, dokud z nás nevymáčkne poslední dolar.“

Zoe vrhla na Johna další ze série svých vyčítavých pohledů.

„Vrátí se každou chvíli, teda pokud se jí podaří Darlinga probrat. Je to sice starý notorik, ale na místní poměry opravdu skvělý doktor,“ dodala hned omluvně.

Jako by to přivolala, rozletěly se dveře a dovnitř nakoukla Lucy. Okamžik němě zírala do šesti temných ústí pepřenky, než byla schopná aspoň mrknout.

„Příště klepej,“ schoval Kovář zbraň do pouzdra, které si právě připínal.

„J... jasně. Přivedla sem vám toho spířara, ale není moc použitelný. Musím mu udělat aspoň snídani a kafe. To bude dalších pět dolarů.“

„To nebude nutné, zbyla nám tady nějaká kaše a káva určitě taky,“ zhasl John lačné plamínky v jejích očích.

„No jo, tak tady máte ten zázrak,“ zavrčela hostinská otráveně a strčila do pokoje mužika v umolousané vestě a pytlovitých kalhotách s kšandami.

„A ty zrůdy,“ ukázala na děti, „ať se mi nemotaj po lokále. Nebo prachy neprachy – nechám vás odcad’ vypráskat!“ Dveře se zabouchly a Darling, který ztratil Lucyinu oporu, předvedl krátký opilecký taneček. Nakonec se s bolestným výrazem sesunul do Kovářova křesla a zabořil tvář do dlaní.

„Nalej mu kafe, musíme ho postavit na nohy,“ přikázal Kovář a sám si před něj dřepnul na bobek. I tak byla jeho hlava ve stejné výšce jako Darling.

„Chlape, vypij to. Potřebujeme tvoji pomoc.“

Muž váhavě přijal šálek horké černé tekutiny a usrl. Obličej starého potouchlého skřeta se mu přitom křivil utrpením.

„Bdu v phodě... Jen se... Jen se msím vyspat. Ta whisky včera. Byly to nějaký hnusný slivky,“ blábolil a bryndal si kávu na košili.

„Vyspíš se potom! Teď potřebuju, abys pomohl mému kamarádovi. Doufám, že Zoe nepřeháněla a jsi opravdu tak dobrý, protože mi připadáš jen jako starý notorik s vychlastaným mozkem,“ procedil John mezi zuby a otočil se ke starci zády.

Zatímal přitom vztekem pěsti. V duchu už viděl, jak jeho parták umírá, zatímco se tahle troska potácí kolem a blekotá opilecké rozumy. Jenže sám mu pomoci nedokázal a nemohl ho ani dopravit zpět do základny Agentury. Jejich úkol měl přednost a navíc další konjunkce dimenzí, při které by byl možný transport, měla nastat až za pár dní.

„To vypadá na zatraceně vážnou zygonitovou otravu, jestli o tom něco vím,“ zachrptěl Darling. Odložil hrnek a připotácel se k Vegově posteli. „Tady ho škrábl šerif, že?“ strhl s typickou doktorskou necitlivostí Vegův obvaz a prohlédl si zanícené rány.

„Už mi to všechno vyslepičila Lucy. Odvedls dobrou práci, chlapče, kdyžs ho sejmul. Dobře mu tak, svini. A neboj, tvému kamarádovi pomůžu. Už proto, že jinak bys mě asi přibil na tyhle dveře jako prašivýho kojota.“

Starý doktor se krákoravě rozchechtal a poplácal Kováře po rameni.

Ten chvíli nevěděl, co na to říct. Darlingovo náhlé vystřízlivění na něj udělalo dojem. Ale když někdo dokáže takhle pít až do pozdních let, asi v tom umí chodit. Slabší náuru by to už dávno složilo.

„Nevěděl jsem, že je zygonit jedovatý.“

„Jak se to vezme. Ve velkých dávkách a při dlouhodobým působení tě změní. Z toho vznikaj zrůdy jako šerif. Ale takový škrábaneček by neměl nic udělat. Jen pár lidí je naňho takhle přecitlivělejších. Já sám viděl za celý život možná deset případů a to mi táhne na osmý křížek. To víš, tady je zygonitu všude plno – ve vzduchu, ve vodě, v zemi, v mase. Všude je zygonitovej prach, i když v nepatrných koncentracích. Nevyhneš se mu. Je i v mateřském mléce. Když je nějaký děcko choulostivý, má prostě smůlu. K doktorovi se ani nedostane. Nebo na svět přijde proměněnec. Zrovna jako tyhle vaše holky.“

Doktor posmutněl a uchopil do rozpraskaných hrubých prstů bradu nejbližšího děvčete.

„Tak co budete dělat s Vincentem?“ skočila mu do řeči Zoe.

„Tys byla vždycky do všeho hrrr. No neboj se, pomůžu mu. Jen si musím nachystat své instrumenty.“

Darling začal Zoe udělovat instrukce, co všechno má přinést z jeho domku. Bylo zřejmé, že se tam musí dobře vyznat.

Nejspíš u něj jako rezident před lety bydlela.

Kovář se zatím poflakoval kolem a připadal si zbytečný. Snažil se vyhýbat pohledům děvčat, která pořád ještě seděla na postelích a tupě zírala do prázdna. Kdesi hluboko uvnitř vnímal neodbytné úlové vědomí, které holčičky spojovalo pevněji než ocelový řetěz. Děsilo ho to. Když se Zoe konečně zvedla, popadl nedočkavě plášť a otevřel dveře. Na chodbě je přivítal hluk a vzrušený hovor z výčepu. To bylo nezvyklé. Tak brzy po ránu by měla být většina místních na pastvinách. Podle Zoeina vyprávění se dodgetownští živilí převážně jako honáci kazoonů. Zbytek obstarával chod městečka nebo vykupoval od kopáčů zygonit. Ten místní jednou za pár let při konjunkci dimenzí směňovali s černými jezdci za suroviny, které se tu téměř nevyskytovaly. Hlavně to byly drahé kovy a stavební dřevo. V poušti moc stromů nerostlo.

John se naklonil přes nízké zábradlí a obhlédl situaci dole. Lidé nepili, jen postávali a vzrušeně se mezi sebou bavili.

Jako by se k něčemu odhodlávali.

„Hele, tady jsou!“ ozvalo se a dav vydusal po schodech nahoru. Samozvaným vůdcem se určil malý rozložitý plešoun ve zdobené kožené vestě. Nejspíš místní pohlavár.

John zatlačil Zoe nekompromisně za svá široká záda a promluvil: „Děje se něco, panstvo? Jak vidíte, máme právě naspěch, takže co kdybyste nám ustoupili z cesty?“

„Jo, to se teda děje!“ zařval prcek a málem u toho povyskočil vzteky. „Přivlekli jste do Dodgetownu celý hejno poznamenaných čubek a to my nestrpíme! Tyhlety parchanti s sebou vždycky nesou jenom neštěstí a smůlu.

Vypadněte i s nima, nebo vám pomůžem!“

Mužova slova podpořily výkřiky ze zástupu a prcek tím jakoby povyrostil.

Kovář vykročil dopředu a donutil muže couvnout. Zároveň ale udělal smířlivé gesto a ukázal prázdné ruce. Nechtěl vytahovat zbraně. Pokud by někoho zabil, lidé by byli schopni všechny je zlynčovat.

„Věřte mi, nic bych neudělal raději, než odtud zmizet. Mám na práci důležitější věci než obhlížet krásy vašeho pozoruhodného města. Ale bohužel je můj přítel zraněný a dokud se nedá do pořádku, musíme zůstat i my. Takže co kdybyste nás tu ještě pár dní přetrpěli a já vám slibuju, že nebudeme dělat potíže.“

Mužík během Kovářova proslovu rudnul zadržovaným vztekem.

„Vypadnete hned teď v celku nebo za chvíli po kouskách! Buddy, Same, vysvětlete mu to!“

Před mužíka se prodrali dva mohutní chlapi s koženými zabíjačky v rukách.

„To snad nebude...“ nedokončil Kovář a vyrazil jim naproti.

Vyhnul se svištěcímu obušku a prvního muže, nejspíš Buddyho, nabral hákem do brady. Neměl čas sledovat, jaký měla jeho rána účinek, musel se věnovat druhému rváči. Strčil do něj ramenem a srazil ho ze schodů. Tam se zamotal do chumlu lidí, kteří mu jeden přes druhého pomáhali na nohy.

Než se Kovář stačil otočit, schytl úder obuškem po zádech, až vyhekl bolestí. Ohnal se loktem za sebe a podle výkřiku trefil citlivé místo.

Popadl za límec plešatého mužíka, který se vyděšeně křčil u zdi, a hodil ho svému protivníkovi pod nohy. Buddy zakopil a John chytil napřaženou ruku s obuškem. Využil jeho energie a přehodil muže přes zábradlí dolů do lokálu.

Zvuk tříštěného dřeva a bolestný výkřik umlčel všechno ostatní. JFK se automaticky naklonil přes zábradlí a s úlevou zaznamenal, že chlap pád přežil. Omámeně se sbíral z rozbitého stolu a třel si zátylek.

Kovář si s mírným zpožděním uvědomil, že Sammy si dal podezřele dlouhou pauzu. Vyhledal jeho obličej v mase zaražených tváří a ke svému překvapení zahlédl vyhazovače Tommyho. Držel Sammyho pod krkem a v obličeji rozbitém po včerejší rvačce mu zářil dětský úsměv.

„Včera to byl dobrý boj, někdy si to musíme zvopáknout,“ mrkl na Kováře a pustil bezvládné tělo na schody.

„Stačilo vám to, nebo mám vytáhnout kvér?!“ zařval John do náhlého ticha. „Odejdemo odsud, až budeme chtít. Ani o den dřív! A teď si seberte toho malého zmetka a zmizte!“

Před okamžikem ještě všeho schopný dav se změnil ve stádo poslušných oveček. Někdo odklidil prcka a najednou byli Kovář se Zoe sami.

„Kdo byl ten zakrslík? A proč jim vadí ty děti? Pokud tady máme přežít, musíš mi říct všechno!“ rozčilil se JFK.

„Ten prcek byl místní nejvlivnější rančér Gonaghan. Odted' si musíme dávat pozor. Ponížil jsi ho a jen tak to nevzdá,“ konstatovala zachmuřeně Zoe. „Někdo by měl zůstat u dětí a neustále je hlídat. Jdu pro Darlingovo vybavení, ty tu počkej.“

Kovář si dobře uvědomoval, že jeho druhou otázku přešla mlčením, ale nechal to zatím být. Seběhl schody a našel snědého hromotluka Tommyho, jak uklízí trosky rozbitého stolu. Bylo otázkou tří slov a jednoho barevného papírku, než s ním domluvil jeho dočasnou funkci Zoeina bodyguarda.

„Dávej venku pozor,“ vyprovodil John agentku až ke dveřím a chvíli mžoural do ostrého slunce. Jaksi se mu nedařilo odtrhnout pohled od jejího pozadí v upnutých teletinových kalhotách.

„Hej, pojďte honem sem!“ vyrušil ho k jeho nelibosti chraptivý hlas felčara Darlinga.

Kovář našel starého doktora na chodbě. Ukazoval na dveře pokoje, zpoza nichž se ozýval monotónní trhaný hlas, a neuroticky pomrkvával. Když se Kovář pokusil vstoupit, postavil se mu felčar do cesty a chytil ho za ruku.

„Kvůli tomuhle se místní těch proměněnců tak bojí,“ breptal a držel ho přitom jako klišé. Ruce se mu silně třásly.

Kovář se mu vyšklubl a vstoupil do pokoje. Do jeho vědomí se okamžitě zabořily pátravé prsty kolektivního podvědomí, které tak nepříjemně vnímal už ráno. Tentokrát to bylo mnohem silnější a okamžitě ho z toho rozbolela

hlava. Děvčata stála v kruhu a těly něco zakrývala.

„Stará... žena... už brzy... se setká... se svou dcerou... z vlastního lůna... vytrženou... vlastní rukou... usmrcenou... Stará... žena... už brzy...“ mumlal kdosi hrubým bezvýrazným hlasem.

Nedalo se určit, odkud hlas vychází, jako při cirkusovém vystoupení břichomluvce. Pár vteřin trvalo, než Johnovi došlo, že to mluví děvčata. Předávala si mezi sebou hlas a trhaně pronášela pořád dokola stále stejnou repliku.

„Pomozte mi!“ zaúpěl někdo zmučeně z hloučku děvčat.

JFK jedno z nich otočil. Dívka se tvářila pořád stejně tupě, jen pohybovala rty. Slovo z ní však vyšlo jen jednou za čas, když se kruh mluvčích uzavřel a byla na něm řada říci si to své. John ucítil na dlani cosi nepříjemně lepkavého a teplého. Měl ruku na dívčiných zádech a umazal si ji od krve, která vytékala v tenké stružce zpod obojku jako klikací se hádek.

S opatrností, která přísluší jen manipulaci s výbušninami, postavil děcko bokem a vstoupil do kruhu. Tam se krčila barmanka Lucy, klepala se a jen občas tiše zaskučela. Vzal stařenu do náruče a snažil se nezasyknout, když mu zaťala prsty do hrudníku a kolem krku jako tonoucí v posledním záchvěvu boje o život.

Pozpátku vycouval z místnosti, nohou přibouchl dveře a postavil hostinskou na zem. Sice se třásla, ale byla schopná stát. Ani jemu samotnému nebylo nejlépe. Cítil ve vzduchu jiskření energie, které nerozuměl a která skoro hmatatelně narušovala realitu. Už se při svých dobrodružstvích setkal s magií, ale tohle bylo něco, co nezapadalo do tohoto světa a znásilňovalo jeho matérii.

„Přišla za mnou, že prej musí uklidit pokoj. Jako by to někdy dělala,“ prskal Darling a konejšil přitom hysterickou ženu. „Šmejdila po penězích, to je jasné. Jenže strčila do jedny z těch holek, asi se chtěla podívat pod matraci. Najednou se všechny postavily a srazily ji k zemi. Zbytek jsi viděl sám. Snad jí nic neudělaly, ale vystrašily ji určitě k smrti. Mě teda taky, málem jsem si nadělal do spodárů,“ zachechtal se nepřesvědčivě starý doktor, ale všechno bylo lepší než monotónní mumlání zpoza dveří. „Postarám se o ni, napije se trochu whisky a bude v pohodě. Já ji znám.“

Kovář ještě čekal na chodbě a pozoroval, jak oba starší lidé odcházejí. V gestech, kterými Darling konejšil hostinskou, bylo víc než pouhá péče lékaře, ale do toho mu konec konců nic nebylo.

Hlasy v pokoji utichaly. Když znovu otevřel dveře, děvčata spořádaně seděla. Přisahal by, že dokonce na stejných místech a ve stejných pozicích jako ráno při snídani.

Zoe zastihla Kováře, jak nervózně poposedává v křesle co nejdál od děvčat a hraje si s pětačtyřicítkou. Nedalo se říct, jestli hlídá víc dveře nebo děti.

„Asi už vím, cos mi o našich svěřenkyních zamlčela,“ přivítal ji. „Jestli jsem to dobře pochopil, předpověděly před chvílí smrt naší hostitelce. Umí víc takových triků? Třeba s kartama a obručema?“ neodpustil si.

Zoe hodila na zem dvě těžké kožené kabely: „Cože? Kde je Lucy? Je v pořádku? Je s ní Darling?“

„Ten ji dává do kupy. Pomocí whisky, na to by měl být expert.“

„Půjdu se na ni podívat.“

„Počkej, počkej. Že bys mi třeba něco vysvětlila?“ zadržel ji John a nekompromisně zabouchl dveře.

„Co bys chtěl slyšet?“

„O těchhle lidech. Co je to s nimi? A s jejich dětmi? Proč nás tu nechťejí? Prostě co se to tady sakra děje!“ zařval už opravdu našťavaný Kovář a praštil do dveří, až zaduněly.

Se Zoe to ani nehnulo. Stála pořád stejně zkroutěná se svěřenými rameny i koutky úst.

„Dobře, řeknu ti to, i když bys to podle těch nahoře vědět neměl.“

Bylo jasné, že mluví o nadřazených v Agentuře.

„Je za tím samozřejmě zygonit. Kvůli němu nás sem poslali, na téhle zastrčené a skoro nepřístupné dimenzi by Agentuře jinak nesešlo. Každou sekundu jich vzniká a zaniká nepočítaně. Prostě jen tak – jako mýdlové bubliny. Zygonit tyhle děti nepoznamenal jen tělesně. Nějaký ten prst nebo bradavku navíc by místní ještě unesli. Kvůli tomu by přece nenechávali svoje děti umírat v poušti.“

Zoe mluvila tichým, zatrpklým hlasem a klopila přitom oči.

„Když se dostane dohromady více takhle... změněných děvčat, nebezpečně se zvýší hladina magické energie. Tahle dimenze není pro magii stvořená, jenže zygonitová energie usměrněná lidskou myslí občas přesáhne nadkritickou hranici a něco se stane. Shoří dům, někdo dostane vidění, někdo jiný zemře. Tyhle děti jsou pro místní lidi noční můra a já se jim nedivím. Dovedeš si představit, jakou energii by mohly vyvinout v magicky aktivním prostředí?“

„Pro tebe je to osobní, že?“ přerušil její monolog Kovář, chytil ji opatrně za ramena a obrátil k sobě.

„Jo,“ odpověděla po chvíli váhání, „když jsem tu před pěti lety žila, otěhotněla jsem. Ten chlap nebyl podstatný, prostě jeden místní. Vyspala jsem se s ním, když jsem byla sama, v depresi a opilá. Podstatné bylo to dítě. Jenže když se narodilo, mělo blány mezi prsty a svislé zornice. Nešlo to utajit. A já nemohla kontaktovat Agenturu a předat jim ji. Mou dcerku... Tehdy byl průnik dimenzí možný jen každých pět let, které jsem si tu taky poctivě odsloužila.“

Každou chvíli se zdálo, že se Zoein hlas zlomí, ale zatím balancoval přesně na hraně hysterického záchvatu.

„Chtěla jsem odejít do hor ke kopáčům zygonitu. Snad by mě přijali. A ji taky, podobných mutantů je tam víc. Jenže jsem nezvládla cestu pouští. Lidi do hor jezdí v dobře zásobených karavanách a já šla sama.“

Dcerka umřela a mě po pár dnech našla parta honáků. Odvezli mě zpátky do Dodgetownu. Bez ní. Musela jsem jí tam nechat, i mrtvá prý přináší smůlu. Nemohla jsem ji ani pořádně pochovat. Leží někde zahrabaná pod ohnivým keřem. Určitě ji sežral nějaký mrchožrout,“ Zoe se zajíkla a na chvíli zmlkla.

Zdálo se, že se tím vyprávěním úmyslně mučí. Trestá se za svou vinu.

„Tak už chápeš, proč se mi o tom nechce mluvit? Tehdy mě podržela jen Lucy. Má za sebou něco podobného, jenže...“

„Jenže ona své dítě zabila,“ přerušil ji Kovář, „a ty holky to nějakým způsobem poznaly.“

„Ucítily krev svého druhu na jejích rukách. A teď mě pusť, musím se na ni podívat.“

Zoe se vyškubla a seběhla do výčepu.

Tam si už Lucy stihla vykurýrovat špatné svědomí skoro do bezvědomí. Seděla s hlavou opřenou o desku stolu, otřásala se vzlyky a starý doktor ji neobratně hladil po zádech. Zoe se přidala z druhé strany a něco hostinské konejšivě šeptala.

Kovář to celé sledoval z ochozu, ale přišlo mu neslušné rušit jejich soukromí. Radši pomohl nahoru Tommymu, který dorazil se zbytkem Darlingova vybavení. Bylo toho nejmiň sto kilo v několika rancích a taškách. JFK se obtěžkal třemi balíky a vysupěl do schodů.

Podle toho, jak rance řinčely, musely být plné kovových součástek. John do jedné kabely zvědavě nakoukl a spatřil pestrou směsici součástek nebo spíš šrotu.

„Nestrkej do toho nos, mladíku,“ vyprskl za jeho zády Darling, „to jsou moc složitý přístroje, nemocný se sjížděj zdaleka, abych jim s nima pomohl.“

„To je tím umláš, aby se už netrápili?“ poznamenal nedůvěřivě Kovář.

Nechtělo se mu svěřovat Vegův život do rukou takového šarlatána, ale sám mu pomoci nemohl. Snědý agent se mezitím dostal do hlubokého komatu. Ostré rysy obličeje vystoupily na povrch a nepříjemně připomínaly holou kost lebky. Byl klidný, ale dýchal jen mělce, hrudník se mu téměř nezdvihal. Nereagoval, ani když mu převazovali zhnisanou a určitě bolestivou ránu.

„Seš sice moc vtípnej, mladíku, ale já s touhle hromadou šrotu zachraňuju životy. Při otravě zygonitem není nic lepšího. Radši to polož,“ pleskl stařík Kováře po ruce, v níž svíral lesklou spirálu. „Pomůžeš mi to sestavit. Měli bysme si pospíšet, ten tvůj kamarád se mi vůbec nelíbí.“

Darling začal Kováře instruovat co a jak spojit, utěsnit nebo přimontovat, občas sám přiložil ruku k dílu, když bylo třeba poradit si s nějakou potíží. Většinou stačilo do strojů a nádob chvíli mlátit kladivem. Nakonec se kolem a nad Vegou tyčila impozantní konstrukce, která ze všeho nejvíc připomínala domácí palírnou kříženou s ropovodem. Na jedné straně lůžka stál kotel položený na malých kamnech a na druhé skleněný válec naplněný bezbarvou tekutinou. Uvnitř válce byl jakýsi zmenšený vodní mlýn s lopatkami omotanými jemným průsvitným střívkem. Kovář si vzpomněl na primitivní dialyzační přístroje, ale tohle zařízení mělo něco navíc a něco mu scházelo.

„Doufám, že víš, co děláš. Protože jestli ne...“ Kovář nedokončil.

Popravdě netušil, co by udělal, ale cítil, že by něco říct měl.

„Neboj se, chlapče. Tvůj kámoš je v dobrejch rukách. A teď kdybys mi trochu pomohl. Zatopím v kamnech a ty budeš točit tímhle hejbletem,“ ukázal Darling na ohmatanou kliku na vrcholu válce.

Zatím napíchl do obou Vegových zápěstí jehly na gumových hadicích. Jakmile se kotel na kamnech dostatečně nahřál, daly se do chodu píсты, které k němu byly přimontovány. Krev se s hlasitým a nechutným srkáním vyhnula hadicemi.

„Musíme pomalu, nikdy bysme mu neměli odsát víc než půl litru. Krev se vohřeje tady v týchle nádržce asi na čtyřicet stupňů, to by mělo odloučit zygonit. Pak se přečerpá do bubnu, kde se částčky toho prevítu zachytí v tý jemný látce a vymejou se do roztoku. Ten filtr je něco jako střívko na párky,“ zasmál se. „Nakonec ještě prokape čistěným popelem z jedné moc vzácné rostliny. To celý tak třikrát dokola. No a zbytek jako vodzdusňovací potrubí, krevní pumpa a další cerepetičky tě už nemusí zajímat,“ zamumlal Darling a bedlivě pozoroval ručičkové ukazatele nad kotlem. „Tvůj kámoš na tom bude chvíli dost mizerně.“

Vega zatím postupně bledl, ale to už se mu pročištěná krev vracela zpět do žil. Celá operace trvala tři hodiny a John se při točení klikou dost zapotil. Zprvu pozoroval doktora s nedůvěrou, ale zdálo se, že když už nic, Vegovi se aspoň nepřitížilo.

„Teď musíme být trpěliví,“ promluvil Darling uklidňujícím doktorským tónem a tahal přitom z Vincentových zápěstí dlouhé jehly, „většinu zygonitu jsme vyfiltrovali. Se zbytkem, co se už usadil v orgánech, by si tělo mělo poradit samo.“

„Jak to myslíš – mělo by?“ zavrčel Kovář. „Říkals, že mu tahle maškaráda pomůže.“

„Víc bych nezvládl, ani kdybych uměl dělat zázaky. Nakonec je to vždycky jen na těle a na přírodě, chlapče. Uklidni se, nejlíp uděláš, když si dáš sklenku něčeho ostřejšího a budeš dávat přes noc na svého kámoše pozor.“

„Za jak dlouho...“ nedokončil Kovář a zkoumavě přejel Vegovi dlaní po bledém zpoceném čele.

„Za jak dlouho se dá dokupy? To ti nepovím. Je to silnej chlap, ale i těm nejsilnějším to trvá tak tejdén, než se zas postaví na nohy. Neměli byste s ním zatím hejbat. Teda pokud to má přežít.“

John přikývl a beze slova sešel do lokálu. Stará Lucy se mezitím uklidila do své komůrky. U stolu seděla jen Zoe a hned ho zahrnula otázkami. Na většinu z nich neměl odpověď. Bylo jasné, že s Vegou nemůžou počítat, navíc bylo potřeba postarat se o děvčata. Tiha celé mise tak dopadla na Kovářova bedra. Necítil se pod tím nenadálým břemenem zrovna pohodlně, ale nebyl z lidí, kteří by před výzvou couvli.

„Výrazím dnes v noci. Už jsme se tu zdrželi moc dlouho. Zatnu těm černokabátníkům tipec a ty se zatím postaráš o holky a Vegu,“ rozhodným gestem zarazil Zoeiny námitky. „V tomhle městě to určitě nebudeš mít lehké. Nemysli si, že bych tě šetřil, protože jsi žena.“

„Erhm, tolik k tématu rovnosti pohlaví. Vidím, že jsi pilně docházel na agenturní školení o gender rolích. Ale o tom jsem mluvit nechtěla,“ setřela Zoe Kovářovi z tváře sebevědomý výraz. „Chtěla jsem jen dodat, že se pokusím spojit s Agenturou. Pokud se to podaří, je možné, že nám pošlou posilu.“

„Cože? Vždyť dimenzionální okno se má otevřít až za pár dní. Jak bys to chtěla zvládnout?“

Zoe se pokusila jeho poznámku ignorovat, ale hrozivé ticho šířící se od Kováře jako kruhy na jinak nehybné vodní hladině jí k tomu nedalo příležitost.

„No dobře dobře. Řekněme, že naše sekce má poněkud širší možnosti než ta vaše. V případě nutnosti se někdy podaří

protlačit skrz blánu mezi realitami aspoň jednoho člověka nebo nějaké vybavení.“
„Rozumím, prostě jste si pro sebe ulili technologii a tajíte ji před zbytkem Agentury.“
„Se souhlasem vedení!“ utrhla se Zoe a sklopila při tom oči.
„Jak jinak. Takže na co čekáme? Do toho.“

„Cože? Ty jim prostě pošleš telegram?“ zopakoval asi po páté Kovář a přidal do kroku, aby dohnal rychlejší Zoe.
„Říkala jsem ti, že to není obyčejný telegram. V téhle dimenzi nemají moc možností dálkové komunikace. Jen mezi několika městy funguje bezdrátový telegraf. Musíme využít prostředků, které mají k dispozici, a mírně si je přizpůsobit našim potřebám. Ostatně jako vždycky.“

Zoe zmlkla a nadhodila si těžkou koženou brašnu.

Telegrafní stanice stála nad městem na jedné ze skal soutěsky, obklopujících Dodgetown. Nahoru vedla stěží viditelná kamenitá stezka vhodná spíš pro horské kozy než pro lidi, ale Zoe rezolutně odmítla Kovářův návrh, že jí pomůže s kabelou.

Budova pošty a telegrafu byla vidět už z dálky díky konstrukci vysílače, který se nad ní tyčil jako výstražný ukazováček. V jeho žebroví z jakéhosi důvodu povlávaly kousky látkových stuh – nejspíš neumělý pokus o výzdobu. Jakmile Kovář zahlédl telegrafistu, začalo mu být leccos jasné. Groteskní vousatá figurka v rozedrané variantě na pošťáckou uniformu divoce mávala rukama a cosi huhlala. Místo slov z ní však vycházely jen skřeky a mumlání. Muž nedokázal správně artikulovat, nejspíš měl něco s jazykem.

„To nic, to je jen Ellie. Je neškodný, ale chovej se před ním klidně a snaž se mluvit potichu. Lidi ho vyšoupli sem k telegrafu, vyzná se v tom a neplete se jim pod nohy,“ vysvětlila Zoe a zamávala muži na pozdrav.

To mělo na Ellieho zázračný účinek. Přestal poskakovat a vrhl se k dívce, aby ji sevřel v náručí. Zoe útrpně přijímala jeho náklonnost, ale bylo vidět, že nejraději by teď byla někde úplně jinde.

„Taky tě ráda vidím, Ellie, ale už toho nech. Něco bychom po tobě potřebovali. Odvedeš nás k telegrafu?“

Ellie posmutněl, ale ochotně je vedl po křivolaké stezce ke své dřevěné boudě. Nervózně se přitom probíral dlouhými vousy, protkanými obdobnými kousky látky jako na stožáru.

Pod vši tou špínou, zcupovanými vousy a šílenstvím se ukrýval na pohled pěkný mladý muž. Něco se muselo stát. Něco, co ho zamklo do ochranné ulity bláznovství, napadlo Kováře. Po očku sledoval Zoe a všiml si, že se vyhýbá jakémukoliv kontaktu s jejich průvodcem. Odvracela od něj pohled a nenechala se ani chytit za ruku, když přelézali hromadu sutí, která v jednom místě přehradila stezku.

Uvnitř telegrafistova domku panoval neuvěřitelný staromládenecký chaos a nepořádek. Ovšem až na velký stůl, kde trůnil od pohledu těžký a složitý přístroj z nablýskané mosazi.

Ellie si sedl na rozvrzanou stoličku a tázavě se na dvojici agentů podíval s prstem na telegrafickém klíči. Zoe dalo práci přesvědčit ho, že nebudou potřebovat jeho pomoc. Odlákala ho až útržkem látky z vlastní košile. Podivínský muž se ho dychtivě zmocnil a začal si ho vplétat do zanedbaných vousů.

Zoe konečně otevřela svoji kabelu a o desku stolu zaduněla neforemná plechová krabice se svazkem přívodových kabelů. Zručnými a jistými pohyby se pustila do jejich napojování na různé kovové části telegrafu.

„Ty znáš Ellieho blíž, že?“ vytrhl ji z práce JFK a nechtě tak způsobil, že se jí dráty v prstech zašmoudrhal.

Zoe chvíli mlčela a John se otočil přes rameno, aby se ujistil, že potrhlý telegrafista neposlouchá. Ale muž o ně nejevil nejmenší zájem. Vyšel před dveře a něco si pobrukoval s tváří otočenou ke slunci. Vypadal teď skoro šťastně a normálně.

„Ty víš, jak se mu to stalo. Proč se zcvokl. To s ním jsi měla to děcko, že?“ vystřelil naslepo a podle účinku, který to na dívku mělo, se trefil.

Vlastně ani nevěděl, proč ji těmi otázkami trápí, jen cítil, že v místnosti panuje cosi nevyřčeného. Cosi, co mu zvedalo chloupky na zátylku a nutilo ho svírat pěsti, až se mu nehty zarývaly do dlaní. Rozhodl se, že tomu pomůže na svět. I za tu cenu, že poslouží jako hromosvod.

„Co je ti po tom?!“ vybuchla vzteky zsinálá Zoe a praštila do stolu, až přístroje nadskočily. „Jo, stalo se mu to kvůli mně! S ním jsem měla dítě a kvůli mně ho taky místní lidi lynčovali, až přišel o rozum. Stačí ti to?“

Dívka se zvedla ze židle a syčela Johnovi do tváře: „Oni dovedou být pěkně krutí, když jde o zygonitové mutanty.“

„Mají k tomu důvod,“ vyklouzlo Kovářovi a vzpomněl si přitom na skoro nesmrtelného šerifa.

„Mají? Jaký můžou mít důvod k zabíjení novorozeňat? Ke kamenování jejich rodičů? Já přežila jen díky tomu, že jsem tehdy utekla do pouště a pak se mě zastal Darling. Ale Ellie takové štěstí neměl. Vykleštili ho, vyřízli mu jazyk a vyhnali za město, chcípnout jako psa.“

Nakonec ho nechali žít, ale to už měl stěží dost rozumu na to, aby se dokázal sám vychcat. Teda s tím, co mu zbylo,“ dodala úmyslně vulgárně, aby ze sebe dostala nahromaděnou agresi.

Jenže to nestačilo. Dívka zvedla pěsti a zabušila do Kovářova hrudníku, až zavrával a udělal pár kroků zpět. Byla v tom síla, nešlo o žádné hysterické gesto cukrové panenky. Přesto se mu povedlo zachytit její ruce a přitáhnout ji k sobě. Zoe zabořila obličej do jeho hrudníku a za chvíli už jen trhané pohyby ramen dávaly tušit, že jí zmítá záchvat pláče.

John si zpočátku s uragánem emocí, které rozpoutal, nevěděl rady, ale rychle zjistil, že stačí, když bude to křehké a zároveň ocelově pevné tělo jen držet a občas dívku pohládí po zádech.

„Huhl!“ vyrušil je Ellie.

V tom zvuku bylo něco, co Johna okamžitě napružilo a vyprovokovalo k akci. Jakoby z dálky sledoval, jak od sebe reflexivně odstrkuje Zoe do bezpečí pod schodiště, které vedlo nahoru k vysílači. Sám se otočil ke dveřím už s pepřenkou v ruce.

Jediným pohledem zhodnotil situaci. Ellie se válel na zemi a skučel bolestí a v oslnivém obdélníku dveří se rýsovala silueta ramenatého muže s pistolí v ruce. Naštěstí útočník v přítomném sruhu dobře neviděl a byl natolik tupý, že zůstával dlouhé vteřiny na ráně.

JFK využil příležitosti a vystřelil. Pepřenka ho vzpurně kopl do dlaně a v uzavřeném prostoru zaduněl výstřel. Muž ve dveřích se zlomil v pase a padl k zemi jako podřátý stvol.

Zvenku někdo stělu opětoval. Zatoulaná kulka smetla z kamen otlučenou konvici a vymrštila ji Kovářovi přímo do obličeje. Stačil tak tak uhnout a hned se skrčil za stůl s telegrafem. Světlo na okamžik potmělo, jak dovnitř vstoupili další dva muži. Obezřetně překročili mrtvolu svého kolegy a začali slídit po sruhu. Agent poznal Buddyho a Samma, které na něj ráno poštvál Gonaghan.

„Odložte kvěry a vylezte ven, nebo odpravím jednu vaši holku!“ zařval někdo zvenku.

Kovář měl dojem, že rozeznává Gonaghanův hlas. Než si stihl rozmyslet, co dál, vyskočila z úkrytu pod schody Zoe. Musela zpanikařit, protože úplně zapomněla na svou pětáctýřičtku a v obou rukách svírala jako primitivní kyj dřevěnou fošnu. Nabrala do pupku jednoho honáka a vyrazila z něj ostré heknutí a vodopád zvratků. Druhou ranou do brady ho knokautovala, pustila provizorní zbraň a vrhla se ke dveřím. Než se ale dostala ven, popadl ji za rameno druhý muž a hodil ji proti stěně. Dívka se rozplácla o zeď z neloupaných kmenů a bezvládně upadla na podlahu. To už zaútočil Kovář – praštil chlapa zezadu masivním bubínkem pepřenky a odeslal ho expres do říše snů.

„Co se to tam děje?“ hulákal Gonaghan, který musel slyšet jen rachot rvačky. „Vyhodte kvěry oknem a vylezte ven, říkám to naposled!“

Kovář odtáhl od dveří omráčenou Zoe a sám se přesunul na strategické místo k oknu. Venku – z dostřelu pepřenek, ale dost blízko, aby na něj bylo vidět – stál Gonaghan se dvěma honáky a jednou holčičkou. Držel ji za obojek jako psa a co chvíli s ní netrpělivě zacloumal. Děvče se naštěstí pro ni vrátilo do letargického stavu a vypadalo to, že si nic z okolního dění neuvědomuje.

„Ne. Ty pusť tu holku, nebo sejmu dalšího tvého chlapa. Vidiš tu mrtvolu na zápraží? Který má být další?“

Kovář blufoval. Nevěřil, že by Gonaghan přistoupil na jeho pravidla ani nehodlal zabíjet bezbranné lidi, ale musel hrát s kartami, které dostal. A byl to zatraceně mizerný list.

„Cože? Ty se mnou chceš smlouvat?“ zachechtal se pupkatý mužik a strčil děvče do zad, až zavrávoralo a upadlo. „Se mnou se nesmlouvá, to si pamatuj!“

Výstřel zaduněl jako rána z děla a vrátil se mnohonásobně zesílený okolními skalami. Když se Kovář konečně odhodlal podívat se ven, leželo děvče bezvládně jako rozbitá panenka a do rudého prachu se vsakovala ještě rudější záplava z prostřeleného hrudníku.

„Dělej, vylez. Dole v hospodě mám zbytek mejch lidí. Můžu jim dát signál, aby mi sem ty zmetky vodili po jednom a já je před tebou odprásknu jako toulavý čuby. Nic jinýho ani nejsou,“ odplivl si rančér s fanatismem prosyceným nenávistí.

„Johne...“ Zoe se vrávoravě zvedla z podlahy a oslovila malátným hlasem Kováře, „zdrž je, já zatím požádám Agenturu o pomoc. Ale pak... se jim musím vzdát.“

„Nesmysl, pověsí nás na nejbližším stromě! Prostřilíme se.“

Kovářův hlas nejistě zakolísal, sám si uvědomoval, do jak mizerné situace se dostali.

„Ne ty, já se vzdám. Dokážu toho hajzla udržet na uzdě. Nějaký čas. Nechá děti i Věgu na pokoji, pokud bude mít naději, že mě může dostat. Chce mě. Chtěl mě už tehdy před lety, ale já si vybrala Ellieho. To Gonaghan zorganizoval jeho lynč.“

Zoe na chvíli zmlkla. Řeč jí činila potíže, obličej měla rozbitý a potlučený po nárazu do hrubých kmenů zdi.

„Utečeš zadním východem, nikdo o něm neví, jen já a Ellie. Posila z Agentury bude na místě už dnes v noci. A teď dělej! Všechno, co potřebuješ, máš s sebou,“ ukázala na jeho batoh z tuhé látky. „Odtáhni kanape a zvedni prkna. Nejsou přibíta, tudy se dostaneš ven.“

Zoe skončila a otočila se k telegrafu, její tón nepřipouštěl další dohady. Kovář to přesto zkusil: „Nenechám tě v tom, půjdeš se mnou.“

„Jdi!“ odsekla, „nemůžu mu moje holky nechat napospas. Padej!“

John zaťal zuby a polkl všechny další námítky, které se mu draly na jazyk. Sám si dobře uvědomoval, že jiná – lepší – varianta není. Úkol od Agentury měl prioritu a zkušená agentka dovede Gonaghana a jeho chlapy udržet na uzdě, dokud se nevrátí s posilou.

„Počkejte, dejte nám chvíli. Zoe je raněná. Hned jsme venku,“ vykřikl oknem a ještě zapřičil dveře židlí. Bude se mu hodit každá vteřina.

Prkna pod Ellieho lehátkem byla opravdu volná a zakrývala vchod do písčitého tunelu. Na Kováře z něj dýchl rozpálený vzduch, tunel nemohl být dlouhý.

„Drž se!“ sykl ještě, když se spouštěl dolů.

Dívka jen zvedla ruku, aby dala najevo, že slyší, ale vyt'ukávání telegrafického klíče ani nezakolísalo.

John absolvoval krátký sešup po zadku, aby ho na konci tunel vyplivl vstříc krkolomnému pádu. Svět se pro něj na pár sekund změnil v rotující kolotoč nebe-země, nebe-země, nebe-zatraceně tvrdá země a skončil v hromadě štěrků, lapaje po vyraženém dechu.

Ze sruhu nad jeho hlavou praskl výstřel, několikrát se vrátil ozvěnou, ale už nebylo cesty zpět. Kovář si nadhodil batoh na rameni a vyrazil ostrým poklusem do pouště.

STAŘÍ ZNÁMÍ

Nalámané větvičky ohnivého keře hořely jasným chladným plamenem a jejich mihotání neodolatelně přitahovalo zrak. Kovář do ohně hleděl už několik hodin skoro bez pohnutí a v duchu si přehrával vše, co se odpoledne stalo. Nemohl

se zbavit tíživého pocitu, že Zoe a Vegu zradil a utekl z boje, ale zároveň věděl, že profesionální čest mu nedávala jinou volbu. Musel splnit primární úkol – zavřít interdimenzionální bránu a zabít kohokoliv, kdo by se mu v tom pokusil zabránit. A moc času na to už nebylo.

Zčistajasna se okolní vzduch prudce ochladil, až se kameny kolem ohniště pokryly jinovatkou. Plamen zaskomíral, ale jeho žár námrazu rychle rozpustil. John měl chvíli dojem, že se mu pokouší zježit neexistující hřeben chlupů na krku a zádech – atavistické instinkty hlásily, že se děje něco divného. A on věděl co. Postavil se stranou od zvaleného a rozrytého pruhu písku. Vítr ho sice stačil z větší části zahladit, ale přesto bylo patrné, že tam zhruba před jedním dnem někdo tvrdě dopadl.

Vzduch nad rozrytým pískem se začal chvět jako obraz staré televize s mizerným příjmem. Naráz se tenká blána reality napnula směrem ke Kovářovi, ačkoliv agent věděl, že stejný pohled by se mu naskytl, kdyby prostorovou anomálii obešel ze všech stran. Změna se neodehrávala v žádném z běžně vnímatelných rozměrů.

Realita pukla jako přezrálý vřed. Kovářovi se na milisekundu vpálil do sítnice pohled na nezměrné chladné prázdno, vyplňující „prostor“ mezi světy, a něco s bolestivým zafuněním přistálo přesně do prohlubně, kterou sotva včera vyryli při dopadu Kovář s Vegou.

JFK moc dobře věděl, jak nepříjemně se člověk cítí po dimenzionální cestě. Přikročil k namáhavě oddechující hromádce neštěstí a pomohl jí na nohy.

„Jak je, kolego? Špatná cesta?“

„Hhh... hned, hned,“ odfukoval muž a potácel se s napraženými rukama k ohni, „jsem děsně promrzlý. Tohle je pro mě poprvé, asi to chce zvyk.“

Ten hlas byl Johnovi povědomý. Nepříjemně povědomý. Popadlo ho zlé tušení. Na oplátku popadl nově přichozího a otočil ho k sobě.

„Dexter?!“ zařval, když poznal bledou těstovitou tvář rámovanou silnými obroučkami brýlí. „Proboha, proč poslali tebe?“ přešel tvář v tvář vykulenému mladíkovi do tykání. „Potřebuju někoho s bojovými zkušenostmi!“ zavyl zoufalstvím a prudce odstrčil Whitackera.

„Mám standardní bojový výcvik a dokonce medaili ze střelecké soutěže Agentury!“ vypnul mladý vědátor hrdě prsa.

„Navíc je to můj projekt, mám všechny potřebné informace.“

„Spíš bych řekl, že Agentura nechtěla do téhle louže namáčet víc lidí, než je nezbytně nutné. Tohle zatraceně smrdí,“ nakrčil Kovář nos, jako by opravdu něco cítil, a promnul si hlubokou vrásku na čele.

Naděje, kterou cítil ještě před pár minutami, byla ta tam. S pomocí trénovaného agenta s bohatou praxí by snad měl naději vytáhnout Zoe a Vegu z bryndy, ale Dexter byl jen další zátěž, o kterou se bude muset starat. Přerostlé horlivé štěně, které s nadšeným vrtěním ocásku skočí do palebné linie, sotva se mu k tomu naskytne příležitost.

„Tu tvoji medaili si strč...“

Kovář se zarazil a několikrát se zhluboka nadechl: „Tohle je krizová situace, Zoe a Vegu drží jako rukojmí v Dodgetownu a já mám na krku celou misi. Nejlíp uděláme, když ti najdeme nějaké bezpečné místo, kde na mě počkáš, až bude po všem. Nechci, aby mě něčí neschopnost stála život.“

JFK byl opravdu našťavaný a nebral si servítky. Ostatně měl k tomu důvod. I proto asi přeslechl temné dunění, které se k jejich ohništi blížilo odkudsi ze tmy. A blížilo se zatraceně rychle.

Whitacker ho ale nepřeslechl. Když se odnikud vynořil obrovský černý stín kazoona, skočil mladík po Kovářovi a odstrčil ho zvítěti z cesty. Místem, kde ještě před momentem stáli, produsaly tlapy velké jako jídelní talíře. Kovář si stačil všimnout, že na hřbetě zvířete se natřásá v poměru k tělu zvířete titěrná postavička.

Dexter neudržel rovnováhu a upadl, jezdec zatím nasměroval kazoona do širokého oblouku kolem tábořiště a opět začal na muže najíždět.

Kovář se zaklením sáhl k pasu pro pepřenku, ale nahmatal jen prázdné pouzdro. Zbraň svíral ve zpocených buclatých rukách Whitacker a mířil mu přímo do tváře.

„Dolů!“ zařval.

Vzápětí vyšlehlo ze všech šesti komor žhavé olovo.

John ještě ucítil dotek spalujícího horka na temeni. Všechny kulky trefily a smetly jezdce z kazoona hřbetu. Neznámý vyletěl v efektním saltu ze sedla a dopadl jako pytel brambor. Obrovské zvíře bez jeho pobízení plynule zvolnilo, minulo Kovářovo tábořiště a poklidně zarylo čumák do země.

„Vidím, že sis tu stihl udělat přátele,“ vypravil ze sebe Dexter a třel si přitom zápěstí.

Nebyl připravený na mocný zpětný ráz a pistole mu skoro vykloubila ruku.

„Díky,“ vydechl Kovář a pomohl mu na nohy. V duchu si na změkčilého vědátora opravil názor. Pod tím dětským sádýlkem byla ukryta ocel.

„Tohle bude nějaký tajný ctitel, pojďme se na něj podívat.“

Neznámý to měl za sebou, smršť kulek mu utrhla paži v rameni a navíc si při dopadu polámal páteř – hlava byla nakloněná v nepřírozeném úhlu. Kovář do těla kopl a otočil je na záda, zničená páteř přitom ošklivě zavržala úlomky kostí.

„A do prdele...“ uklouzlo mu.

„Co to sakra je?“ sekundoval Dexter a štítivě ustoupil. „Nějaký druh malomocenství?“

„Dalo by se to tak říct. Ale teď není čas na vysvětlování, musíme ho dorazit.“

„Dorazit?“ opakoval mladík tupě.

Kovář vytáhl z boty bojový nůž a zabodl ho do žilnatého suchého krku mrtvolky až po střenku.

„Tuhle bestii jsem už jednou zabil. Podruhé nehodlám nic riskovat,“ utrousil a zařízl pilku na hřbetě nože do kosti.

Šerif otevřel bezertá ústa a uniklo mu táhlé zachroptění, které John doslova uťal. Dexter přitom nadskočil jako vylekaná

školačka, ale dál zaraženě sledoval, jak čepel vjíždí do šlachovitého krku.

Jakmile bylo odděleno všechno maso, chytil JFK hlavu za spánky a zatáhl. Zbytek šlach a svalů vlhce mlaskl, kosti křuply a bylo to.

Kovář si neodpustil drsný žert a hodil hlavu jako rugbyový míč Dexterovi: „Zbav se toho, třeba to zahrabej,“ prohlásil zdánlivě neutrálním hlasem. Ve skutečnosti pečlivě sledoval vědátorovu reakci.

„To by byla škoda. Tahle forma mutace by stála za prozkoumání,“ překvapil Dexter, když si začal zblízka prohlížet uřatou hlavu a šťourat do vystupující mapy cizorodých podkožních struktur.

„Ježíšmarjá, ono se to hýbe!“ zařval vzápětí a hodil trofej do ohniště.

Šerifovy rysy se žárem znetvořily, suchá kůže slezla a jasně vystoupily mapy pulsujících nazlátlých žilek. Kovář měl dojem, že se zygonitový proměněnec ještě snaží promluvit, ale z úst mu místo slov vyšly jen plameny. Teď musel i JFK znechuceně polknout.

„To bysme měli. Jedeme, máme nejvyšší čas.“

„Takže už nejsem nepříjemná zátěž, kterou chceš odhodit na nejbližším vhodném místě?“ usmál se vychytrale Dexter.

„Nepřeháněj to, mladíku. Prostě to s tebou zkusím,“ plácl ho John přátelsky po zádech a vzápětí mu musel znovu pomáhat na nohy.

„Snad nebudu litovat.“

VĚZEŇSKÉ BLUES

Vegovi se zdálo o zlatě. Lépe řečeno o zlatem zářícím muži, který se mu pokoušel něco ukázat. Vega se k němu cítil neodolatelně přitahován. Zvědavost mu nedala a udělal několik kroků směrem k němu. V mlze se skrýval nějaký tvar. Divné bylo, že si nevzpomínal byť na jeden jediný krok. Prostě byl najednou na místě. Mlha se roztrhla pod poryvem silného větru a Vega ztuhl jako solný sloup. Pak sprostě zaklel a pokusil se uskočit, ale nemohl. Před ním stálo jeho zrcadlové dvojče, s tvářemi znetvořenou pulsujícími zlatými žilami. Jeho dvojník se na něj ušklíbl a z tváře odpadl kus masa. Během několika vteřin opadala veškerá vnější slupka, díky které vypadal jako člověk, a zůstalo jen zlaté pulsující větroví. I to se nakonec rozplynulo a smísilo s okolní mlhou.

Vega se s vyděšeným a tázavým pohledem obrátil na svého průvodce – a v tu chvíli poznal muže, který na něj zaútočil před saloonem. Vychrtlá, lebce podobná tvář se stáhla do úsměvu a Vincent se zkroutil bolestí, s dlaněmi přitisknutými na hrudníku. Mezi prsty mu čůrkem protékala krev.

„Hej, vstávej, ty parchante!“

Facka, kterou ucítil, byla určitě opravdová. Mátožně otevřel oči a zaostřil na chlapa s nízkým čelem a strništěm na hranaté bradě, který jím trásl.

„Nebo si myslíš, že tě ponesu? Leda hovno!“

Další ráně stihl nastavit paži, ale byl natolik slabý, že ji zarostlý týpek snadno odtlačil a udeřil ho druhou rukou.

„Za tohle...“ zachřel.

„Mě zabiješ, co?“ prskl mu do obličeje chlap a zároveň ho vytřepl z deky jako hrst drobků.

Vega přistál na podlaze, chvíli se kutálel a nakonec se zastavil o nohu stolu.

„Jo, přesně tak, ty sráči,“ zamumlal tichounce.

V žilách se mu sice vařila krev, ale byl natolik soudný, aby věděl, že každý skutek i slovo má své místo.

„Vstávej, nebo tě mám kopat před sebou až do lokálu?“

Vratké nohy stěží unesly podivně gumové a vláčné tělo. Vega si jen matně pamatoval, co se s ním vlastně stalo. Na hlídce před saloonem ho někdo napadl. Na jeho obličej si moc nevzpomínal, nebo si možná vzpomenout nechtěl. Každopádně se nápadně podobal tomu kostrounovi ze snu – kdyby ovšem bylo možné, aby něco takového chodilo mezi lidmi. Dostal od toho týpka pěkně do těla, ale ještě po něm stačil vystřelit. A určitě zasáhl. Aspoň tohle vědomí ho hřálo. Dál už nebylo nic, jen ticho, tma a pak ten znepokojivý sen.

Vega se zakymácel, když došlápl na první schod, a křečovitě se chytil zábradlí. Další krok a ještě silnější pocit závratí.

Svět se mu před očima zploštil jako dětské leporelo a zůstala jen nezměrná hloubka pod jeho nohami.

„Tolik času nemáme,“ zahuhlal jeho mučitel a v následující chvíli se agent kutálel jako žok slámy.

Stihl si jen chránit rukama hlavu, aby si ji nerozrazil o hranu schodu. Dole vrazil do davu čumilů, kteří se tam shromáždili jako němí svědci jeho ponížení. Zvědavé, jinak bezvýrazné tváře pozorovaly, jak ho jeho eskorta zvedá za límec na nohy jako malého haranta a táhne za sebou ven na ostré slunce. Chtěl si zaclonit oči, ale neměl na to sílu.

„Neboj, už brzy budeš v chládku.“

Hrubý smích bodal Vincenta v uších a dráždil ho k nepříčetnosti. Věděl, že tohohle chlapa si vychutná, i kdyby to měla být ta poslední věc, co na světě provede.

Pokračovali několik desítek kroků přes ulici a na okraj města až k nízké kamenné budově věznice. Vegův průvodce si přitom nedal ujít jedinou příležitost, aby ho popohnal kopancem nebo štlucem.

„Dobře si mě zapamatuj. Jsem Jerry Tuttle a těch pár dnů, co ti zbejvají ze života, budu tvůj žalárník. Což je pro tebe to samý jako bůh. Rozumíš?“

Tuttle nečekal na odpověď a smýkl jím do otevřených dveří nízké kamenné budovy. Kopanec do zad hodil zesláblým Vegou do temnoty a masivní kované mříže za ním s ohlušujícím zaduněním zapadly na své místo.

Ve vězení byl opravdu chládek a taky tma a puch. Vegovi to bylo jedno. Zhroutil se na podlahu a zvládl jen strhnout na sebe z palandy dřevitou deku. Tma a nevědomí ho sevřely do náručí jako dobrého známého.

„Mladej! No tak mladej! Jsi vůbec živý?“

Jen pomalu a neochotně vyklouzl Vega z bezpečného útočiště spánku. Hlas, který ho vzbudil, mu byl zvláštním způsobem známý. Kde ho jen slyšel? Jediná, i když nesmyslná odpověď byla, že ve snu.

„Jo. Bohužel.“

Vyškrábal se na palandu, za což ho tělo odměnilo prudkým návalem dávení. Ať už s ním bylo cokoli, nelepšilo se to.

„Co jsi zač? Kde jsi?“ rozhlédl se po okolní temnotě, jako by na něj měl z neznáma vyskočit tajemný útočník.

„Jsem ve vedlejší cele. A měl bys mě znát, sem doktor Darling a zachránil jsem ti kejhák,“ zaznělo křečovitě zalapání po dechu a Vegovi chvíli trvalo, než mu došlo, že to měl být smích. „Bože, jak já bych si cvaknul!“

„Zachránil život? Co se mi stalo? Co o tom víš? Je mi na umění a na nic si nepamatuju.“

„To se nedivím. Měls zygunitovou otravu, ale to je teď jedno. Musíš si pořádně propláchnout tělo. Pij! Hodně a pořád. Musíš to ze sebe dostat.“

Stařík mluvil naléhavě a Vega byl ochoten mu uvěřit, i když mu to celé znělo trochu bláznivě. Žízeň měl, takže se vydal na prohlídku cely.

Tápavě a s námahou odhaloval každé zákoutí těsné kobky. Musel po hmatu, protože ve vězení byla taková tma, že stěží rozeznával obrysy ruky těsně před obličejem. Pod prsty cítil chladný kámen a kolena si drásal o jeho drsnou strukturu. Jako první narazil na prázdný kbelík. Plechové zarachocení ho vylekalo, až vyskočil a narazil hlavou o nízký strop.

„Sakra, co to tam provádíš?“ ozval se zase stařík.

Vega měl plné ruce práce s tím, zjistit, co to vlastně zvrhl a jestli nepřišel o vodu. Když zjistil, že jde jen o kbelík na vykonávání potřeby, otrásl se hnusem, ale zároveň mu spadl ze srdce obrovský kámen. Otřel si dlaň o kalhoty a pokračoval v pátrání.

Téměř se vzdával naděje, když konečně zavadil patou o rendlík pod palandou z několika prken a v tichu rušeném jen chrčivým dechem staříka zaslechl šplouchnutí vody. V tu dobu už měl pocit, že se jeho jazyk změnil v něco obrovského a oteklého, co mu brzy vyplní celá ústa a zadusí ho. Spalující žízeň ho doháněla k šílenství. Přesto byl schopen uchopit nádobu se zatuchle páchnoucí tekutinou a nejdřív opatrně smočít rty a jazyk. Byla to voda, sice odstátá a ne moc chutná, ale v tu chvíli lepší než skvělý ročník francouzského šampaňského.

Naplnil si ústa vodou a vychutnával, jak mu stéká do hrdla, když v tu chvíli ho oslepilo prudké světlo.

„Fuj, to je puch.“

Vegův starý známý Jerry Tuttle před sebou tlačil zbitého a krvácejícího chlapa. Kdyby byl muž ve formě, jednalo by se o úctyhodného protivníka. Nejmiň dva metry na výšku, široká ramena a plochý obličej s křivým nosem, zvyklý přijímat rány se sebejistým úšklebkem. Teď byla většina tváře zpracovaná do nepopsatelné krvácející masy a spodní čelist trčela v nepřírozeném úhlu.

Vega ho poznal, ačkoliv muže jen zahlédl skrz okno – Kovářův včerejší protivník ze saloonu. Hospodský rváč Tommy, se kterým agent vymetl podlahu. Šrámy a podlitiny, kterými jeho tělo jen kvetlo, však určitě nezpůsobil John.

„Hni se! Půjdeš k dědkovi do cely, nějak se tam zmáčknete.“

Tuttle udeřil Tommyho do zátylku masivní hlavní pepřenky a srazil ho k zemi.

Tommy byl vysoký i na kolenou. Otřeseně pohodil hlavou, až se vykloubená čelist s chrupnutím vrátila na své místo. Jeho oči zaostřily na Vegu a ten v nich zahlédl jiskřičku vzpoury. Sevřel v dlaních okraje rendlíku, až mu plech prořízl kůži na několika prstech. Něco se stane, cítil to ve vzduchu.

Bohužel nebyl jediný. Možná Tuttle zahlédl ve Vincových očích odlesk Tommyho vzpurnosti, možná zaznamenal, jak Tommy ztuhl a napjal všechny svaly k akci.

„Hovno!“ pronesl žalárník lakonicky, než se Tommy k čemukoliv rozhoupal, a zmáčkl spoušť pepřenky.

Sprška krve dolétla až k Vegovým nohám. Instinktivně ustoupil a ohromně sledoval křečovitě stahy ohromného mrtvého těla. V uších mu bolestivě pískalo, výstřel v těsném prostoru ho ohlušil.

Tuttle plivl Tommymu na záda.

„Nechám vás o samotě, pánové,“ odečítal Vega ze rtů. „S tímhle medvědem se fakt tahat nebudu,“ řekl už sám pro sebe a dveře vězení za ním zabouchly.

NIČITEL CEST

Slunce se vyhouplo nad obzor tak rychle, jako by někdo noc odřízl jediným tahem břitvy. Kovář se už stačil na místní klima adaptovat, ale Dexterovi se po bledé tváři lily řeky potu a ploužil se ve stínu obrovského kazooa, kterého se John rozhodl vzít s sebou. Podle otlučeného čumáku a vytrhaných hrstí chlupů v něm poznal Buffalo Billa, kterého den předtím tak pracně zkontroloval.

Měli štěstí, šerif sice nebyl tak docela člověk, ale podle plných sedlových brašen jíst a pít musel.

„Ke konjunkci dimenzí by mělo dojít někdy kolem poledne. Aspoň to tvrdil můj program. Ale žádný strach, styčný bod je nedaleko,“ zachraptěl vyschlým hlasem Dexter, jako by chtěl utěšit sám sebe. „Mapy, které nakreslil před pár lety místní rezident, jsou výjimečně přesné.“

„Na to jsem se chtěl zeptat. Taký jsem dostal nějaké mapy, ale jsou neúplné, pořádně se v nich nevyznám.“

Dexter si zavdal dlouhý doušek z čutory a s litočným pohledem ji opět zavěsil na postroj kazooa.

„Tobě toho moc neřekli, jak vidím. No jak bych ti to vysvětlil dostatečně po lopatě, abys to pochopil i...“ v tu chvíli si Whitacker uvědomil, že vstoupil na velmi tenký led, a spěšně couvl. „Totiž každý máme to svoje, že? Od agentů v terénu se očekává rychlá a efektivní akce. K tomu potřebuji jen to nejnужnější info. Není třeba je zbytečně zatěžovat.“

„Řekni to rovnou, jsme prostě malá kolečka ve velkém stroji. Už si na to začínám zvykat. Ale asi si nezvyknu na to, že se před námi tají i životně důležité informace. To by totiž mohlo někoho stát krk. A ne nutně mě,“ doplnil Kovář ponurým hlasem a podvědomě zavadil dlaní o ohlazenou pažbu zbraně.

„Rozumím,“ polkl Dexter, kterému z Kovářova pohledu přejel mráz po zádech.

„Takže takhle. Asi sis všiml, že se to tu až podezřele podobá divokému západu. Od kovbojů a rančerů po nekonečné pustiny, stáda... no řekněme místní variace na bizona a taky na zlatokopy. V tomhle případě zygunitokopy. On to totiž

přísně vzato JE náš divoký západ. Tedy jeho archetyp.“

Whitacker rozhazoval rukama jako roztržitý profesor při přednášce a zářil nadšením, že se může s někým podělit o své znalosti.

„Idea divoké a nespoutané země je velice silná, podobné světy se objevují ve všech dimenzích, které jsme zatím prozkoumali. Což je samozřejmě jen zlomek celkového počtu dimenzí,“ dodal skromně.

„Nevíme přesně, jestli tohle je prapůvodce všech těch „divokých západů“. Podle mé teorie je to spíš slepenec různých útržků, které si kdesi v nezměrných dálkách multi-univerza našly místo k existenci. Z toho vyplývá, že tahle dimenze není kompletní, není to svět se vším všudy. Když půjdeš dost daleko, po nějaké době skočíš zase do místa, odkud jsi vyšel. Je to prostě jen cár času a prostoru a nefunguje tak, jak jsme zvyklí. Proto ty divné mapy. Už chápeš?“

Dexter se s povzneseným úsměvem otočil k JFK.

„No... jistě,“ zkusil to John, hlavně aby postavil hráz Whitackerově výřečnosti, „tohle je prostě takový zdivočelý kus reality, který si povlává vesmírem jako hadr na holi a ani pes by po něm neštěkl. Nebýt zygonitu.“

„Přesně tak!“ usmál se široce Dexter, „Předpokládám, že Agentura zamýšlí zdejší zdroje vytěžit, než se celá dimenze zhroutí. Je ostatně docela dobře možné, že drží pohromadě právě jen díky zygonitu.“

„Aha, takže oč přesně jsme lepší než černí jezdci?“

Otázka zůstala nezodpovězená. Výprava došla k hluboké rozeklané jizvě, která protínala planinu až k obzoru – kaňon Vyschlého koryta. Kazoon se svými zdánlivě nemotornými drápatými tlapami hledal obdivuhodně dobře přirozené schody, s jejichž pomocí dokázal sestupovat po příkré skále, zato oba agenti spíš klouzali po zadku než šli.

Sestup do spalující horké pece vyprahlého kaňonu se změnil v horolezecké extempore a Kovář se navíc zdržoval tím, že jistil nešikovného tloušťka Whitackera.

„Dávej pozor, tenhle šutr není stabilní,“ stačil ještě varovat mladšího agenta, ale ten už došlápl.

Široký plochý kámen se pod jeho vahou zhoupl a uklouzl mu pod nohou. JFK popadl mladého agenta za rukáv, ale podcenil jeho váhu. V následujícím okamžiku padali oba vstříc hlubině. Lhostejné stěny kaňonu, rozpraskané tisíci lety eroze, několikrát vrátily dvojhlasy výkřik.

„Držíš se pevně?“ vypravil z přiskrceného hrdla Kovář.

„Jo, ale nevím čeho,“ odpověděl stejně tiše Whitacker. Vzápětí mu po ruce přejelo něco drsného a vlhkého.

„Tak už vím – Billova postroje.“

Zvíře frklo a pohodilo hlavou, až se Dexter rozhoupal. Kovář, který visel na jeho kotníku, zesílil sevření a donutil ho tak bolestí zaskučet.

„Ne tak pevně!“

Kolem Dexterovy hlavy proletěl kus skály velikosti fotbalového míče a s rachocením se skutálel po příkrém svahu.

„Co to bylo? Spustili jsme lavinu?“

Whitacker se odvážil zvednout zrak a zamžikal skrz tlusté brýle na okraj kaňonu asi dvacet metrů nad nimi.

„Někdo se nás snaží trefit!“ zavřískl a pokusil se po udivle v Billově tlamě vyručkovat nahoru. Strach mu sice dal dost sil, ale Kovářova nezanedbatelná váha ho zase stáhla.

Přes hranu kaňonu se nakláněla vychrtlá postava v dlouhém vlajícím plášti a nad hlavu zdvíhala absurdně velký kámen. S takovým kusem skály by neznámý mohl stát modelem na titána Atlase. Tentokrát mířil lépe. Balvan přistál s tupým žuchnutím na Billově tvrdé lebce a odrazil se na další let do propasti. Kazoon zaryčel bolestí a úlekem, až vazkými slinami postříkal Whitackerovy ruce od dlaní po lokty.

„Neudržíš se!“ zaječel Dexter a pevněji sevřel smekající se udivlo.

Druhou rukou nahnatal měkký zvířecí pysk, ale jakmile se jej pokusil chytit, bolestí zpitomělé zvíře pohodilo hlavou a jeho drápy zachycené v úzké průrvě začaly klouzat. Whitackera oslepila sprška štěrku.

JFK věděl, že další příležitost nemusí dostat. Využil švih, který mu kazoon poskytl, a v nejvyšším bodě křivky se pustil. Okamžik letěl vzduchem, než tvrdě narazil do skály a přimknul se k ní celým tělem. Pod dlaní ucítil ostrý výstupek. Sevřel ho tak pevně, až mu kámen seděl kůži, ale někdy se nevyplácí mít stisk pevnější než skála. Pískovec pod jeho prsty se ulomil a John opět letěl. Tentokrát ne vodorovně, ale vísle.

Do cesty se mu postavilo úzké skalní plato, na které dopadl zády. Tvrdý obsah batohu se mu krutě zaryl do páteře, něco křuplo a Kovář dal v duchu vale kariéře fotbalového reprezentanta. Cítil, že nohama a rukama dokáže pohnout jen s velkými obtížemi. Panika ustoupila a na řadu přišel čistý spalující animální strach. Veškeré rozumové pochody se s téměř slyšitelným cvaknutím odpojily a vládu nad tělem převzal instinkt.

Kolem Kováře proletěl další balvan, těsně minul jeho hlavu a rozdrtil hranu plata. Johnovo tělo se nezadržitelně sesouvalo vstříc hlubině, zatímco ochablé prsty hmataly po jakémkoliv záchytném bodu. Padesátimetrová propast pod ním hladově zívla a rozpráhla svou náruč na uvítanou.

John koutkem oka zaznamenal, jak se dolů po příkrém svahu žene zdivočelý kazoon. Jeho rychlý sestup se brzy změnil ve střemhlavý pád. Přestrasené zvíře šláplo vedle a i při své obří hmotnosti udělalo něco jako přemet, dopadlo na hlavu a dál už se řítí jen mrtvá hromada masa a kostí, která cestou strhávala sesuv kamení.

To vše se odehrálo ve dvou vteřinách, JFK celou tu dobu hmatal ochrnutými prsty po nějakém výstupku, když tu ho něco těžkého a kovového udeřilo do obličeje. Na patře ucítil chuť vlastní krve z rozraženého rtu.

„Chytni se! Dělej, Johne!“

Dřív, než si uvědomil, že by to v současném stavu neměl zvládnout, hmátl po řemeni s ocelovou přezkou na konci a pevně ho sevřel. Síla a cit se mu vrátily jako zázrakem. Patou se vzepřel o skálu a na poslední chvíli se zastavil.

„Dobrý, už jsem v pořádku!“ zavolal na Whitackera, ale zároveň se jen tak tak stačil vyhnout dalšímu vrženému kameni. Dexter takové štěstí neměl. Kámen narazil do skály kus nad ním a rozbil se na několik menších, ale stále nebezpečných

úlomků. Jeden takový šrapnel ho zasáhl do hlavy, srazil mu klobouk a agent padl jako podřátý. Naštěstí se zapříčil mezi několika balvany a nepokračoval níž.

Kovář tasil pepřenku a několikrát vypálil nahoru. Muž v kabátu zmizel jako pára nad hrncem, jen poslední kámen těžce plácl do Dexterova sádelnatého boku.

„Já tě dostanu!“ zašeptal John.

Věděl, kdo po nich jde, ačkoliv kdyby se to odvážil říci nahlas, nejspíš by sám sebe považoval za šílence. Na šerifa nestačily pistole, nůž ani oheň, ale Kovář se v duchu zapřísáhl, že přijde na to, co ho dokáže zabít, a dá mu toho dvojitou porci.

Ještě zesláblý a otřesený se vyškrabal po svahu k Dexterovi a prohlédl si ránu na jeho hlavě. Nebyla zlá, ačkoliv krve z ní bylo dost.

„Tak máš první jizvu z boje. Vstávej, hrdino!“ poplácal Dextera po obličeji a upravil mu nakřáplé brýle.

„C... že?“ zblekotal vědátor a sáhl si na krví vlhké čelo. „Jsem zraněný“ konstatoval, „řekni mi pravdu, jak je to vážné? Umřu?“

Dexterův hlas zněl dutě a odevzdaně, rána do hlavy jím musela otřást.

„Umřeme oba, když se tu budem rozvalovat tomu parchantovi na ráně. Vstávej, musíme dolů.“

Políček Dextera vzpamatoval. Nechal si už bez řečí pomoci na nohy. S Kovářovou podporou udělal několik kroků, pak se mu ale podlomila kolena a bezvládně se na něj pověsil. John se skrčil, nechal na sebe mladíka dolehnout celou vahou a se zasupěním se narovnal. Bezvládné tělo měl přehozené přes záda jako pověštný čert svoji Káču. Námahou ho bodalo v páteři, ale Whitackera nepustil.

„Prosím tě, slib mi něco, jestli se odsud dostaneme,“ vypravil skrz zaťaté zuby a udělal několik pokusných kroků.

„Jasně, kamaráde, cokoliv.“

„Začni s dietou.“

Ulevný smích uvolnil stísněnou atmosféru. Přesto když se kolem prokutálel menší valoun uvolněný při sestupu, Kovář nadskočil leknutím, až mu Dexter skoro vyklouzl.

Dno kaňonu brázdily hluboké vrásky geologické činnosti a dávno mrtvá koryta řeky. Tok musel několikrát změnit řečiště, než pramen konečně přestal vydávat životodárnou vláhu.

Právě ve stínu jednoho takového přírodního zákupu teď odpočívali Kovář s Whitackerem. Stanoviště si pečlivě vybrali v místech, kudy by musel jít i jejich pronásledovatel. Stezka pro kančíky, kterou se sem dostali, vypadala jako široko daleko jediný způsob, jak se dostat na dno kaňonu. Pokud ovšem někdo nechtěl obcházet celý kaňon, aby se dostal k cestě, kudy vyjížděly kupecké vozy černokabátníků, ale to by zabralo celý den.

Mladý vědec ještě nebyl schopný postavit se na nohy. Co chvíli si s bolestínským sykáním ohmatával tvrdou krustu strupu na čele a hltavě pil teplou kyselou vodu z čutory, většinu ale vyzvracel.

„To nevypadá dobře. Nejspíš otřes mozku,“ utrousil Kovář, zatímco pečlivě doplňoval bubínek pětáctiřícitky.

„Se mnou se nezdržuj. Dimenzionální brána je v jeskyni na opačném konci kaňonu. V mapě to máš přesně vyznačené.

Ale musíš vyrazit hned. Do pravého poledne zbývají sotva dvě hodiny.“

Na okamžik se zarazil: „Vlastně to nebude přesně v poledne, ale ve dvanáct hodin, čtrnáct minut a pětatřicet sekund, ale v pravé poledne mi znělo efektněji.“

John se krátce z povinnosti zasmál a zaklapl bubínek pepřenky. Moc veselo mu nebylo.

„Něco ti tu nechám, kdyby tě vyčmuchal náš známý.“

Těžká zbraň přistála Dexterovi na břicho a donutila ho potlačit další nával dávení. Mladík pistoli potěžkal, ale hodil ji zpátky Johnovi.

„Mám vlastní pojistku,“ uculil se, „přichystám tomu nesmrtelnému parchantovi menší výbušné překvapení. Trocha dynamitu, nástražný drát a křesadlo. Všechno by mělo perfektně fungovat i v téhle dimenzi. Ty si hlavně zapamatuj, co musíš udělat, až se dostaneš k bráně,“ dodal školometský.

„Zmáčknout velký červený knoflík je sice téměř nad chabé schopnosti pouhého agenta v terénu, ale věřím, že to zvládnou,“ vrátil mu to sarkasticky JFK. „Tak se drž.“

Whitacker zdvihl palec ze zaťaté pěsti, ale v kontrastu k jeho bolesti bledému obličeji nepůsobilo vítězné gesto moc přesvědčivě. Když se po něm Kovář naposledy ohlédl, vytahoval z ruksaku několik macatých roliček výbušniny a pak se plazil po čtyřech z dohledu za ohyb zákupu.

Oba – Kovář i Whitacker – dobře věděli, že pokud se sem šerif dostane a dojde na použití dynamitu, nemá mladý vědec moc šancí na přežití. JFK měl chuť říct mu naposledy něco velkého, povzbudit ho... nakonec se jen otočil a vykročil za svým úkolem.

Žárem bílá sluneční koule se blížila zenitu, když John na druhé straně kaňonu poprvé rozpoznal nezřetelné černé body v patách vysoké skalní stěny. Jeskyně, ze kterých prý vždy jednou za pár let vyrážejí černí jezdci. Teď působily mrtvě, nic nenasvědčovalo tomu, že by se schylovalo k něčemu významnému. Jako třeba ke konci světa.

Mezi stěnami kaňonu zahřměl výbuch. Několikrát se ozvěnou vrátil a způsobil sesuv kamení. Mrchožrout pokojně kroužící nad krajinou zakolísal v letu a překvapivě rychle odplachtil.

Na Kováře výbuch zapůsobil jako výstřel ze startovací pistole. Lehký klus střídal s rychlým krokem a doslova krájel zbývající vzdálenost k jeskyním. Dexter určitě udělal, co mohl, ale šerif už několikrát dokázal, že je prakticky nezničitelný.

Vítězný řev, zcela nepodobný lidskému hlasu, sice nebyl tak hlasitý jako předchozí exploze, ale musel zmrazit krev v žilách všemu živému. Pokud tedy ve vyschlém kaňonu vůbec něco živého bylo. Teď už nebylo pochyb, kdo vyhrál.

Agent skočil bez rozmyšlení na dno nejbližší prolákliny a pád ze dvou metrů utlumil parakotoulem. Hned se zase vymrštil na nohy a rozběhl se. Pokoušel se ignorovat úporné bušení ve spáncích. Podobné tempo musí udržet ještě nejmiň půl hodiny, než se dostane k jeskyním.

Na druhé straně prolákliny se odrazil a mrštně jako opice vyběhl po příkré stěně. Na hraně mu ujela podrážka těžké boty a natáhl se jak dlouhý, tak široký. Jen díky tomu ho minul olověný pozdrav z pětačtyřicítky. Šerif stál na druhé straně průrvy a výsměšně mu kynul pistolí. Agent vyskočil na nohy, zakličkoval a další střela neškodně proletěla kolem. Zygonitový mutant se rozhlédl a když mu došlo, že proláklina se táhne příliš daleko na to, aby mělo smysl ji obcházet, začal slézat dolů.

JFK využil příležitosti a seběhl do vyschlého koryta řeky, kde mu zmizel z dohledu. Země protkaná sítí prasklin se pod nohama rozpadala v jemný prach. Dusila ho a lepila se na potem zbrocený obličej, ale Kovář nezpomalil, dokud podle ohlušujícího zvonění ve spáncích nepoznal, že co nevidět omdlí vyčerpáním. Teprve pak postupně zvolnil tempo a začal uvolněněji dýchat. Šerifa se zbavil někde v bludišti skalních průrev, mohutných balvanů a matoucích stínů mezi nimi. Nedělal si iluze, že by jej setřásl nadobro, ale teď nebyl čas na boj. Musel vyřídit svůj hlavní úkol a moc času nezbývalo.

Z černých očí jeskyní čísel chlad a skryté nebezpečí. Ne až tak dobře skryté. U paty skaliska se choulily dva povozy maskované pískově zbarvenými plachtami. Na stejné vozy narazil Kovář už při příchodu do této dimenze. Opatrně se přiblížil podél skalní stěny a s pistolí v ruce nahlédl pod plachtu. Korba byla prázdná. Ať už na vozech přijelo cokoliv, teď to bylo v jeskyni.

Sotva JFK vkročil do přítmi podzemních prostor, zaútočil na jeho nos pach mnoha lidí a dým ohniště. Někde tu muselo být slušně velké tábořiště. Nebylo těžké zvolit správnou cestu, podzemní stezky kdosi pravidelně prošlapával. Místní se nejspíš vstupu do jiného světa v pověrečné hrůze vyhýbali.

Po zhruba dvaceti metrech se přírodní tunel změnil v ražené štolu, podepřenou výdřevami. Světla bylo ale stále dost – stěny matně zářily zlatými žilkami. JFK po skále přejel rukou a vnímal mírné příjemné teplo, které z ní sálalo. Jako kůže živého člověka. Z podvědomí vyplula vzpomínka na to, kde už tyhle žilky viděl. Stejně zlaté mapy měl pod kůží i proměněný šerif. Agent při té vzpomínce znechuceně ucukl a otřel si dlaň o hrubou látku kalhot.

I při svých chabých znalostech horničiny poznal, že štolu někdo vysekal zevnitř ven, ne naopak. Záseky perlíků mluvily jasně. Kdysi dávno se cosi v jeskyni probudilo a dostalo se na tenhle svět. Na svět, kam to v žádném případě nepatřilo.

Za nejbližším ohbím štolý se chodba opět proměnila v přírodní jeskyni. Pach tábořiště zesílil a přidal se k němu i šum lidských hlasů, zatím příliš nezřetelný na to, aby bylo rozumět slovům. Kovář se na chvíli zastavil a zkontroloval batoh – v zádech stále cítil uklidňující tlak těžkého kovového válce.

Díky téhle krátké přestávce uslyšel závčas z hloubi jeskyně blížící se kroky. Ustupovat nemělo smysl. Venku by ho stejně našli a navíc nebylo moc času. Agent zacouval zpátky do ražené štolý a zkusmo zatřásl výdřevami. Držely.

„Už jsme v tomhle zatraceném křupanově moc dlouho. Začíná mi to lízt na nervy. Horko, balící z pustiny a otravní fákani – to je to jediný, co jsem tu poznal.“

Slova byla pronášena se silným neidentifikovatelným přízvukem, ale pohrdání v nich bylo univerzální. Někdo odpověděl, ale ať se Kovář snažil, jak chtěl, zachytil jen jediné slovo – zygonit. Zbytek byl pronesen v jakési hrdelní řeči, kterou akustika jeskyně změnila v pouhé zvířecí zavrčení.

„Heh, máš pravdu. Už i mluvím jako oni, ale tomu se nevyhneš. Když tu pár let objíždíš jejich města a vykupuješ fákany, musíš mluvit po jejich. Až to skončí, koupím si za můj žold menší panství v Lamešských lesích a na tuhle zkurvenou poušť si ani nevzpomenu...“

...cink-cink-cink...

„Co to bylo?!“

„Tohle by se Jamesi Bondovi nestalo,“ pomyslel si v temnotě nad jejich hlavami JFK, když si uvědomil, že mu z kapsy kabátu vypadlo několik nábojů. „No nic, stejně mě už bolely ruce.“

„Nahoře někdo...“ nestačil dopovědět černokabátník.

Na záda mu dopadlo dobrých sto kilo trénovaného masa a kostí a odborně mu zlomilo vaz. Druhý muž něco zachrčel a v přítmi se zableskla krátká kovová hůlka.

JFK si dobře pamatoval, co tahle hračka umí. Vykopl pravou nohou, zápěstní kůstky jeho protivníka ošklivě křuply a hůl vyletěla ve třípytivém oblouku do vzduchu. Zášleh energie však už byl uvolněn a malý kulový blesk ožehl stěnu jeskyně. Světélkující zlaté žilky pohltily jeho energii, rozzářily se životem a ozvěna záblesku pokračovala celou jeskyní jako fosforeskující pravěká malba až kamsi do ztracena. John v duchu zaklel. Pokud by si toho nevšímal zbylí černokabátníci, museli by být slepí jako krťci.

Vztekle chytil svého protivníka za obličej, prsty zaryl do očních důlků a křápl jeho zátylkem o skálu. Zlaté žilky zygonitu se zbarvily do ruda a tělo se složilo jako pohozená tahací harmonika.

„To bylo slušné. Ale co uděláš teď?“

Hlas suchý jako podzimní list zašvelel za Johnovými zády a donutil ho ztuhnout uprostřed pohybu.

Kovář se nemusel otáčet, aby poznal, kdo to je. Vychrtlá šerifova ruka sjela k jeho pozdrům a odzbrojila ho rychleji, než by sám dokázal tasit.

V nepřírozeném nazlátlém přítmi JFK moc dobře neviděl a byl za to rád. Jeho věčný pronásledovatel se sice zotavil ze všech zranění, která mu uštědřil, ale ne bez následků. Ohořelá kůže na obličejí nedorostla. Trhlinami a propálenými dírami prosvítala kost a zygonitová síť, pulzující vlastním životem. Stejný zlatý materiál tvořil i pojivo, držící hlavu na

krku a jak si JFK všiml, šerifovi od minula přibyl děsivým způsobem promáčklý hrudník – úlomky žeber trčely skrz potrhanou kůži a šaty a zygonitové úponky je obtáčely jako plevel. K tomuhle zranění nejspíš přišel při výbuchu.

„Proč po mně pořád jdeš, ty hajzle? Pracuješ pro ně?“

Kovář sice nespecifikoval, kdo mají ti oni být, ale vzhledem k okolnostem to bylo více než jasné.

Šerif neodpověděl, jen rozchlípl svůj potrhaný obličej do čehosi na způsob úsměvu.

„Co ti museli slíbit, abys zaprodal vlastní svět? Vytahají ti z tlamy ty zlatý dráty a udělají z tebe zase fešáka? Garantuji ti, že se na sebe do zradla stejně nebudeš moct podívat!“

JFK se neovládl a odplivl si.

„Proč bych se měl zbavovat nesmrtnosti?“ zaševelil zohavenec. „Tady jsem nic, zrůda, mutant, kterýho mezi sebou snesou jen když musí. Jen když je donutím... V jejich světě budu hrdina... bůh!“

Šerifovi dělala řeč potíže, hlavně kvůli potrhaným tvářím, kudy unikal vzduch potřebný k mluvení.

„Jsi prodejná děvka. Až uděláš svoji práci, odkopnou tě stejně jako to dělá kunčaft s kurvou.“

Kovář zkusil přitlačit na pilu. Doufal, že proměněnce vyprovokuje a dostane se mu na kobytku. Vyšlo to... ale ne jak si představoval.

Pravá ruka mutanta se změnila v rozmazanou šmouhu a vzápětí John odletěl na stěnu jeskyně. Odrazil se jako gumový míč a padl šerifovi k nohám. Z prokousnutého jazyka se mu řinula krev a JFK ji bezmyšlenkovitě sál, zatímco mozek se snažil přehrát, co se stalo. Nakonec došel k závěru, že proměněnec je prostě zatraceně rychlý.

„Vstávej.“

Jezdecká bota s okovanou špičkou ho nabrala do boku. JFK se ji pokusil zachytit a strhnout muže k zemi, ale neměl dost síly. Jen se zazmítal jako kapr hozený na souš. Nakonec uznal aspoň prozatímně svou porážku a s oporou skalní stěny se vyškrabal na nohy.

„Jejich věštcí předpovídali tvůj příchod, proto mě taky nasadili do Dodgetownu. A předpovídali taky, jak zemřeš.“

Šerif ukončil svůj proslov zvukem, který připomínal přesypání štěrku v plechovém kbelíku. Nejspíš to měl být smích.

Pepřenka tlačila Kováře v ledvinách a postrkovala ho nemilosrdně kupředu. Cestou se k nim připojili dva černokabátníci – sukovitý pořez s leslou pleší a kostnatý čahoun. Šli před ním a zacláněli mu výhled. O to byl JFK ohromenější, když vstoupili do hlavního domu a ten se před ním otevřel v celé své majestátnosti.

Jeskyně byla skoro dokonale kruhová a tvořila dóm o průměru kolem sta metrů. Celou ji osvětlovala zygonitová záře, silnější než v chodbě. Žila vzácného minerálu se vinula ve spirále po stěnách až ke stropu dobrých dvacet metrů nad jejich hlavami. Tam se ztrácela jejich pohledům v temném komíně.

Přesně pod komínem se rozkládala fantastická klecová konstrukce z lesklých, zygonitem vykládaných tyčí, které už viděl na voze. Konečně si Kovář vzpomněl, jakou že stavebníci mu tyčová skládačka připomněla – Merkur. Ne že by mu to bylo něco platné. Vkleci něco bylo. Něco živého. JFK by se rád podíval blíž, ale jeho eskorta se zastavila. Na někoho se čekalo.

Jeden ze strážných vytáhl z opasku kovovou píšťalu a krátce do ní foukl. Neozval se žádný zvuk, jen Kováře na moment bodlo ve spáncích. To něco v kleci se nepokojně přelilo sem a tam a vydalo několik vystrašených zapištění. V jeskyni se jako na povel rozjasnilo. Žíly zygonitu začaly jiskřit a výboje po nich přejížděly stále intenzivněji od země až ke spirále na vrcholu. JFK cítil, jak mu v ústech hořknou žaludeční šťávy a začíná se mu motat hlava. Nepravidelné světelné výboje by u epileptika dávno vyvolaly záchvat. Světelná show měla nepříjemné účinky i na oba jeho strážce, jen šerifova pistole se ani nezachvěla.

Zrovna když si myslel, že se už musí zhroutit, světlo na stěnách pohaslo. Spojilo se v jediný paprsek, vycházející z jeskynního komínu. Světelný šíp protal klec a vyvolal celou záplavu výkřiků a lomcování mřížemi. Teď John jasně viděl, že v kleci je možná padesát šedesát děvčat s ovládacími obojkami. I přes jejich tlumicí účinek v nich záplava světla vyvolala paniku. Kdo ví, jak dlouho tu byly v jeskyni zavřené bez přímého světla.

Jakmile světla pohasla, utichly i vyděšené dívčí nářky. John se musel chvíli rozkoukávat, než zahlal mžitky a přestala se mu točit hlava. Když otevřel oči, stál před ním útlý postarší muž s vizáží arogantního úředníka z finančního. Ruce založené na ptačí hrudi měl schované v širokých rukávech šedé kutny – nejspíš si myslel, že tak působí hrozivěji. A vycházelo mu to. JFK měl obavu, že každou chvíli vytasí jeho špatně vyplněné daňové přiznání.

Muž k němu přistoupil a uchopil ho tenkými studenými prsty za bradu. Promluvil ve svém hrdelním jazyce, stáhl obličej do něčeho na způsob úsměvu a ledovým pohledem proklál strážce v černém. Pořez i čahoun se úzkostlivě stáhli a z povinnosti se zasmáli něčemu, co bylo podle jejich mistra vtipné.

„Takže ty máš být ten věstecí prorokovaný ničitel světů...“ zašeptal nevěřičně.

„Dobře“ otočil se na šerifa, „s obětováním změnenců začneme do půl hodiny. Zatím ho zabij. Třeba tamhle v rohu,“ mávl rukou. „Nerad bych uklouzl v krvi.“

„Tak moment,“ skočil mu do řeči Kovář, „neměl byste mi teď začít vykládat o svém velkolepém plánu na ovládnutí světa? To by mi dalo trochu času všechny vás pozabíjet, víte? Je to už taková tradice,“ rozhodil rozpačitě rukama, ale hned je zas připažil, když ho šerif šťouchl pistolí.

Muž na něj okamžitě překvapeně zíral. Nezaulal ho ani tak obsah slov, spíš fakt, že ten tvor vůbec dokáže vydávat nějaké zvuky. Rty mu popraskaly do tvaru, který by normálně uvažující člověk nazval mrtvolným šklebem. On to měl bezpochyby za úsměv.

„To byl vtíp, že? Prý se s úsměvem na rtech umírá lépe. Když jsem lidem vyřezával srdce na obřadním kameni, nikdo se nesmál, takže to nemůžu posoudit.“

Šerif popadl Kováře za rukáv a chtěl ho odtáhnout, ale agent se mu vyškubl, „Víte, že to, co tady děláte, zničí celý svět? Většina lidí zemře a zbytek zešílí. Získáte jen mrtvou zemi a ten váš slavný zygonit.“

„Vím. Ale na mém počínání to nic nezmění, ačkoliv vy mi to asi říkáte proto, abyste ve mně vzbudil soucit, že?“ muž si s

nezvyklým slovem pohrával na jazyku a zamyšleně ho přežvykoval. „Náš svět už mrtvý je. Hrouť se pod vahou vlastní magie. Celé kontinenty byly vymazány vzbouřeným oceánem čisté magie. Pokud nezískáme zygonit a neusměrníme s jeho pomocí energetické toky, zhrouť se nejen naše planeta, ale i okolní vesmír. Co říkáte na tohle? Vzbuzuje to ve vás taky soucit? Oběť těchto dětí,“ mávl rukou ke kleci, v níž se k sobě vystrašeně choulila děvčata, „spasí celý vesmír.“ „Nejsem si jistý, jestli za takovou cenu cokoliv stojí,“ spíš zašeptal JFK.

V jeho slovech rozhodně nebylo tolik odhodlání jako na začátku.

„Ne? Ale já si jistý jsem. A zabiju je s největším potěšením,“ utnul mág rozhovor a kývl na šerifa: „Postarej se o něj. Čas se chýlí.“

Energie, která z Kováře během rozhovoru vyprchala, se díky připomínce nebezpečí jako zázrakem vrátila.

Šerif na okamžik odtáhl zbraň od jeho beder a JFK toho hned využil. Chytil za rameno vytáhlého černokabátníka před sebou a škulbl. Překvapený muž se roztočil jako káča a když Kovář ustoupil, přistál šerifovi přímo v náručí. Sice ho nepovalil, ale na chvíli ho zaměstnal.

JFK zbavený ostatních zbraní strhl ze zad svůj batoh a uhodil jím druhého strážce do obličeje. Kovový předmět ukrytý uvnitř přerazil muži jařmový oblouk a poslal ho do říše snění. Kovář v duchu trnul, co by se mohlo stát, kdyby zbraň spustila – nejspíš by vznikla druhá Macocha – ale bomba už prošla dostatečnou zatěžkávací zkouškou při pádu ze skály.

Ještě si stihl drahocenný batoh přehodit zpět přes rameno, potom jeskyní zaburácel výstřel a všichni leknutím znehybněli. John v duchu počítal do tří a čekal, kdy padne... nic se nestalo. Na zemi ležel jen černokabátník a pokoušel se prsty ucpat díru v prostřeleném krku. Na břiše mu ležela šerifova pistole, která spustila během jejich tanečku.

JFK po ní skočil a sklouzl po písčitém podloží. Zároveň se pro zbraň sklonil i šerif, ale tentokrát nebyl dost rychlý. Do vyzáblého znetvořeného obličeje se mu zaryl bubínek pětačtyřicítky.

„Nashle přistě,“ utrousil lakonicky JFK.

Dříve než stihly kulky rozmáznout obsah mutantova mozku po stěně, něco nehmotného Kováře strašlivou silou uchopilo a zvedlo do vzduchu. Pepřenka sklouzla a kulka šerifovi utrhla spodní čelist. Dál už agent nevnímal. Svět se pro něj změnil v jedinou rozmazanou šmouhu.

JFK rotoval nad zygonitovou klecí jako na splašeném řetízkovém kolotoči. Už tak závratná rychlost se stále zvyšovala a donutila ho zrevidovat obsah žaludku. Jen nejasně vnímal, že před klecí stojí hubený mág s písťalou podobnou té, kterou ho sem přivolali, a fouká do ní, až se mu jindy bleďá tvář nadouvá a rudne námahou. Děvčata stála podél klece a zabodávala necitelný rybí pohled do rotujícího bodu, ve který se Kovář změnil. Z jejich deformovaných mozků šlehaly téměř viditelné záblesky magické energie, kterou ho držely ve vzduchu.

John si uvědomoval jen jednu věc. V ruce stále drtil pažbu pepřenky. Jenže mřít bylo asi tak reálné, jako pokoušet se sestřelit papírovou růží s lahví vodky v žaludku. Přesto to zkusil – kulka se s ječením odrazila od skály a odletěla do neznáma. Z klece mu na oplátku vyrazil stříbrný blesk přímo do tváře. Ještě stihl jednou zmáčknout spoušť a v následující chvíli ztratil vědomí.

John plaval v teplém průzračném moři a spokojeně krauloval k obzoru. Sem tam ho minul rudě zbarvený zlatoooký delfín a laškovně se o něj otřel.

Něco se změnilo. Vlna šplouchla do tváře a donutila ho k záchvatu kašle. V ústech necítil vodu, ale písek. Začal se topit, mezi zuby mu skřípala zrnka a nedovolovala mu dýchat. Così ho udeřilo do boku – delfín se zlatýma očima se najednou netvářil vůbec přátelsky a chystal se znovu zaútočit. JFK se ponořil pod hladinu...

...a probudil se. Snažil se vyplivnout písek, ale bylo to dost těžké, když v něm ležel tvář. Vzepřel se na loktech a rozkašlal se v tuberáckém záchvatu dlouholetého kuřáka. Z dýchací trubice vypuzoval písek a hleny, které ho skoro zadusily. Tělo trnulo bolestí v místech, kam ho taranoval snový delfín.

Batoh visel za levý popruh na skalním výčnělku pěkný kus nad zemí. Právý popruh byl urvaný, jak se na něm chvíli houpal, než pod jeho vahou povolil. Však ho taky rameno pekelně bolelo. Nejspíš právě tohle ho zachránilo, když jím blesk mrštil přes půl jeskyně.

Podle stop všude kolem ho musel někdo přijít zkontrolovat, ale vypadal asi dostatečně mrtvě. Navíc přistál v temném koutě jeskyně, kde nebyla ve stěně žádná zygonitová žila.

Ještě jednou si ohmatl citlivý bok, kde se už pod kůží šířila černofialová modřina, a pomalu vstal. Jeho pětačtyřicítka se válela o pár kroků dál. Sebral ji, na druhý pokus zastrčil do pouzdra a po troše skákání a menším lezeckém výkonu sundal ze skály batoh.

Látka byla na několika místech natržená a jakmile se Kovář pokusil hodit si vak na záda, vypadl ven půlmetrový válec z matné oceli. Z vypouklé skleněné čočky přesně ve středu jeho výšky šlehaly duhové záblesky, které při přímém pohledu zraňovaly oči. Převalovala se tam plazmová koule – malý bratříček obřích fantomů, které se kutálely po fantómdromu v centrále Agentury. Klíč na cestě dimenzemi, tvořitel cest mezi světy a v tomto případě jejich ničitel.

John válec popadl a přestože mu okolí tancovalo před očima, neochvějně vykročil zpět ke kleci.

Ve středu jeskyně se už obřad blížil k vrcholu. Vychrtlý mág stál v kleci obklopený děvčaty, opíral se o kovovou hůl a cosi odříkával. Z otvoru v klenbě na něj padal úzký, bolestně jasný paprsek, který se stále rozšiřoval. Zlaté světlo se postupně barvilo do ruda a utápělo jeskyni v krvi, jako by mu energii dodávalo umírající slunce jiného světa. Mág se holi dotkl jednoho z děvčat, pronesl formuli a dítě se bez hlesu svezlo k zemi. Paprsek zakolísal, rozblíkal se, aby se nakonec ustálil do téměř hmotného sloupu. Jeho světlo zraňovalo oči, ale mágovi to nijak nevadilo – byl v tranzu a dál pokračoval v zařikávání.

Jakmile opět vztáhl hůl, aby zabil další děvče, JFK zvedl zbraň a bez míření, instinktivně vypálil. Kulka se odrazila od

žebroví klece, ale svůj účel splnila. Mág se probral z tranzu a zastavil berlu pár centimetrů nad hlavou děvčátka.

„To ti nedovolím!“ zařval Kovář a opět zmáčkl spoušť.

Tentokrát se trefil. Střela mágovi rozervalo rameno a krev se rozstříkla po okolostojících dětech. Paprsek sice na chvíli zakolísal, vystřel však neměl očekávaný účinek.

Mág se pomalu otočil a bez ohledu na rozdrcené rameno jím otřásl záchvat smíchu. Smál se čím dál hlasitěji, až se jeho hlas rozléhal jeskyní. Bezvzládná ruka se mu v křečích smíchu třásla a z otevřené rány prýštil čůrek krve.

Pak náhle ztuhl, přiložil dlaň k zející díře a když ji odtáhl, po zranění nebylo ani památky.

„Jenže tebe... se nikdo... NEPTAL!“

Každé slovo vyřázel s větším důrazem, až nakonec zaburácel jako hrom. Těžko by někdo čekal podobný hlas u tak směšné figurky.

Kovář setřepal zmrazující efekt, který na něj výkřik měl, a napřáhl pětáctýřičítku s posledními dvěma náboji. Mág odhodil hůl a odkudsi vykouzlit známou kovovou píšťalu. Všechna děvčata se jako na pokyn otočila na JFK a pruty klece zajiskřily návalem jejich spojené energie.

Jenže tentokrát John útok očekával. Uskočil, přistál na vykloubeném rameni a zařval bolestí, ale stále se udržoval v pohybu a znesnadňoval tak mágovi a jeho bezduchým nástrojům mřížení. Blesk několikrát šlehl jeskyní, ale zasáhl jen zemi. Písečné podloží se po energetickém výboji přetavilo ve skelná jezírka.

CINK!

Zaječení odražené kulky bodlo Kováře v uších a pouzdro s fantomem mu vyletělo zpod paže. Agent se překvapeně otočil – přímo proti zohavenému šerifovi. Mutantovi se ještě kouřilo z pistole a trochu vyjeveně zíral na kovový tubus s promáčklinou na vrcholu. Pokud se tedy dá vyjeveně zírat bez spodní čelisti.

JFK poslal do jeho lebky předposlední náboj a se zuřivou silou, kterou člověku propůjčí jen boj o holý život, vyrazil kupředu zařatou pěstí. Mířil přesně – na hrudník poničený dynamitovou explozí. Něco křuplo a ruka byla náhle do půl předloktí ponořená v šerifově těle. Kovář pod prsty cítil mazlavou nekrozní tkáň protkanou ostrými zygonitovými výhonky. Magická síť vnímala cizorodý předmět a obtáčela se mu kolem prstů jako ostnatý drát, ale John nepovolil.

Tahal, škubal a drtil maso a vnitřnosti, až se mu šerif na ruce kroutil jako červ na háčku.

Obřad zatím pokračoval. Mág a velekněz v jedné osobě přenechal boj šerifovi a sám už stačil zlikvidovat větší část dívčí skupiny. Zbylo pět děvčat, které netečně pozorovaly hromadu svých mrtvých družek.

Paprsek rudého světla pohltil většinu klece, která fungovala jako zesilovač. V zářivém jasu se začaly hýbat stíny neznámých, obludných bytostí i lidí. Zatím pouze obrysy cizího světa dávaly tušit, že normálního člověka za jeho hranicemi nic dobrého nečeká. Vzduchem švihlo chapadlo s mohutným kostěným zobanem na konci a zabořilo se do boku jednoho z mrtvých děvčat, což mág kvitoval souhlasným přikývnutím. Obřad se dařil.

Kleci otřásl úder a chapadlo se vyděšeně stáhlo s cárem krvavé tkáně v zobanu. Velekněz znepokojeně a rozzlobeně vykřikl v hrdelním jazyce a sáhl po píšťale, jenže si rychle uvědomil, že síly ubohého zbytku děvčat by stěží stačily.

Popadl hůl a vypálil z ní kulový blesk do míst, kde díky oslnění viděl jen nejasné obrysy dvou zápasících postav.

Šerif vnímal příšernou bolest, která ho připravila o zbytky úsudku. Pistoli upustil a teď se snažil jen dostat cizí ruku ze svých útrob. Myslel si, že se dávno zbavil všech lidských pocitů včetně bolesti, ale teď mu jeho vlastní tělo připravilo nemilé překvapení. Zygonitové úponky, které ho prorůstaly a propůjčovaly mu nadlidské schopnosti, se křečovitě stahovaly a pokoušely se vypudit z těla vetřelce, čímž jen násobily jeho utrpení. Pokusil se uskočit, ale do něčeho narazil. Rukou nahnatal kovovou mříž, chytil se za ni a s pomocí nové opory kolem sebe začal kopat a mlátit.

Záda mu spálilo něco příšerně žhavého a zároveň pod ním mříž povolila. Ukročil ve snaze získat rovnováhu a konečně ze sebe dostal Kovářovu ruku. Téměř okamžitě se mu vrátila bojeschopnost a sáhl do pouzdra po zbrani, ale bylo prázdné.

Kovář se vyvlékl z šerifových vnitřností jako ze slizké rukavice a kotoulem dozadu mu zmizel z dosahu. Sloup světla mezitím pohasl.

Prolomená mříž ho nestačila udržet a většina podivných stínů vyprchala do ztracena jako zlý sen. Jen mág se kolem sebe vztekle oháněl holí a vyřval zaklínadla nebo možná jen nadávky. Jeho pohled se náhle zabodl do JFK.

„Ty! Postarám se o to, abys tu chvilpl!“ veškerá teatrální nadřazenost a noblesa z něj vyprchala.

Mág zabodl svou berlu do země, krátce nad ní zašermoval rukama a veškerý její magický potenciál se najednou vybil.

Energetický ráz se šířil skálou jako kruhy na hladině. Přes stěny jeskyně se rozšklebila klikatá jizva a za ohlušujícího rachotu vychrlila záplavu prachu, písku a drobného kamení. Otřesy pokračovaly, až se ze stropu s dutým zvukem pukajícího džbánu uvolnil obrovský balvan. Dopadl na zadní část klece a rozdrtil ji i se zbytkem přeživších děvčat.

Mág se otočil a zamířil ke stále tenčímu paprsku světla. Byl už sotva dost široký pro průchod jediného člověka.

Šerif se chvíli rozmýšlel, jestli má zaútočit na Kováře nebo se zachránit, ale zbytky lidského instinktu byly nakonec silnější. Vyrazil za svým pánem, jenže dřív než ho dostihl, našla si mága kulka z Johnovy pepřenky. Střela mužem škubla, udělal ještě několik kroků, jako by si odmítal připustit, že je už mrtvý, a po hlavě padl přímo do dimenzionální prolákliny.

„Hej, mám pro tebe dárek na rozloučenou!“ křikl Kovář, aby přehlušil lomoz padajících kamenů.

Sebral pohozený válec s fantomem a zároveň odsunul krytku z jeho vrcholu. Na plošku snímáče otiskl palec, bomba spokojeně zapípal a snad i fantom se rozzářil jasnějším světlem.

„Chytej!“

Překvapený šerif se opravdu otočil a napřáhl ruce vstříc letícímu předmětu, jinak by ho válec zasáhl do hlavy. Zachytil ho, ale už neměl šanci zastavit Kováře, který se k němu rozběhl.

Agent se odrazil, přeletěl trosky klece a kopem snožmo nabral šerifa přímo do hrudi. Změněnec mohl být jak chtěl silný a rychlý, ale pořád to byla jen vysušená lidská mumie, vážící sotva polovinu toho, co normální člověk. Po nárazu odplachtil dobrých pět metrů, bombu stále v rukách. Pevně ji tiskl, i když propadával zužující se dimenzionální branou. Úzkým paprskem průchodu zableskla záře výbuchu a uvolněná energie zvedla písek do vlny tsunami. Náraz srazil Kováře na kolena a donutil ho zakrýt si oslněné oči. Pak se průchod nadobro uzavřel.

John okamžik zíral do náhlé tmy, kterou ještě před okamžikem protínala planoucí jizva. Šly na něj z přestálých útrap mdloby, jenže ty si teď nemohl dovolit. Poslední exploze už byla na skalní dóm příliš a hrozilo, že se strop každou chvíli zřítí.

JFK se pár vteřin zmateně motal po jeskyni a snažil se najít východ, zatápal kolem sebe, něco sebral ze země a konečně tryskem vyběhl do chodby, kterou sem přišel. Padající kameny a praskající výdřevy mu přitom za patami zamykaly cestu zpět.

SVĚTLO NADĚJE

Vega přestal počítat hodiny. Nebo možná dny? V téměř absolutní temnotě nebyl schopen vnímat čas. Měřil ho jen podle návštěv žalávníka Tuttlea a taky podle toho, jak silil zápach rozkládající se Tommyho mrtvoly.

Od chvíle, kdy vypil svůj první a poslední rendlík s vodou, už další nedostal. Naštěstí mu svůj přiděl věnoval Darling. Vega neměl dost sil k tomu, aby ho odmítl. Vděčně srkal životadárnou tekutinu a snažil se nepředstavovat si, jak je na tom doktor. Zhlédl ho jen na pár vteřin během návštěvy žalávníka Tuttlea – stařík ležel na břiše, protože záda měl do masa rozšlehaná bičem a podle všeho už neměl sílu dojít si ani na kbelík v rohu cely.

Čas trávili oba vězni hlavně spánkem a povídáním, ale i výměna několika slov byla pro Vegu příliš vysilující, ačkoliv se mu po ukojení žízne znatelně ulevilo. Teď cítil, že by se měl dát trochu dokupy, aby byl připravený na další Tuttleovu návštěvu.

Spustil nohy z palandy a dotkl se bosýma nohama chladivého kamene. Boty mu uzmul jeho žalávník, nejspíš ve chvíli, kdy byl v bezvědomí. O stěnu se opíral jen špičkami prstů a opatrně vykročil. Kymácel se jako opilá baletka, poletoval mezi stěnou a mříží a otloukal si ramena, ale nevzdal to, dokud nepřešel několikrát tam a zpět po celé délce cely.

Přesně pět a půl kroku. Tam a zpátky. Pak se zhroutil na zem, lapal po dechu a pokoušel se setřepat ze sebe pocit absolutního štěstí a uspokojení. Udržel se na nohách, fajn, ale zdaleka neměl vyhráno. Znovu se vydrápal nahoru a vydal se na svou pouť. Tam a zpátky pět a půl kroku. Když dělal kroky delší, byly to čtyři. Když kratší, tak celých šest. Bylo nesmyslné je počítat, ale Vega neměl nic jiného na starost. Po první tisícovce se přestal potácet a získal na jistotě. I únava kupodivu ustupovala a pročištila se mu hlava. Přesto zdaleka nebyl fit. Po první desetitisícovce se musel opřít o stěnu a v křečovitých záškubech se vyzvracel na podlahu.

„To je v pořádku, mladej. Nemusíš se bát.“

Z vedlejší cely zazněl poprvé po mnoha hodinách starcův hlas – slaboučký a rozechvělý, připomínal plamen svíčky v silném víchru. Každým okamžikem ho mohl silnější poryv sfouknout do zapomnění.

„Tělo se zbavuje všeho toho sajrajtů. Potřebuješ pít a...“ hlas ochabl uprostřed věty a Vega věděl, že Darling nejspíš omdlel. Nebo umřel.

Pít, jenže co? Vinc bezradně zakvedlal ešusem, který postavil zešíkma, aby stekla i poslední zapomenutá kapka. Jenže ta se stačila dávno odpařit.

Zavrzání dveří ho vyrušilo z letargie.

„Tak co, vy moji ptáčci, jakpak se vám daří?“

Tuttle si přišel zkontrolovat, jestli se nepokoušejí o útěk nebo snad ještě hůř o sebevraždu. Jak jim velice důrazně vysvětlil, jeho šéf Gonaghan si je chce vychutnat osobně.

Vega se přitiskl k mřížím a chladným hodnotícím pohledem přejížděl po hromotlukovi s bejkovcem v ruce. U něj s žádnou milosrdností počítat nemohl.

„Hej, ty nařvanej hajzle!“ křikl po něm, aby na sebe vzápětí přivolal treštající prasknutí krátkého biče.

Konec pružného koženého hada mu rozsekl hřbet ruky, ale Vega si toho nevšímal.

„Kde jsou moji přátelé? A ty malé holky, se kterými jsme přijeli?“

„Ty seš ale zvědavej ptáček. Ale já ti to povím, aby sis nedělal zbytečný naděje,“ zachraptěl Tuttle zlomyslně, „tvýho kamaráda ozobávaj supi v poušti, ten blbec si myslel, že nám může utýct, ale vydal se k horám. Tam nenarazí ani na živáčka. A ta coura i se smečkou těch bezbožnejch harantů je u Gonaghana. Můžeš se vsadit, že se ani trochu nenuděj. Jestli víš, co tím myslím.“

Vegovi to stačilo. Věděl, že Kováře jen tak něco nezabije. Ani nějaká pitomá poušť. Svůj úkol splní a pokud bude jen trochu moci, pomůže mu odtud.

„Jestli máme vydržet do té vaší slavné exekuce, měl bys nám dát aspoň trochu vody,“ zkusil to s hlasem rozumu, ačkoliv pochyboval, že pronikne skrz tlustou lebeční stěnu až do Tuttleova mozku. Mnohem větší úspěch by měl s kusem šutru. „Ses nějak moc živej, trocha žízne tě zkrátí.“

Tuttle se ho opět pokusil odehnat prasknutím od mříží, ale Vega si krvácejících rukou nevšímal.

„Nebude na škodu, když se pod oprátku nebudeš moc cukat. Neboj, nebude to trvat dlouho a konopný provaz ti pohládí krček,“ vycenil Tuttle děravý chrup. „Utáhnu ho osobně a dám si záležet, aby sis nezlomil vaz. Budeš se dusit hezky pomalu, provaz ti bude drtit ohryzek, až se pochýješ a posereš bolesti a námahou, jak budeš bojovat o nadechnutí. Jo, bude to veselá chvílka. Pro mě!“ Kamenné stěny přijaly štekavý smích a vrátily ho zpět i s úroky.

Vincent měl dojem, že železné mřížoví pod silou jeho stisku zaúpělo, ale už nepromluvil. Jen by se hádkou zbytečně vysiloval. Udělal několik kroků pozpátku, aniž by spustil zrak ze svého mučitele, a posadil se se zkříženými nohama na palandu. „Tak se mi to líbí, hodnej chlapec.“

Tuttle si zběžným pohledem ověřil, že se nikdo z nich nepokouší prohrabat pod zdi, přehryzat mříže ani si neplete oprátku z potrhané deky a otočil se k odchodu.

„Hej, Jerry...“ zastavil ho sotva slyšitelný šepot, „tys byl vždycky hajzl a budižkničemu...“ Darling si musel dát delší pauzu, aby nabral sílu. Tuttle ho kupodivu nechal mluvit. „Ale ve jménu tvý mámy, který jsem tě pomáhal přivést na svět, dej nám nějakou vodu. Snad bude Pán milostivější k tvejm hříchům.“

Tuttle sklonil hlavu a beze slova vykráčel z vězení. Do půl hodiny měli oba vězni na chodbičce mezi celami pětilitrový kbelík vody a sběračku, kterou si mohli podávat přes mříže.

„Díky, zvládl's ho skvěle,“ pronesl Vega uznale do tmy.

Po několika minutách, vyplněných pokusy o sípavé nadechnutí, stařík odpověděl: „Jo, napij se na to i za mě, chlapče,“ sběračka, která byla zrovna v doktorově cele, zazvonila o ocel Vegovy mříže, „já už nebudu, musím to pití omezit,“ zachechtal se slabě a smutně.

„O čem to mluvíš, starouši? Musíš pít, jinak se odtud nedostaneš.“

„Já se odtud dostanu už za chvíli, cítím to v kostech. A ty musíš bejt dost silnej. Mám dojem, že bys mohl zvládnout jím frknout. Nejsi jen tak nějakej obyčejnej chlápek, co?“

Vega pokývnul hlavou.

„Sbohem a díky.“

Nikdo neodpověděl.

SPLÁTKA S ÚROKY

Pustinou se vlekl rudým prachem pokrytý přízrak. Každý jeho pohyb prozrazoval bolest a absolutní vyčerpání. John si připadal jako prázdná vyschlá skořápka, ale přesto pokračoval. Co noha nohu mine za sebou na provizorním smyku ze dvou větví a potrhaného ponča táhl cosi přikryté kabátem. Občas se to cosi pohnulo a zasténalo.

Když Whitackera našel naplň zavaleného kamením a zkrvaveného od hlavy k patě, vypadalo to, že je mrtvý. Měl téměř nehmatný puls a zdálo se, že nedýchá. Kovář se u jeho těla zdržel až do večera, protože neměl sílu na další cestu. S posledními paprsky slunce se začal mladý agent hýbat a občas něco zamumlal. Teď ho za to Kovář proklínal, ačkoliv by si to nikdy nepřiznal. Rozhodně se necítil dost fit, aby vlekl napříč pouští takový vykrmený žok, ale co jiného mu zbývalo.

„Nechám tě u toho pošuka Ellieho. Do města se mnou v tomhle stavu nemůžeš. Kdo ví, co se tam bude dít,“ vedl tichý jednostranný dialog s polomrtvým Dexterem. „Jo, bude to ještě fuška...“ povzdechl si a zabral, až mu Whitacker skoro spadl z vleku.

„A ty jdi taky do prdele,“ zašeptal směrem k neúnávnému supovi, který nad nimi celý den kroužil v naději na kořist.

Že něco není v pořádku JFK pochopil, sotva se dostal na dohled Dodgetownu. Už z dálky viděl Ellieho srub na skále nad městem a když se dostal blíž, spatřil i Ellieho – visel na věži vysílače a pomalu se otáčel ve větru.

Zblízka bylo zjevné, že tu je už nějakou dobu. Z pusy mu čouhal opuchlý popraskaný jazyk a oči stačili rozklovat mrchožrouti. Kovář odložil smyk s Dexterem do úkrytu za velký rudý balvan a vydal se na průzkum. V ruce svíral bojový nůž s černěnou čepelí – obě jeho pepřenky zůstaly v jeskyni.

Připlížil se po vrcholu skalního výběžku nad srubem a obhlídl situaci. Před chatou popíjeli dva honáci z Gonaghanovy bandy a na ohýnku si opékali vyhublého králíka nebo nějakého místního hlodavce.

Kovář potřeboval aspoň jednoho z nich živého, aby z něj dostal informace. Sešplhal dolů a obešel srub k zadní stěně, kudy před dvěma dny utekl. Tunel byl sice částečně zhroutený, ale stačila trocha práce nožem a odházel si dostatečně široký průlez.

Konec tunelu kdosi opět zatarasil prkny, o která si narazil hlavu. Napjal svaly a i přes desky uslyšel skřipání odsouvaného lůžka. Na okamžik přestal, ale honáci venku byli příliš zabraní do zábavy. Stačilo ještě jednou pořádně zatlačit a byl uvnitř.

Ellie blahé paměti sice rozhodně neoplýval pořádkumilovností, ale toho, co s vybavením srubu udělali Gonaghanovi lidé, by se zhroutil. Všude se válely prázdné lahve od alkoholu, v rohu si někdo zřídil provizorní záchod a tolik opečovávaný stůl s telegrafem byl roztráskaný na prkna, která si honáci brali na otop. Přístroje se válely všude kolem a odnesl to i Zoein zesilovač.

JFK překročil trosky židle a poslouchal, co se děje venku. Honáci nic netušili. Jeden z nich pochrupával a druhý si sám pro sebe pobrukoval a otáčel rožněm. Když mu JFK přitlačil čepel pod bradu, jen nahlas polkl a zmlkl.

„Bud' tiše, pokud chceš žít,“ zašeptal mu John do ucha a levačkou mezitím nahnátl pistoli v jeho opasku.

„Gille, je tady!“ zachrčel muž a pokusil se vyškubnout.

Vlastně tím spáchal sebevraždu. Čepel nože mu přejela po krkavici a krev zasyčela v ohništi.

Kovář odkopl zmítajícího se muže a zároveň mu vytrhl pepřenku z pouzdra. Gill, kterého probudil křik, neměl šanci.

Vylekaný a rozespálý sáhl po zbrani, ale jen proto, aby mu Kovářova střela roztrhala zápěstí. Honák se s děsným zaskučením stáhl jako nakopnutý pes, zraněnou ruku si položil do klína a vrhal vystrašené nechápavé pohledy střídavě na Kováře a svého dodávajícího kolegu. Evidentně si nedokázal dát dohromady, co se tady vlastně stalo.

„Chceš dopadnout jako tvůj kamarád, Gille?“ oslovil ho Kovář klidným, skoro přátelským hlasem.

Muži konečně došlo, že jedna a jedna jsou dvě, a zavrtěl hlavou. „Výborně, takže nejdřív vytáhni dvěma prsty svoji zbraň a hoď ji za sebe. Tak je to správně,“ pochválil ho za splnění příkazu, „a teď mi řekneš, co tady děláš. A taky co se děje dole ve městě. Co je s mým parťákem, tou mladou dámou i s dětmi, co se ubytovaly u Lucy. Hned!“

Poslední slovo Kovář rozhodně nevyslovil přátelsky. Gill sebou škubl a horlivě zakýval hlavou, div mu neupadla. K řeči se přesto neměl. „Tak?“ popohnal ho John pistolí.

„Já... nemůžu. Když budu mluvit, Gonaghan mě pověsí hned vedle,“ ukázal hlavou na oběšence.

„Těžká volba, co? Nezávidím ti. Bud' to tě zabije Gonaghan, až se to dozví... jestli se to dozví. Nebo tě zabiju já teď hned.“

Práskl další výstřel a muž zavyl hrůzou jako zvíře. Kulka ho tentokrát nezasáhla, ale udělala díru do špaluku, na kterém seděl. O pár centimetrů výš a vyl by podstatně vyšším hlasem.

„Dobře,“ rezignoval honák s pohledem upřeným na zčernalou díru ve dřevě, „poslal nás sem Gonaghan. Měli sme hlídkovat a nahlásit mu, kdyby ses vrátil nebo by přišel někdo jinej. Gonaghan převzal celý město, prohlásil se šerifem a chce to tu mít pod palcem.“

„A dál?“ popohnal ho netrpělivě JFK. „Co je s lidma, kteří přišli se mnou?“

„Ten chlap, ten nemocnej teď dřepí v městském vězení. Ženskou si drží Gonaghan v baru u Lucy a ty změněný zmet...“ zarazil se, když si všiml Kovářových přimhouřených očí, „děcka myslím taky. Tu ženskou by asi rád dostal. Teda rád by si ji vzal, ne jenom... však mi rozumíš,“ Gill pokrčil rameny nad pošetilostí svého šéfa, „no a tak to zkouší přes ty děcka. Chce je jedno po druhým odpravit, dokud ta ženská nepovolí.“

„Kdy? Kde?“ přerušil ho Kovář.

„No dneska. Za chvíli to má začít. Ale na zabíjení nedojde, podle šéfa ta ženská povolí. Pak bude svatba a velká sláva, na kterou sem měl taky jít. Spousta pití a tak...“ zasnul se honák.

„Fajn,“ Kovář přistoupil blíže ke Gillovi. „Díky za pomoc. A teď – dobrou.“

Hlaveň pepřenky zasáhla muže do spánku a srazila ho k zemi. Agent mu ještě šlápl na zraněnou ruku, aby zjistil, jestli mdloby jen nepředstírá, a zrekvíroval i jeho zbraň. Dole ve městě ji bude potřebovat.

„Já to nechtěla. Přisahám, že ne!“ barmanka i přes silné nalíčení náhle vypadala jako ubohá zlomená stařena. „Jen... ty holky přinesly tolik starých vzpomínek. Hnusnejch vzpomínek. Musela jsem je dostat z baráku, jinak bych se zbláznila. Proto jsem k nim pustila Gonaghanovy lidi. Ale tohle jsem nechtěla. Nakonec sebrali i Tommyho a toho starýho blázna Darlinga,“ v hlase jí zazněla překvapivá něha.

Kovář stál nad ženou s rukama založenými na hrudi jako přísný soudce, ale ve skutečnosti si tak vůbec nepřipadal.

Pohled na zničenou, uslzenou a náhle tak strašně zestárlou Lucy byl až nechutný. Žena střídavě vzpínala ruce jako při modlitbě a utírala si nos a mejkapem barevné slzy.

„To je teď už jedno. Pomůžeš mi nebo ne? Ještě to můžeš napravit.“

Lucy k němu zvedla oči, ve kterých se mimo slz zaleskla i jiskřička naděje.

„Co mám udělat?“

„Gonaghan bydlí tady v saloonu, že? Můžeš mi otevřít jeho pokoj? Potřebuju klíče od basy.“

Lucy jen přikývla a rázně se vysmrkala na podlahu.

„Nestrpím, abys ze mě před lidma dělala pitomce!“ zasyčel Gonaghan a vlepil Zoe facku, až zavravorala a upadla. Zároveň se vztekle rozhlédl po hloučku měšťanů, kteří zvědavě okukovali jeho svatební průvod. Většina se neodvážila ven mezi Gonaghanovy zabijáky a jen občasné pohnutí záclony dávalo tušit, že za okny jsou nějakí diváci.

„Teď vstaň jako hodná holka a hezky pokračuj ke kostelu, nebo se přidáš k těm malejm courám! Špalků i provazu mám ještě dost.“

Zoe si vsála rozražený krvácející ret a aspoň očima pohládila řadu netečných dívek, tvořících bizarní svatební špalír.

Stály po obou stranách cesty na bednách a špalcích s konopnými kravatami kolem krku. Zbytek města sice také přihlížel, ale venku postávalo jen několik honáků – Gonaghanova osobní garda. Většina měšťanů vykukovala z oken domků.

Agentka pomalu vstala a s výrazem ve tváři, o který byste se mohli pořežat, přijala Gonaghanovo rámě.

„Je tohle divadlo nutné? Řekla jsem ti, že na tvoje podmínky přistupuju.“

Zoe se při těch slovech zkřivila rty do znechuceného úšklebku, ale dala si záležet, aby si toho Gonaghan nevšiml.

„Chci to všechno, jak má být. Svatba hezky v kostele, a to už mi tak snadno nefrkněš, zlato. Budu si tě hýčkat a...“

Jeho řeč utnul výstřel. Jeden z pobočníků sebou škubl, otočil se kolem své osy jako opilý a svezl se k zemi. Další kulka zvedla obláček prachu u Gonaghanových nohou, na což tlouštík zareagoval poděšeným vypísknutím.

„Je nahoře na střeše!“ křikl někdo.

Gonaghan popadl Zoe za ruku a táhl ji do krytu ke stěně nejbližšího domu.

„Ty a ty,“ zaúkoval nejbližší muže, „vylezte na střechu saloonu, je to nejvyšší barák a pokud není tam, snad ho odtamtud zmerčíte!“

Zbytek honáků se rozprchl. Gonaghan se tiskl pod nízkým dřevěným balkónem místní pošty. Jednou rukou si přidržoval Zoe, ve druhé drtil pepřenku, která mu ve zpoceném dlani nepříjemně klouzala.

Jen děvčata zůstala na svých místech a dále před sebe netečně zírala nevidomými očima.

„Jak se jmenoval ten tvůj šamstr?“ vyjel na dívku.

„To nebyl žádný můj...“

„Ptám se, jak se jmenoval?“ tentokrát doplnil otázku fackou a významně ukázal zbraní na nejbližší děvče.

„Smith, John Smith,“ procedila Zoe skrz sevřené rty.

Ponížení a vztek se v ní doslova vařily, ale nedokázala se rozhodnout k žádné akci. Příliš jí záleželo na dětech.

„Hej, John! Seš to ty, že?“ zařval Gonaghan a na okamžik se vyklonil z úkrytu. Okamžitě ho zpátky zahnal výstřel.

„Dobrá muška, John. Ale já taky nemám nejhorší a tvoje čubka je tady se mnou, ani nemusím být zázračnej střelec, abych ji sejmul. Tak co ty na to, John?! Neslezeš radši?“

Chvilí bylo ticho. Prašnou městskou ulicí foukal vítr a hnal před sebou zapomenutý klobouk. Asi ho v tom zmatku

ztratil některý z honáků. Pak si někdo nahlas odkašlal.

„Mám pro tebe návrh, Gonaghane. Co kdyby ses pro změnu zachoval jako chlap a rozdál si to se mnou ve férovém boji. Kdo rychleji tasí, vyhrává. A přežívá. Jestli to odmítneš, jak chceš dál velet svým lidem? Jak by mohli poslouchat takového zbabělého sráče?“

Kovář zmlkl a chvíli zase panovalo licho. Gonaghan si zatím usilovně třel bradu, jak přemýšlel. Náhle se jeho tvář rozjasnila.

„Jo. To je fěr nabídka, беру. Slez a já ručím za to, že ti moji lidi neublíží. Bude to jen mezi náma.“

Gonaghan se zachechtal a rozjívěně plácl Zoe po zadku.

„Ten tvůj John je parádní blbec. On si vážně myslí, že se tu hraje na nějaký fair play. A ty drž hubu!“ sykl, když si všiml, že se Zoe nadechuje k varovnému výkřiku. „Nebo...!“

„Tak polez, Johnne. Já jsem připraven!“

Balkón nad Gonaghanem zapraštel, jak na něj spadlo něco těžkého a dolů se spustily nohy v zaprášených kovbojských holínkách. John skočil doprostřed ulice a ostřížím zrakem přitom sledoval rozmístění Gonaghanových lidí. Snažil se nepustit si nikoho z nich za záda.

„Jsi v pořádku, Zoe?“ obrátil se na dívku, ale Gonaghan se mu žárlivě postavil do výhledu.

„Chtěls mě ne? Tak mě máš mít, Smithi,“ zle se ušklíbl, „a se mnou i zbytek mý bandy. Chlapi, pojdte, užijem si kapku zábavy.“

Kovář couvl, ale nebyl vylekaný. V koutku úst mu hrál pobavený a vědoucí úsměv. Opatrně sáhl do kapsy kabátu.

Tak, aby bylo Gonaghanovi i jeho lidem, kteří se seskupili kolem, jasné, že nesáhá pro zbraň. V pozdně odpoledním slunci se zlatě zaleskla zgonitová píšťalka. Nástroj mága z jeskyně.

„Chceš nám zahrát písničku? Zkus nějakou pohřební, pro sebe,“ Gonaghan se rozchechtal a jeho lidé ho následovali, ale Kovář se nedal rušit.

Přiložil píšťalku ke rtům a v duchu se modlil, aby se nic nepokazilo. Nástroj se rozvibroval jeho dechem, ale tón nevyšel žádný. Dovolil si rychlý pohled na děvčata u provizorních šibenic. Zdálo se, že ožily. Do hlavy se mu vplížil nepříjemný pocit přítomnosti dalšího vědomí. Mnoha vědomí. Čekala na rozkaz.

„Tak co bude, já...“ nedokončil Gonaghan.

Zůstal zírat s otevřenou pusou. To když se jeho muži pomalu vznesli asi půl metru nad zem. Honáci začali vyděšeně řvát, házet kolem sebe rukama a někteří spustili i modlitby. Jejich stoupání se nezastavilo. Zcela plynule a lehce jako obláčky vyletěla celá banda s výjimkou Gonaghana do výšky asi dvaceti metrů, kde se zastavili. Muži se snažili stabilizovat, někteří se překloupili hlavou dolů, většina se pohupovala jako nafukovací balónky na pouti. Celá scéna by působila směšně, kdyby nešlo o život.

„Zastav to!“ zařval Gonaghan a namířil na Kováře třesoucí se rukou pistoli. „Říkám ti zastav to, nebo tě na místě sejmu.“

Kovář upustil píšťalku na zem. „Jak si přeješ.“

Z výšky dvaceti metrů byla většina pádů smrtelných. Těla se změnila v krvácející pytle polámaných kostí, občas někdo zasténal, ale hlasy rychle utichaly.

„Tys je... tys je...“ zajíkal se Gonaghan s pohledem upřeným na bezvládné muže.

„S malou pomocí,“ pokynul John děvčatům opět ztuhlým jako sochy, „a teď bysme mohli začít s naší záležitostí, co říkáš.“

„Co?“

„Zasuň zbraň do pouzdra, Zoe nám dá pokyn. Kdo zůstane stát, vyhrál.“

Gonaghan zaraženě a nevěřičně mlčel, takže ho JFK musel ještě jednou popohnat. V ruce se mu jako kouzlem objevila jeho pepřenka a kulka shodila Gonaghanovi směšně vysoký klobouk.

„Dobře dobře! Ať je po tvém,“ zabřebentil rychle honák a zároveň udělal nenápadné gesto směrem k Lucyině baru. Nic se nestalo. Honem je zopakoval, ale pořád nic.

„Odháníš mouchy? Nebo bys rád mluvil se svými muži? Můžeš to zkusit.“

Kovář pískl smluvený signál a na střeše saloonu se někdo pohnul.

Vega zaškrábal sběračkou na dně kbelíku a nabral poslední půl deci vody. Válel doušek v ústech asi půl hodiny, zatímco na kameni brousil hranu ešusu. Když byl s dílem u konce, dalo by se tím kusem plechu holit. V duchu si představoval, co všechno mimo holení by se s tak ostrým nástrojem ještě dalo provádět. Jeho představy byly velice konkrétní a většina normálních lidí, kteří se nikdy nezúčastnili válečného konfliktu ani bitvy gangů, by při nich vyzvrátila obsah žaludku a zajistila svému psychoanalytikovi pravidelný příjem nejméně na pět let. Vega se jen zasněně usmíval.

Konečně polkl vodu a natáhl se přes mříže, co to jen šlo. Když využil zahnuté části sběračky jako háčku, povedlo se mu zachytit opasek Tommyho mrtvolky. Za těch několik dní se už v okolním horku stačila nafouknout a v odhalené tkáni mozku se uhnízдила celá kolonie masařek. To všechno naštěstí Vega kvůli okolní tmě neviděl. Naneštěstí si to díky bohaté praxi v zabíjení dokázal představit. Ostatně nasládlý pach tlejícího masa byl dost výmluvný.

Pruty mříží se mu zaryly do bosých chodidel, když se zapřel, aby k sobě mrtvolu dostal blíž. Mohutné tělo se zachytávalo o každou nerovnost kamenné podlahy a občas vypustilo něco rozkladných plynů. Vega doufal, že se ve svých předpokladech nemýlí. Bylo mu jasné, že Tommy nebude ozbrojený, ale bylo pravděpodobné, že ho Tuttle nestačil prohledat a okrást. Když ho sem přivedl, byl sice Tommy pomláčený, ale šaty měl čisté a nepotrhané.

Žalárníkovi se asi nechtělo prohledávat zapáchající mrtvolu, nebo na to prostě zapomněl.

Agent otočil tělo na záda a zajel rukou do kapsy kalhot. Prázdna. V druhé našel foukací harmoniku a hrst oříšků. I když

měl velký hlad, nedokázal se přimět je ochutnat. Teprve v kapse košile, slepené a ztvrdlé krustou krve, měl úspěch. Vytáhl tři bankovky sepnuté spínacím špendlíkem. Po hmatu nevysoké hodnoty, ale budou stačit. Teď už zbývalo jen čekat.

A čekat.

A čekat.

„Vztyk, dneska je tvůj velký den!“

Rev vytrhl Vegu z horečnatého snu. Zase se mu zdálo o zlatém muži a úplně při tom propotil košili. Mátožně se postavil a s vědoucím úsměvem se zahleděl na žalárníka. Ten zatím kontroloval doktora Darlinga.

„Mrtvej,“ zkonstatoval, „škoda, teď bude město bez felčara. Ale možná lepší žádnéj než ožralá troska, co říkáš?“ otočil se na Vegu. „Tobě to už vlastně může bejt jedno.“

„Nechtěl by sis vydělat pár dolarů?“ zašustil agent zelenými papírkami. „Docela rád bych se ještě naposledy slušně najedl. Co ty na to?“

„Kdes to měl?“ neskryval Tuttle překvapení. „Prošacoval jsem tě durch a nenašel ani floka.“

Vincent pokynul hlavou k mrtvole natlačené u mříží jeho cely.

Žalárník to kvitoval chápavým úšklebkem: „Jsem pitomec, že jsem ho sám neprohledal. Ale nevadí, ty prachy budou stejně mý. Podle městského zákona patří majetek popraveného katovi.“

To udělalo Vegovi čaru přes rozpočet, ale neváhal dlouho.

„Ne, pokud je spolknou, uvidíš leda hovno. Můžeš si mě pak prošťarat, jestli ze mě ty prachy vyhrabeš.“

„Ty hajzle!“ přiskočil Tuttle k mříží. V jedné ruce tasenou pětačtyřicítku, ve druhé klíče.

To bylo všechno, co Vega potřeboval. Sevřel za zády ešusu a připravil se k výpadu.

Ve věznici se náhle setmělo, jak někdo vstoupil do otevřených dveří.

„Odhod’ to!“

Vega ten hlas znal. Kovář.

Tuttle nezaváhal a poslal do tmavého stínu ve dveřích několik kulek, ale ty se neškodně odrazily od kamenné stěny.

Přitom se otočil a přitiskl k mřížím. V následující chvíli ucítil kolem krku pevný stisk. Stisk, který mu z plic vymáčkl všechnen vzduch, drtil mu ohryzek a bolest ho donutila upustit zbraň.

Vincent mu ke krku přiložil hranu ešusu. Procítěně potáhl ostřím a na podlahu vystříkla světlá tepenná krev. Bezvládné tělo se zhroutilo k zemi.

„Já ti říkal, že tě zabiju,“ zašeptal a otřel si rudé dlaně o kalhoty.

Zpoza ochozu, který lemoval plochou střechu saloonu, se na smluvené gesto vyklonila známá snědá tvář – Vega.

Zamával Kovářovi na oplátku a na dřevěném chodníku přistála dvě mrtvá těla. Jedno s odborně podříznutým krkem, druhé s ranou v ledvinách.

„Tak můžem? Radil bych ti dát se dohromady, protože já střílím.“

Šéf honáků překvapeně zamrkal, stále nemohl uvěřit tomu, jak se situace vyvíjí. Potom se pevně rozkročil a kývnul na Kováře.

„Myslíš, že je to dobrý...“ vyhrkla Zoe.

„Nápad? Ano, myslím. Křikni nám na povel.“

Zoe ustoupila z palebné linie a se zaťatými pěstmi vzdorovitě odsekla: „Tohle si vyřídíte sami.“

Kovář si odhrnul lem ošoupaného kabátu a prsty lehce zavadil o kožené pouzdro zbraně. Zrakem se přitom zavrtával do Gonaghanovy tváře. Věděl, že jediné varování najde právě v ní.

Gonaghan stál dobrých deset metrů od něj, krátké křivé nožky rozkročené a v buldočím obličejí se mu zračilo nezlomné odhodlání. Když se jednou zakousl, dokázal být i odvážný. Svě místo v hierarchii Dodgetownu si musel tvrdě vybojovat, nebyl vždycky změkčilým křiklounem s kupou peněz.

Kovář sledoval každíčkou kapku potu na jeho tváři, každý svalový záskub. Sám cítil jeho pohled ostrý jako nebozez, jak se mu zavrtává do očí. Honákovi přistála na čele vypasená masařka, cuklo mu obočí a v tom samém okamžiku oba muži tasili.

Zbraně zahřměly jako jedna jediná.

Po ulici se přehnal oblak prachového kouře, který rychle rozfoukal závan větru.

Jedno tělo padlo.

„Johne!“ vrískla Zoe a vrhla se k mohutnému agentovi. „Ty šílenče, co tě to napadlo hrát si na kovboje. Mohl jsi umřít!“

Kovář pod jejím objetím zakolísal, ale pak schoval zbraň a objetí opětoval.

„Musel jsem to udělat takhle... toužil jsem po tom od té doby, co jsem viděl první western. A taky jsem ho chtěl dostat sám... za to všechno.“

Náhle ho přepadl záchvat kašle. Když se od něj Zoe odtáhla, všimla si, že mu z úst vytéká krvavá stružka.

„Ty jsi zraněný!“

„Už to tak vypadá,“ odpověděl duchaplně Kovář a sesul se elegantně k zemi.

NEŠTĚSTÍ VLÁSCE...

Kristýna Rustová, čerstvě zařazená agentka supertajné Agentury Equilibri Ferarius, se rozkošnický protáhla na zvalené matraci a odkopala ze sebe přikrývku. Do její první mise, když nepočítala úvodní extempore, kterým si ji Agentura jen zkušela, zbývalo ještě pár dní a ona byla rozhodnuta všechny si je beze zbytku užít.

Zapnula notebook a chvíli studovala přidělené materiály. Všechny je už znala z paměti. Profesor Karmuder z Vědecké

divize je velice pečlivě sám zpracoval, evidentně se rozhodl nad ní držet ochrannou ruku, než se zapracuje. Mise nevypadala příliš napínavě, což Kristýnu tak trochu zklamalo, ačkoliv rozhodně nepatřila k těm, kteří by se bez rozmyslu vrhali do nebezpečí. Ne že by nebyla schopná si s ním poradit.

Technologicky relativně vyspělý svět podobný současné Zemi začal z ničeho nic degradovat. Velice rychle a zdánlivě bezdůvodně. Technologie sice stále ještě z části fungovala, ale jen selektivně a společenské uspořádání se už stihlo změnil v čistě feudální dobu pozemského středověku. Stačilo nějakých dvacet let a věda se pro prostý lid stala magií. Vědecké ústavy se změnily v chrámy techno-božstev a vědci sami ve vládcy a velekněze. Nedávalo to smysl a nejspíš si to vyžádá dlouhodobější pozorování a pečlivé, nudné a únavné sbírání informací ze všech možných odvětví. Přesně jak jí její nadřízený při náboru sliboval. Povzddechla si. Ale stálo to za to. Konečně ve svém životě dělala něco smysluplného.

Agentka konečně vstala a pečlivě ustlala nízkou postel – vlastně jen matraci ležící na leštěné dubové podlaze. Přikrývka ještě voněla Frankovou kolínskou. V duchu i navenek se otřásla blahem při vzpomínce na včerejší noc. Ano, stálo to za to.

Frank Boorman jí nechal na polštáři vzkaz. Včera se mu zmínila, že miluje pistáciovou zmrzlinu, a ten blázen se rozhodl jet pro ni do města. V místním vesnickém obchodě by ji určitě neměli, hlavně ne v neděli ráno. Usmála se. Bylo to romantické, naivní a tak trochu přitroublé. Ne zrovna věc, kterou by člověk očekával od dvoumetrového černocha s hlavou jako koleno a váhou určitě přes sto třicet kilo. Ale o to více na ni tohle gesto zapůsobilo.

V kuchyni už čekal zapnutý kávovar a čerstvě vymačkaná šťáva z pomerančů. Sotva usrkla, pustila se zase do studia materiálů. Věděla moc dobře, proč najednou ztratila náladu a raději se věnuje nudnému papírování. To ta ženská jí nasadila brouka do hlavy.

„Zlatičko, uděláte si na mě momentíček?“ blondátá sexbomba na ní zablýskala nepřírozně bílým úsměvem a nevinně pohodila hlavou, až brilianty v uších hodily odlesk na stěnu.

Rustová měla odhad na lidi a tahle ženská jí od začátku nepadla do oka. Nikita, vzpomněla si na její jméno. Prý sekretářka profesora von Wondera, ale popravdě si ji nedokázala představit jako pomocnici někoho tak výkonného a excentrického jako byl jeden z nejlepších vědců Agentury. Spíš ji zcela plasticky viděla, jak vykonává svou funkci pod stolem nějakého manažerského panáka. Až moc plasticky, ušklíbla se.

„Ale jistě, zlatičko,“ zparodovala její cukrkandlový tón, „za minutku jsem u vás.“

Na oddělení šéfky Bytewské vlastně neměla co dělat, ale dala si tu schůzku s Frankem Boormanem. Teď jen čekala, až její přítel předá data z nějaké akce, o které samozřejmě nesměla vědět ani slovo, vědeckému poskokovi, který je předžvýká pro von Wondera.

Sekretářka jí pokynula ze své prosklené kanceláře konvicí kávy a opět se zářivě a dokonale neupřímně usmála.

Pohledem přitom sklouzla k její sukni a nepatrně pozvedla jedno obočí. Kristýna si z kolene smetla neexistující smítko a zamířila k ní.

Nikita nemá ráda ostatní ženy, došlo jí v náhlém záblesku intuice. Dokáže vyjít jen s muži, ženu vidí jako konkurenta a pokusí se ji vyštípat. Ne že by to tak do určité míry nebylo u všech lidí, když šlo o opačné pohlaví, ale z málokoho to tak nepokrytě vyzařovalo. Nejspíš za to mohl její prvotřídní, i když trochu umělohmotný vzhled a drahý šatník. Až příliš drahý na sekretářku. Nejspíš má bohatého přítele. Tedy mimo Chucka, se kterým chodila oficiálně. Jako zaměstnanec Agentury si sice jistě přišel na své, ale nebyl to agent, jen technický pracovník. A k Nikitě pasoval obrovský muž s trochu přitroublým výrazem asi jako příslušecné zvíře ke krásce.

Dveře kanceláře za ní zaklaply.

„Posaďte se, drahoušku. Posaďte se. Jak se vám líbí v naší organizaci?“

Nikita přehodila nohu přes nohu, což by pro muže byla jasná výzva ke svádění, ale Rustové to spíš mělo připomenout, že její nohy nejsou zdaleka tak závratně dlouhé a necudně odhalené v krátké kožené minisukni.

„Díky, ještě jsem si na to všechno nezvykla. Jo toho moc najednou, ale je to tu úžasné,“ odpověděla neurčitě Kristýna, s obdobou Nikitina umělého úsměvu přišpendlenou na rtech.

Zatím marně koumala, co má tenhle rozhovor znamenat, a přitom se dobře bavila tím, jak se před ní sekretářka natřásá. Takovéhle naivní hrátky jí sebevědomí srazit nemohly. Možná kdyby jí bylo patnáct, toužila by se zavřít do svého pokoje a zajíst čokoládou chmury z toho, že nevypadá jako Barbie od Mattela. Ale dnes už ne.

„To mě těší,“ rozzářila se Nikita ještě o pár luxů, „my všichni bychom vám začátky u Agentury moc rádi ulehčili. A ani nevíte, jak nás mrzí, že jste se rozhodla pracovat v jiné sekci.“

Tentokrát se sekretářka zachmuřila jako začínající herečka předvádějící na prvním konkurzu antickou tragédií.

Rustová v duchu přemohla chuť chytit jí za ramena, pořádně s ní zatřást a zařvat jí do obličeje: „Tak už to konečně vyklop! O co ti jde?“

Místo toho upravila hrneček s kávou, který tu na ni čekal, tak, aby ouško bylo rovnoběžné s hranou stolu a zhluboka se nadechla.

„No nějak už to tak vyplynulo. Ale řekněte mi, Nikito, vy jste si přece nechtěla jen nezávazně poklábosit, nebo se pletu? Ne že byste nevařila dobré kafe,“ usrkla.

Bez kofeinu a s umělým sladidlem, poznala podle chuti a otřásla se v duchu, ale násilím si udržela nadšený výraz.

„Takže co máte na srdci?“

Sekretářka sehrála malou etudu na téma naprostého překvapení: „No, když už jste to nakousla... Víte, my tady v Agentuře jsme jako jedna velká rodina. Abych se vyjádřila ještě přesněji – víme tu na sebe všechno.“

Další okecávání, ta ženská neumí odpovědět na přímou otázku. Rustovou rozbolela hlava a na okamžik přestala dávat pozor. Dnes měli v plánu vyrazit si s Frankem do kina a pak... usmála se. Tentokrát upřímně.

Když se myšlenkami vrátila zpět do místnosti, Nikita ještě obsáhle vykládala: „... a tak vám musí být jasné, že když jsem se rozhodla vás varovat, nebylo mi z toho lehké u srdce. Ale prostě to musíte vědět.“

„Erhm, cože?“

„Prostě byste měla o Frankovi vědět pár věcí. Teď, když jste spolu. Tedy, řekli mi to, ne že bych nějak cíleně sbírala klepy,“ zachichotala se, což znělo skoro jako zakvokání. Nicméně v tu chvíli si získala Kristýninu plnou pozornost.

Hnědovlasá agentka energicky zaklapla notebook. Stejně se už dávno rozhodla, že to musí udělat. Musí vědět pravdu. Jen to podvědomě oddalovala.

V duchu si přiznala, že Franka nijak moc nezná. Mohla by dát ruku do ohně za to, že jí nic vědomě netajil, ale nacházeli se zrovna oba v té fázi vztahu, kdy jim stačilo dívat se navzájem do očí a občas – spíše co nejčastěji – hupsnout do postele.

Nevyznala se ani v jeho domě. Pomalu prošla rozlehlým spartánsky vybaveným obývacím pokojem. Nábytek tvořil většinou kov nebo dřevěný masiv. Nic moc útulného, ale o to bytelnější. Na stěnách pár fotek s pro ni neznámými lidmi, několik trofejí a suvenýrů, které neměly vytržené z kontextu žádný význam. Krátká chodba dělila obývací od rozlehlé osobní tělocvičny, do které jen jednou nahlédla.

Místnost páchla potem a desinfekcí jako každá správná fitness mučirna. V rohu ležel asi metr a půl vysoký pytel, ze kterého se hrnula látková cupanina. Vypadal, jako by ho někdo vykuchal střelou z revolveru magnum. Pěstí by rozhodně žádný člověk takovou díru neudělal. Člověk ne. Kristýna zahнала zlou předtuchu a zamířila k lavičce na bench.

Jak jí to Nikita říkala? Iridium nebo vanadium? Prostě nějaký exotický supertěžký kov. Měla se ztratit část továrních zásob při nepokojích v jakési jinak nevýznamné dimenzi. Jenže k čemu by obyčejnému člověku taková kuriózní látka byla? Leda že by ho chtěl odprodat vojenskému kartelu.

Rozměrné náhradní kotouče na činku se válely všude kolem, jako by je někdo shodil z tyčky ve spěchu. Stačilo je jen zvednout. Kristýna přesto váhala. Radši lavičku obešla a prudce otevřela otlučenou šatní skříňku – stejnou, jaká se používala snad ve všech fabrikách nebo školních šatnách po celém světě. Jenže obsah téhle byl poněkud jiný. Z černého matně lesklého panelu jí do očí zablikala zběsilá změť čísel a kontrolních diod, vysunula se dvě ramena s řadou senzorů na vnitřní straně a přejela kolem jejího těla přesně kopírující její křivky. Agentka byla tak zaskočená, že se nezmohla ani na krok vzad.

„Obsah organických částí 99% s možnou odchylkou jednoho procenta,“ oznámil mechanický hlas, „změna výkonu proti předchozímu měření: Pokles o pět set třicet procent.“

Dál Kristýna neposlouchala, zabouchla dvířka a hlas sám od sebe ztlchl. Jako omámená přistoupila k jednomu kotouči natřenému černou barvou. Místy oprýskala a pod ní šlo vidět bezvýraznou šedou původního kovu. Pokusila se vsunout pod něj prsty, ale nešlo to. Koláč měl vážit takových dvacet – třicet kilo. Jenže tenhle měl snad třikrát tolik. Ještě jednou zabrala, píchlo ji v boku, ale povedlo se jí ho postavit na hranu.

„Co to děláš?“

Hlas od dveří ji překvapil. Upustila kotouč a ze země se zvedl obláček betonového prachu.

„Já...“ otočila se k Frankovi, který tam stál, ověšený taškami, pod paží velký kbelík zmrzliny a na tváři hloupý, překvapený výraz. Odhadovala, že podobný má právě taky.

„Ty... ty nejsi... člověk?“

To bylo jediné, co si byla schopna dát dokupy. Zpočátku si myslela, že Nikita jen tak hloupě žvatlá. Třeba si Frank jen pomohl k pár kilům vzácného kovu, aby... no nevěděla, co by vlastně bylo horší. Jestli napůl robot nebo bezskrupulózní pašerák a kšeftář.

V duchu si přála, aby jí to Frank nějak dokonale logicky vysvětlil. Ten ale místo toho upustil tašky a bezradně pokrčil rameny.

„Ne tak docela.“

Vykročil směrem k ní a natáhl ruce, jako by ji chtěl vzít do náruče.

Kristýna udělala podvědomě zase několik kroků dozadu a div se nepřerazila o lavičku.

„Nemusíš se bát,“ vypravil Frank ze sevřeného hrdla.

„Já vím,“ odpověděla mladá žena, ale nepřestala ustupovat, dokud se zády neopřela o stěnu, „měls mi to říct.“

„Chtěl jsem, ale přesně tohle jsem se bál,“ rozhodil Boorman bezradně obrovskými rukama.

V té chvíli vypadal neškodně a bezbranně. Nebo se k tomu aspoň blížil natolik, nakolik se to kdy může takovému dvoumetrovému černému kolosu z pseudokovu a biologických supertkání podařit. „Stejně jsi mi to měl říct,“ opakovala zatvrzele. Uvědomovala si, že prvotní úžas a odpor rychle mizí a nahrazuje ho vztek. Proč si myslel, že by tenhle fakt nestrávila? Proč si myslel, že je hloupá husa?

„Nejsem žádná zrůda nebo tak něco. Tady nahoře jsem to pořád já,“ poklepal si Boorman ukazovákem na lesklou černou hlavu. „Můžeme si o tom promluvit?“

„Já... víš... teď ne. Potřebuju čas.“

Jakkoliv pateticky to znělo, Frank cítil, jak mu Kristýna každým dalším slovem cupuje srdce na kusy. Tupě přikývl a ustoupil z cesty, když se kolem něj rychle prosmýkla.

Ona se mě bojí. Nebo snad hnusí, pomyslel si. Nevěděl, co je horší.

„To chápu. Chceš odvézt do města?“

„Zavolám si taxík.“

Kristýna odpověděla napůl nepřítomně, jako by se jí celá ta situace zasekla v mozku a nešla ani za nic dolů.

„Ozvu se ti.“

Podpatky zacvakaly a Kristýna byla pryč.

Frank chvíli hypnotizoval pootevřené dveře a pak je ze všech sil zabouchl. To znamenalo, že se vylomily z pantů a vyletěly do chodby. Nevšímal si toho. Svlékl se do půl těla, na tyčku naložil několik iridiových kotoučů a bez obvyklého rozehrání začal cvičit. Ve svalu ho páliło. Cítil, že několik pseudokovových vláken uvnitř paží prasklo, ale bolest jen přivítal. Nemusel myslet. Třeba na to, že tohle je konec. Že ji ztratil a žádný telefon už od ní čekat nemůže. Sejdou se možná za pár týdnů, až je svede dohromady náhoda a ona si ho z povinnosti vyslechne. Jenže to už nebude k ničemu. Ztratil ji v tom okamžiku, kdy se rozhodl ze zbabělosti mlčet o své odlišnosti.

Aby přehlušil neodbytné vyčítavé myšlenky, zvedal činku stále rychleji, až se nakonec bez dechu zastavil a z posledních sil ji uložil do háků nad hlavou. Odpočal si sotva pár minut.

V další sérii přidal novou porci závaží a se zasupěním zvedl činku nad hrudník. Tyčka z tvrzené oceli se prohnula do luku, svaly na hrudníku a pažích naběhly jako černí hadi a Frankovi bylo jasné, že zítra se nezvedne z postele a celé tělo bude mít jako jednu velkou podlitinu. Bylo mu to jedno. Pak pod prsty ucítil, že něco není v pořádku – ocel začala povolovat. Kov s ostrým cinknutím praskl, kotouče rozbily podlahu a odštěpky oceli i betonu zasypaly Boormanovy paže a nohy. Zůstal ležet roztřesený vysílením, prudce oddechoval a krev si kreslila cestičky v pletencích napjatých svalů.

Kristýna se před taxikářem ani nesnažila zakrýt stopy po pláči. První záchvat z mnoha, které ještě budou následovat, ji chytil při čekání na žlutý vůz. Zrovna teď se ale cítila dokonale otupěle a prázdně.

„Tak kam to bude, mladá paní?“

Obtloustlý upocený taxikář neměl radost z rita tak daleko od města a navíc v neděli ráno, ale pohled na pěknou ženu mu trochu vylepšil náladu.

„Do hotelu Tizzian,“ udala agentka adresu, na které měla nějaké svoje věci, i když převážnou část předchozího týdne strávila u Franka.

„Jasan,“ zabručel taxikář a mrkl na ni do zrcátka.

Když si všiml holsteru pistole pod sáčkem, sklopil zrak.

„Nebo ne. Do nejbližšího baru, kde už budou mít otevřeno. Potřebuju se napít,“ změnila Kristýna rozhodnutí, „hodně napít.“

KONEC ILUZÍM

„Posaďte se. Vaše hlášení mám v počítači a připomínky k němu dostanete zítra, tak proč jste mě chtěl vidět?“

Bytewská se v celé své kráse elegantně rozkládala za masivním psacím stolem a s prsty sepnutými do stříšky si zkoumavě měřila Kováře.

Agent ji už nějakou dobu znal a měl dojem, že v jejím pohledu je toho víc. Nějaké skryté napětí a snad zlost.

„Všechno sice neproběhlo podle plánu, ale kdy se to poštěstí, že? Konec světa nenastal a o to šlo,“ usmál se.

„Jeden agent skončil s otravou a dostal ho do rukou místní felčar – notorický alkoholik, kterému bych nesvěřila k ošetřování ani potkany na krmení krajty.“

„Ale díky tomu felčarovi Vega přežil a včera byl natolik fit, že jsme si spolu vyrazili na menší oslavu do města,“ skočil ji JFK do řeči.

„Takže je na tom nejspíš zase jako na začátku, co?“ dovolila si Bytewská vtip, ale hned zase zvážněla. „Dále tu máme agentku v roli rukojmí a nakonec, jestli tomu dobře rozumím, skoro svatbu?“ povytáhla obočí.

„Krizová situace. Prostě otázka priorit. A Zoe v tom umí chodit, žila tam přece několik let a pokud něco umí, tak je to omotat si mužského kolem prstu.“

V Kovářově hlase zazněl trpký podtón.

„Nepřerušujte mě, prosím,“ zarazila šéfová jeho vysvětlování, „další agent s mnohačetnými zlomeninami, pohmožděninami, otřesem mozku a silnou dehydratací.“

„Snad to Dexter pro příště odradí od akcí v terénu. Vázemí bude užitečnější. I když musím říct, že bez něj bych tu nesesedl. Držel se dobře. A byl jsem za ním v nemocnici – obvyklá banánová a květinová mise, znáte to. Už se těší do služby. Chce na téma interdimenzionálního kanibalismu – sakra práce, na tom bych si zlomil jazyk – napsat doktorandskou práci. Tentokrát ho už prý nevyrazí,“ pousmál se.

Bytewská pokračovala, jako by nic neřekl.

„Vy sám jste schytl kulku při naprosto nesmyslné akci a pokud vím, stehy vám tahají až za týden.“

„Už jsem na tom byl hůř. Mnohem. A ten týpek byl... Prostě musel jsem si ho vychutnat.“

„Rozumím. Zase to vaše primitivní chlapáctví,“ mávla šéfová přezíravě rukou, ale bylo znát, že má o poznání lepší náladu než na začátku.

„Odpusťte, ale nechápu, proč to probíráme. Občas se prostě věci musí řešit nekonvenčně. To přece sama dobře víte. Vždyť proto jste si mě taky vydupala u vedení.“

Kovář riskoval hněv své šéfově, ale věděl, že je v právu. Za touhle studenou sprchou bylo něco víc.

Bytewská neodpověděla, jen si v nervózním gestu potáhla za dlouhou zlatou náušnici a několik nápadných rubínů vrhlo odlesk na desku stolu.

John si poposedl a spustil: „Ale proč jsem vlastně tady. Mám dnes večer domluvenou schůzku s agentkou Zoe Willardovou. A víte... ta děvčata jí přirostla k srdci. Chci pro ni zjistit, jestli by se s nimi nemohla setkat. Sama zatím nenastoupila do služby, nemá se koho zeptat. A chtěl bych ji překvapit. Udělat radost. Jistě mě chápete.“

John se náhle cítil velmi rozpačitě. Přehodil nohu přes nohu a upřel na Bytewskou dlouhý pohled.

Jeho šéfová pohled opětovala. Pak se kousla do rtu a změnila téma, jako by chtěla oddálit nevyhnutelné: „Nedáte si kávu?“

John reagoval jen netrpělivým zavrtěním hlavy.

„Ale já si dám.“

Ruka obtěžkaná zlatem nahnátla bzučák zabudovaný v desce stolu, objednala si jednu vídeňskou kávu a za okamžik už dveře rozrazil pohledný mladík s porcelánovou kávovou soupravou na stříbrném tácu. Kovář překvapeně povytáhl obočí. Ten mladík byl novinka. Na druhou stranu, když můžou mít šéfové hezké sekretářky, proč by šéfky nemohly mít fešné sekretáře?

Bytewská křečovitě sevřela šálek s vysokým kopečkem šlehačky a začala: „Ty děti... už neuvídíte. Popravdě ani já nevím, kde jsou. Naši experti zkoumají jejich potenciál v jedné z našich specializovaných laboratoří.“

„Ale to přece nebude trvat věčně.“

Bytewská ho chvíli mlčky pozorovala.

„Chápejte, jsou příliš nebezpečné na to, abychom je nechali volně běhat po světě. Zatím jsme jim nedokázali ani sundat jejich tlumící obojky. Tedy u jedné se to podařilo. Pokud vím, je ještě v komatu.“

Kovář se polozvedl z křesla a zlobně zasyčel: „Já to chápu až moc dobře. Zachránil jsem je z rukou jedněch otrokářů a strčil je jiným.“

„Musíme využít každou zbraň v boji proti narušitelům rovnováhy.“

Bytewská nevypadala vůbec ve své kůži. Znělo to spíš, jako by odříkala argumenty, kterými ji už předem zpracoval někdo jiný. I ona nejspíš před nedávnem seděla na podobné židli jako John a vztekala se.

JFK na okamžik sklonil hlavu. Měl silný pocit děja vu. Něco podobného už přece jednou slyšel. Tehdy v jeskyni se ho šílený mág snažil přesvědčit, že pro záchranu jejich světa je třeba udělat vše. Třeba i zabít několik bezbranných nevinných bytostí.

Prudce narovnal hlavu a probodnul Bytewskou pohledem, až se ve svém anatomicky tvarovaném koženém křesle přikrčila.

„Rozumím. Rozumím, ale nesouhlasím. To byste měla vědět.“

„Věřte mi, John, že jsme na tom podobně. Ale některá rozhodnutí prostě musí padnout, ať se nám líbí, nebo ne. Třeba jednou právě jim budeme vděčit za náš život.“

„Jistě,“ přeslechl Kovář její smířlivý tón a vstal.

„A na tu schůzku s agentkou Willardovou nechodte. Nebude tam. Její sekce nepodporuje podobné soukromé styky.“

„Dobře,“ procedil Kovář mezi zuby, „takže se můžu těšit na nového špicla?“

„Nevím. Nechci vám lhát, nemůžu to vyloučit, ale prostě to nevím. Chápejte, že určitá míra vnitřní kontroly je v organizaci podobné té naší nutná,“ Bytewská se omluvně a trochu provinile usmála.

„Chápu. No snad bude ten příští čmuchal přinejmenším stejně dobrý v posteli.“

Za Kovářem zapadly dveře, které zavřel trochu prudčeji, než bylo nutné, a Bytewská otevřela laptop. Byl zapnutý.

„Myslíte, že se vám povedlo ho přesvědčit? Já ten dojem nemám,“ ozval se z mikrofonu, který měla za uchem, elektronicky deformovaný hlas.

„Snad ano. Je naší věci oddaný, tím jsem si jistá, ale musí taky cítit, že mu věříme. Jinak se může stát cokoliv. Podobný typ člověka nesnese, když se s ním jedná jako s pouhým nástrojem.“

„Takové úvahy nechte laskavě na nás. Každopádně si ho ještě pohlídáme. Končím.“

Vždy tak prudce elegantní a smyslně ženská agentka chvíli strnule hleděla na zavřené dveře a tvář se jí přitom křivila potlačovaným vztekem. Pak strhla mikrofon a prudce sklapla panel laptopu.

„Do prdele!“

Telefon na opasku Johna Kováře netrpělivě zabzučel.

„Ahoj, zmrzlináři. Tady Kristýna.“

V hlase znělo hrané nadšení a mnohem opravdovější smutek a vyčerpání.

„Ahoj, to jsem rád, že tě slyším. Tak už tě zařadili do služby?“

Kovář cítil, že podobný tón se proti jeho vůli vkrádá i do jeho hlasu.

„Jo, za pár dní mám jít do akce, ale proto ti nevolám. Neměl bys chuť na skleničku? Potřebuju si s někým jen tak sednout a promluvit si. Nebo možná spíš mlčet.“

„Věř mi, to jsme na tom stejně. Za půl hodiny v baru U Eskymáka? Zmrzlinové poháry jdou na mě, whisky na tebe.“

THE END

Petr Schink	1
KALIBR 45	1
VYRUŠENÍ V NEJLEPŠÍM	5
CESTA DO STŘEDU ZEMĚ	8
CANIBAL HOLOCAUST	14
ČERNÍ JEZDCI	20
DODGETOWN	35
TELEGRAM DOMŮ	45

STAŘÍ ZNÁMÍ	62
VĚZEŇSKÉ BLUES	66
NIČITEL CEST	71
SVĚTLO NADĚJE	90
SPLÁTKA S ÚROKY	94
NEŠTĚSTÍ VLÁSCE...	105
KONEC ILUZÍM	112
SVATBA	118
ZATMĚNÍ	136

SVATBA

Vincent Vega zajel ukazováčkem pod naškrobený stojáček, který ho tlačil do ohryzku, a potáhl za něj. Nepomohlo to, škrábal pořád stejně. Hlasitá veselá hudba mu tepala v hlavě jako malá kladívka permoníků. Stále silněji cítil, že se po výletě s Kovářem ještě úplně nevzpamatoval.

„Vypadáš nějak utrápeně, muchacho. Ale jinak ses spravil a ten oblek ti sluší!“

Vega se obratně vyhnul vráscitě ruce ověšené zlatem a předstíral, že se musí nutně napít. Taky že potřeboval, jenže ne minerálky. Ale to by si od tetičky Aldonzy zase vyslechl menší přednášku o alkoholismu a o tom, že s takovou se nikdy neožení. Radši snesl laškovně zatahání za lesklé černé vlasy a nuceně se usmál. Baculatá obstarožní senora sešněrovaná v luxusní verzi tradičního španělského kroje ho ještě popleskala po tváři jako nezbedného kluka. Vega měl dojem, že se od jeho odchodu z rodné dimenze dohazovačka vůbec nezměnila. Nejspíš si dopřála genetickou omlazovací kůru, ale ne moc radikální, jelikož image seriózní matrony jejímu povolání svědčila.

Od vedlejší tabule určené pro vzácné hosty na něj zamžoural obledně tlustý senor Alfonso Faquéz — hlava rodiny ženicha. Funěl jako v posledním tažení, mohutně slintal na hedvábnou náprsenku, ale talíř paelly před ním byl netknutý, což bylo vzhledem k jeho obvyklému apetitu zvláštní. Vega na něj radši moc dlouho nehleděl, aby nepřilákal pozornost jeho goril. O bitku nestál, rozhodně ne před tetiččinými zraky.

„Vede se mi dobře, tía. Nemám si na co stěžovat.“

„To je vidět. Tak mi tedy řekni, Vincenzo, proč už nejsi dávno...“

„Promiň, musím si odskočit!“

Vega v panice prudce vstal od stolu a zamířil přes taneční parket k záchodům. Věděl, co by jinak následovalo – přednáška o tom, proč se už dávno neoženil a nerozmnožil rodinu Vegů o další potomky. Pokud možno mužské. Propletl se skrz taneční parket, o tvář se mu otřelo několik rozevlátých průsvitných rukávů snědých krasavic, dva tři mladíci si ho změřili vyzývavými podroušenými pohledy a jeden pár hlubokých černých očí na něj zamrkal dlouhými řasami přes okraj ručně malovaného vějíře. Vtiskl si tu dívku do paměti. Tvář sice neviděl, ale rafinovaně erotickou kresbu na vějíři si zapamatoval dobře. Třeba se tu dnes večer nebude nudit tak zoufale, jak se původně obával. V chodbičce u toalet už postávalo několik společensky zmožených chlapíků. Většinou příbuzných z druhého, třetího nebo čtvrtého kolene. Vlastně skoro všichni tady byli jeho příbuzní. Pokud ovšem nepočítal hosty ze strany ženicha. „Tak už tě ta stará dohazovačka Aldonza taky proklepla?“ přivítal ho se schlíplým úsměvem na rtech nějaký mladík, který mu byl vzdáleně povědomý.

Jen němě přikývl a z celofánového obalu vytáhl tlustý doutník. Za chvíli se chodbička plnila namodralým dýmem a intenzivní vůní. Nebo pekelným smradem, jak by to nejspíš označilo něžnější pohlaví.

Vega se opřel o oprýskanou bílou stěnu a bylo mu zcela jedno, že si tím zničí luxusní černé sako, které mu zvláště pro tuhle příležitost pomáhala vybrat Villefortová. Nechal za něj u krejčího celý měsíční plat, ale když se člověk vrací po letech domů, chce všem dokázat, že v dalekém světě neselhal. Všem a ze všeho nejvíc sám sobě.

Posledního půl dne si však stále silněji uvědomoval, proč vlastně kdysi dávno přijal práci u Agentury a s takovou chutí vypadl z rodné dimenze. Tedy mimo toho, že měl v patách půlku místního podsvětí a celou policii. Byl samotář a družná pospolitost, kterou všude kolem cítil, mu obracela žaludek naruby. Jenže nepřijmout pozvání na svatbu vlastní sestřenice by bylo krajně nevhodné. Hlavně když s tou sestřenicí před lety přišel o panictví.

Viděl ji vlastně jen při obřadu. Nově nabílený kostelík v jeho rodném pueblu praskal ve švech a tak se Vega spolu s dvoustovkou dalších hostů musel spokojit s tím, že nakukoval do vitrážových oken a ve slavnostním špalíru házel na čerstvě oddaný pár rýží pro štěstí.

Od jejich malého dobrodružství uplynulo hodně přes dvacet let, Consuele teď táhlo na čtyřicet a už stačila nabrat slušný základ pro budoucí matronovské boky a poprsí. Dokonce měl dojem, že se jí pod bělostnými šaty s dlouhou vlečkou nesenou čtyřmi družičkami pne bříško. Radši se k ní nehlásil a doufal, že ona sama ho nepozná. Proč si neuchovat pěknou vzpomínku na dávnou dětskou lásku?

„Stejně to nechápu. Naše rodina a Faquézovi se přece nemůžou ani cítit? Tak proč jim nakonec dali don Alfonzo a senora Manuela požehnání? Manuelu proto dokonce probudili z umělého komatu.“

Vega zachytil rozhovor dvou pupkatých strejců v bělostných košilích přepásaných rudými šerpami.

„No podívej se na Consuelu. Panna dávno není, záruční lhůtu má prošlou a to děcko, co nosí pod srdcem, je kdo ví koho. Podle mě je její otec rád, že se jí zbaví,“ uvažoval nevybíravě druhý muž.

Vega cítil, jak mu doutník v prstech praská. Ať se z Consuely za ty roky stalo cokoliv, on ji měl před očima pořád jako sladkou dívenku, která mu kdysi dávno ukázala taje lásky. Byla o něco starší a pro něj, dvanáctiletého kluka, tím otevřela celý nový úžasný svět. To už vlastně taky nebyla panna, napadlo ho a rozhodl se, že pod tíhou tohoto argumentu pupkáče neodvleče na záchod a nezlomí mu tam čelist. Svěťce, kterou si uchovával ve vzpomínkách, měla poněkud nakřáplou svatozář.

„Toast! Toast!“ rozeřval se dav v hlavním sále a zvedal nad hlavu plné skleničky.

Čas na přípitek nevěstě a ženichovi.

Hacienda Vegovy rodiny byla narvaná jako konzerva sardinek. Na hosty člověk narazil ve všech pokojích a Vincentovi nebylo tak docela jasné, kde budou během tradiční sedmidenní oslavy všichni spát. Pokud tedy vůbec půjdou spát. On měl každopádně jasno. Po půlnoci se nechá diskrétně transportovat zpět na Zemi a dá si radši skleničku o samotě. Pokud ovšem znovu nepotká tajemnou krásku s vějířem.

„Hej, dávej pozor, máncer!“ vykvikl kdosi zhruba v úrovni jeho pasu pádnou urážku.

Ten někdo byl mužik v růžovém fraku s jakýmsi černým chlupatým zvířátkem na hlavě. Vega si uvědomil, že mu nejspíš šlápl na nohu, ale urážku „syn děvky“ si rozhodně nemohl nechat líbit. I když to byla pravda. Už se chystal klepnout prcka v růžovém za krk jako králíka, když si uvědomil, kde je. Tady se spory řešily jinak. Většinou křikem a výhružkami. V nejhorším případě kolem sebe člověk mával zbraní a hulákal ještě o něco víc. Prostě horká jižanská krev.

„Cos to řekl, ty aborto?“ zařval, až dav v okruhu několika metrů ztichl a spustil ruce se skleničkami.

„Řekl jsem, že jsi hijo di puta a navíc jsi tak ožralý, že nevíš kam šlapeš a mrzačíš slušný lidi!“ prcek vzteky prskal a začal do něj ze všech sil strkat.

„Co kdybys mi to řekl z očí do očí?“

Vega si mužíka zvedl za klopky do úrovně očí a teprve teď poznal, s kým má tu čest. Druhorozený syn dona Alfonsa a zároveň ženich jeho dětské lásky Consuely – Berto Faquéz. Taký přezdívaný Špunt.

Mužik ho ze všech sil kopl do hrudníku a na okamžik mu vyrazil dech. Kuráž se mu upřít nedala. Bohužel to taky bude poslední odvážný skutek v krátkém životě tohoto krátkého chlapíka. Vegovi se udělalo rudo před očima a přirazil ho ke zdi, až Bertovi spadl špatně nalepený přičesek.

„Vincente Vego!“ nepříjemně vysoký hlas zmrazil jeho pěst na půl cesty ke Špuntovu brunátnému obličejí. „Já věděla, že k tomu dojde, sotva jsem tu uviděla ten tvůj proradný ksicht! Ty se prostě nemůžeš smířit s tím, že jsem dala přednost jinému!“

Vega nespouštěl oči z Berta a několika jeho kumpánů, kteří se kolem něj stáhli. Naštěstí to vypadalo, že ani jeden není vyzbrojený hlenometem, dikobrazí pistolí ani podobnou bio-zbraní. Koutkem oka však registroval nepřehlédnutelnou postavu v bílém, která si k němu razantně klestila cestu.

Než stačil zareagovat, bílá paní ho taranovala silou menšího bitevního křižníku a Vega odplachtíl do davu rozjařených svatebčanů. Špunta zachytila žena do náruče, chytla ho v podpaží jako vzpurné děcko. Jeden monstrózní prs nepochybně vylepšený implantátem padl ležérně na jeho hlavu a zakryl tak olezlou pleš.

„Drž se od mého muže i mě dál, nebo něco zažiješ, ty proradný putero!“ začala Consuela pěst velikosti menší šunkové kýty a zamávala jí výhružně nad překvapeným Vegou.

Ten se nemohl ani na slovo odporu a třel si bolavá žebra. Několik veselých kumpánů do něj šťouchalo a povzbuzovalo ho k boji, ale Vega jen s trpkým úšklebkem přemýšlel o tom, co se stalo z jeho dávné lásky. Se stokilovým chlapem s kvěrem by si poradil hned, jen by kosti křupaly, se stokilovou hysterkou s pomýlenými představami o jejich milostných vztazích si rady nevěděl. Trochu ho utěšovalo, že je na tom stejně jako absolutní většina chlapů ve všech dimenzích, co jich jen v mnohovesmíru je.

„A to byl muž, kterému jsem kdysi darovala své neposkvrněné lůno!“ zavyla ještě Consuela, než ji opět pohltil dav. Provázely ji salvy smíchu a ovace. Tentokrát se smál i Vega, když si vzpomněl, co všechno mu tahle neposkvrněná panna předvedla v posteli.

Někdo mu pomohl na nohy. Ten mladík z chodbičky.

„No, kamaráde, postaral ses o zábavu,“ mrkl na něj. „Ale teď mi dovoľ, abych to vzal zase do ruky já. Pak si dáme sklenku tequily, co říkáš?“

Muž mu přátelským poplácáním smetl prach ze zad a vyskočil na malé pódium, kde si hudebníci zatím užívali siestu. Sotva se chopil kytary, nedokouřené cigarety padly k zemi, aby je zamáčklo několik párů vysokých kovbojských bot s ozdobným kováním. Kapela spustila flamenco, prostor kolem Vegy se změnil v taneční sál a mohutný muž v uváleném luxusním obleku osaměl uprostřed davu.

...dokud k němu na vlnách divokého rytinu nepřiplula dívka s vějířem. Několik následujících minut oba proměnili v divokou taneční exhibici naplněnou sexuálními přísliby. Věřili po parketu chvílemi v těsném objetí, chvílemi se dotýkaje sotva špičkami prstů, ale neustále cítili vzrůstající napětí mezi svými těly. Vysoký ječet trubky se stal jejich dechem a klapání kastanět rytmem jejich srdcí.

Vegovi se točila hlava a měl dojem, že by stačila ještě minuta a musel by ji na sebe strhnout a vzít si ji přímo pod otáčející se skleněnou koulí, která vrhala odlesky na tančící páry. Náhle hudba ztichla a kráska, která během tance ani na okamžik neodložila svůj vějíř a nedala se poznat, opět zmizela.

Vinc se rozhodl, že přistoupí na její dráždivou hru, a vydal se sám k baru. Svou dámu vyhledá později. Měl trochu lehkou hlavu a trochu těsné kalhoty, ale věděl jistě, že v Agentuře ho dnes budou čekat marně.

U baru, který hostitelé nechali postavit v rohu přijímacího salónu, bylo plno. Stačilo však několik strkanců lokty a chvilka pokřikování a zuřivě gestikulace a před Vegou stál panák zlaté tequily.

„Ještě jednu a dvojitou!“ jeho známý mariachi si přisedl a natáhl k němu ruku: „Domingo Vega. Asi něco jako tvůj bratranec. Nevím, z kterého kolena.“

Vega zapátral v jeho úzkém snědém obličejí, ale neobjevil ani náznak falše. Tenhle chlap, nebo spíš ještě kluk, si prostě chtěl jen pokačat.

Přijal nabízenou ruku a oplatil pevný stisk. „Vinc. Bratrance jsme tady asi všichni. Ovšem až na ty Faquézovy psy,“ dodal polohlasem a obrátil do sebe na expohárek pálenky z agáve.

„Na jejich smrt!“ doplnil ještě tišeji Domingo a vypil svou dávku tak prudce, až se zakuckal a musel si utřít tenký černý

knírek.

Nenávist mezi rodinami Vegovců a Faquézovců se táhla hluboko do minulosti až do časů conquistadorů a původních indiánských říší. V současnosti přilévala oleje do ohně také vzájemná obchodní rivalita. Obě rodiny patřily ve Spojeném mexickém království mezi nejbohatší a obě se také zabývaly vývojem a prodejem stejného zboží – zbraní pro obrovskou královskou armádu. Každá ale prosazovala jiné metody a výrobní postupy.

„Ne že bych chápal, proč dala señora Manuela někomu z naší rodiny svolení ke svatbě s tím plešatým skřetem, ale když se tak na Consuelu podívám, musím říct, že mu ji přeju,“ zasmál se drsně Vega a zakvedlal pohárkem, aby dal mlčenlivému barmanovi s tváří dřevěného indiána z trafiky najevo, že chtějí ještě nalít.

„Consuela je moje starší sestra...“ pronesl vážně Domingo a Vegovi ztuhl úsměv na rtech.

Bohužel to vypadalo, že bude muset tohoto sympatického chlápka zabít. Pokud sám nechce skončit s nožem v srdci, jak vyžadoval zvyk při urážce nejbližší rodiny.

„... a musím říct, že toho nebohého plešatého zmrda skoro lituju,“ doplnil mariachi a rozchechtal se při pohledu na Vegův ztuhlý výraz.

„Dej jí Bůh dlouhý život a kupu dětí, pokud možno ani jedno s tím parchantem Bertem, ale když bych o ní měl říct něco pěkného, bylo by to snad jen to, že jsem v životě nepotkal větší zmiji, děvku a hysterickou káču, než je moje milá sestřička. A na to si připiju,“ zadržel barmanovu ruku nad sklenicí, vzal mu hranatou láhev se symbolem aztéckého slunce a sám se ujal nalévání, tentokrát mnohem štedřejšího.

„No kdysi to s ní nebylo tak špatné,“ zasníl se Vega a taky si nalil, „ale máš pravdu, že dneska to žádný andílek není.“

„Vím vím. Mluvila o tobě. Takové ty kecy, žes setřel její nevinnosti pel a od té doby šlo všechno do sraček,“ mávl Domingo rukou. „Je to prostě satorie stejná jako její matka. U nás to mají ženské v rodině.“

Vega do sebe obrátil další skleničku a začal se konečně cítit trochu uvolněně. Zrovna se chystal zeptat svého kumpána na tajemnou krásku s vějířem, když se mu k ledvinám přitisklo cosi ostrého.

„Tak ty si myslíš, že vztáhneš ruku na někoho z naší rodiny a vyjdeš z toho se všema zubama v tlamě?“ zašeptal mu někdo u ucha a Vinc ucítil intenzivní pach cibule, tabasca a česneku. Mexická kuchyně opravdu nepatřila k nejvonnějším.

Koutkem oka registroval dva tmavé stíny za svými zády, ale lidí bylo všude kolem plno. Ani Domingo si nevšiml ničeho podezřelého věnoval se své skleničce a občas mrkl po prsaté sexbombě, která se u vedlejšího stolu ovíjela jako liána kolem jakéhosi vyzáblého staříka na kolečkovém křesle.

„Teď s náma hezky půjdeš ven, tam tě naučíme slušnému chování. Nebo chceš vidět svoje játra tady na pultě?“

Vinc nepatrně zavrtěl hlavou a začal vstávat ze stoličky. Tlak ostří zmizel. V tu chvíli agent hmatl za sebe, sevřel zápěstí kluzké potem jako do svěráku a vytočil se. Něco křuplo, muž za ním zavyl a následně ochabl. Na zemi přistála láhev s uraženým dnem. Než stačil Vincent zneškodnit i druhého chlapíka, zakročil Domingo. Krátký levý hák a muž se poroučel k zemi. Vincent si dobře prohlédl jejich obličej: oba patřili k Bertově ochrance.

„Kapku přebírali a chtěli se prát. Odklidíte je,“ houkl mariachi na Faquézovce, kteří se k nim přihnali jako vítr.

Jeden z nich, úlisný drobný mužik s vlasy lesklými pomádou, k nim přistoupil: „Moc mě to mrzí. Musím se omluvit jménem celé naší rodiny. Tihle dva bouřliváci v žádném případě nejednali na pokyn dona Alfonsa. Prostě přebírali, jak jste řekl.“

Vinc i Domingo němě přikývli na srozuměnou a nalili si další dávku tekutého jedu.

„Věříš mu?“ utrousil koutkem úst Domingo.

„Budeš se divit, ale věřím,“ Vincent si mezi řečí znechuceně prohlížel sako rozpárané na zádech.

Vztekle dupl po rozbité lahvi a úlomky skla vylétly zpod stříbrem okovaných podpatků jako vodní tříšť.

„To je jen ve švu, stačí pár stehů.“

„Na sako kašlu. Ale něco mi tady nehraje. S Faquézovcema jsme si už dávno měli jít po krku jako vztekli psi. Ale vypadá to, že tihle dva cabrónes jsou zatím jedini, kteří se hnuli do rvačky. A ještě přijde ten šašek, aby se nám za ně omluvil.“

„Rodinná dohoda. Tahle svatba se plánovala hodně dlouho dopředu. Sepsalo se několik smluv o neútočení a všem hostům jsme zabavili zbraně. Vždyť na tebe ani nevzali nůž, ale rozbitou flašku. A všiml sis těch zafačovaných zápěstí?“

Vega přikývl. Většina Faquézovců měla saka na různých místech deformovaná obvazy. Převažovala zápěstí, kde měli obvykle implantované bio-zbraně: leptající hlenomety nebo pistole vyrábějící trnové náboje z látek vlastního těla. Větší zbraně jako chrliče znehybňujících pavoučích sítí bývaly naroubovány na ramenech a i tam Vegovy zkušené oči zpozorovaly boule ob vazů. Odzbrojení byla v tomto případě věc veskrze bolestivá, ale s genetickými technologiemi Faquézovy rodiny bylo vypěstování a implantace nových zbraní otázka týdne.

„No jo, taky mě prošacovali, ale naštěstí se o sebe dokážu postarat i beze zbraní. A co naše rodina? Nechceš mi namluvit, že v celém domě rodiny Vegů není ani jedna mizerná pistole? To by bylo proti přírodě!“ zasmál se Vincent.

„Namouduši, proklepla to tady nezávislá komise, která podala zprávu Faquézům. Není tu ani špuntovka.“

Domingo se tvářil vážně, ale rychlé mrknutí k pódiu hudebníků ho prozradilo.

„Ah, takže vy jste tu něco jako ochranka?“

„No jo, kdo by taky věřil těm zatraceným Faquézovým psům. Musíme mít pojistku.“

„No ne že by pozdra na kytaru měla příliš dobrou pověst,“ zašklebil se Vega.

„Prosíme všechny hosty k tabuli. Bude se podávat večeře!“ vyrušil je z rozhovoru svatební organizátor.

„Tak po večeři. Musíš mi povědět něco o té krasavici s vějířem, s kterou jsem tančil,“ zvedl se agent od baru.

Domingo na okamžik zaváhal a na tváři mu zahrál pobavený úsměv.

„Jo jasně. Zatím.“

Vega se posadil na staré místo označené jmenovkou. Bohužel už se vedle uvelebila i Aldonza a podle potutelného úsměvu si na něj nachystala další ze svých proslovů, kterými se ho pokoušela dokormidlovat do závětrí rodinného přístavu.

„Viděla jsem, jak jsi vytácel místní děvčata,“ mrkla na něj, „hlavně jednu. Tu s vějířem. Jestli chceš, můžu tě seznámit, je to moc hodná holka.“

Naštěstí právě v tu chvíli začali číšníci roznášet talíře s kouřící polévkou. Vincent podle vůně identifikoval svou oblíbenou s fazolemi a vepřovým. Ještě než stačil ochutnat, ozvalo se od vedlejšího stolu vpravdě bohatýrské pšouknutí. Don Alfonso seděl stejně nehnutě jako před několika hodinami, jen náprsenku měl o něco poslintanější a po náročném akustickém výkonu se tvářil navýsost spokojeně.

Hosté sklopili zraky k jídlu. Nebylo radno žertovat na účet jednoho z nejmočnějších mužů Mexického království. A zase, tentokrát však zvuk nebral konce a po zemi se začala plazit nazelenalá mlha. Ženich a nevěsta, kteří seděli nejbliže dona Alfonse, padli tvářemi do polévky, zatímco jeho ochranka z řad Faquézů si bleskurychle nasadila tenké protiplynové membrány.

„Do útoku!“ zařval jeden z nich přitlumeně a membrána se přitom nafukovala jako žabí lalok. To už držel Vega hysterickou doňu Aldonzu pod pažemi a vlekl ji, kopající a kvílící, do bezpečí. S jistou dávkou zadostiučinění ji znehybnil mírným úderem do nervové pleteně a ukryl na toaletách. Podle výkonného hučení klimatizace odhadoval, že tam by jí jedovatý plyn neměl ublížit.

V jídelní hale mezitím panovalo peklo. Zelený plyn kosil lidi po desítkách a Faquézovci doráželi ty, kteří proti němu byli rezistentní. Jen málokdo měl v nastalém zmatku a řevu dost síly na to se jim postavit. Zbytek Faquézových lidí se vrhl na nehybné tělo dona Alfonse, shodil ho ze židle a rozporcoval skleněnými střepy jako maso na řeznickém pultě. Vimpozantním bachoru se ukrýval arzenál bio-zbraní. Ruce s vyhrnutými rukávy se nořily do kliček střev a tahaly odtamtud oslzlé nástroje smrti, jako když kouzelník sahá pro králíky do klobouku. Salvy dikobrazích trnů začly trhat maso od kostí a leptavý hlen dokončil dílo zkázy. Jako smutné sólo narušoval křik zmateného davu a mlaskání rozkládajícího se masa občasný výstřel.

Vega přiskočil zezadu k jednomu z Faquézovců, zkroutil mu ruku do nemožného úhlu, dokud neuslyšel praskání chrupavek a nevyloodil z muže nelidský jekot. Řev ustal stejně náhle jako začal a tělo padlo bezvládně k zemi, když ho opustilo vědomí.

Protiplynová membrána šla z obličeje ztuha a místy s sebou brala i kusy kůže. Vinc si připlácl na tvář cár mokvajících tkáň, levačkou její přidržoval, dokud se neuchytila a do pravačky s odporem uchopil oplzlé tepající kožnatý vak s rourkou na konci. S bio-zbraněmi moc zkušeností neměl, ale nic lepšího nebylo po ruce. Teď se musel dostat k pódiu, odkud se stále sporadičtěji ozývaly osamělé výstřely.

Snažil se vyhnout systematicky postupujícím Faquézovcům, kteří procházeli davem jako perfektně secvičený oddíl katů a řezníků v jednom. Na nohou se drželo už jen několik desítek lidí a nejvíce se jich tísnilo právě kolem hudebního pódia. Nade všemi se tyčil Domingo s lehkým samopalem, který teď přepnul na krátké dávky a udržoval útočníky v odstupu.

Pro Hippolita Faquéze to byl skvělý den. Měl zabíjení rád a i když ho ostatní v rodině nikdy nebrali moc vážně, nepochyboval, že dnes si vyslouží ostruhy a uznání. Za sebou měl nejméně pět mrtvých Vegů, většinou zastřelených zezadu nebo doražených dávkou z dikobrazí pistole, když se svíjeli na zemi přiotrávení plynem, který vyprodukoval klon dona Alfonse. Tahle holka byla jiná. Bránila se, ječela a kopala kolem sebe, dokud ji neumravnil políčkem, až jí tvář roztrhl pečetním prstenem. Hippolito věděl, že by ji měl rychle a bez milosti zabít, ale horké naléhavé tepání v rozkroku ho nutilo udělat to jinak. Pomalu a krutěji.

„Hezky otevři pus!“ zařval, aby ho v okolním hluku slyšela.

Děvče na něj jen otupělo zíralo. Možná bylo v šoku, ale Hippolitovi se zdálo, že ho neposlouchá prostě proto, že si ho neváží. Jako všichni ostatní. Obvykle s tím nemohl nic dělat, mnoho úctyhodného na něm opravdu nebylo, ale tentokrát měl v rukách moc. Zmáčkl zbraň, která mu díky dočasnému organickému lepidlu seděla pevně v dlani, a několik dlouhých trnů přišpendlilo dívčino stehno k podlaze. Ta malá coura zavřeštěla v agónii, aby vzápětí zjistila, že má něco vlhkého a teplého v puse.

„No vidíš, že to jde!“ pronesl se vzrušením v hlase. „A teď hezky cucej. Jestli budeš hodná a půjde ti to, nechám si tě na později.“

Děvče pološílené strachem začalo olizovat a sát hlaveň bio-pistole.

„Hej!“ zaklepal mu někdo na rameno, zrovna když se tak dobře bavil.

„Co je?“ vyjekl podrážděně, ale nijak vystrašeně.

Ten chlap měl na obličeji membránu, což ho identifikovalo jako jednoho z rodiny.

„Teď budeš cucat ty!“

Hippolitovi nedocházelo, co se děje. Díval se do hlavně dikobrazí pistole, kterou ten otravný blbec mačkal jako úplný začátečník. Místo aby jemně dráždil tvořidlo keratinu, drtil ho v pracke, až se zbraň chvěla bolestí.

Kurva, on mří na mě! Došlo mu v náhlém okamžiku pravdy.

„Zatracené slizské svinstvo!“ muž pistoli rozmáčkl a setřepal z laně jako sopel. „Tak na to půjdeme postaru.“

Pěst přistála Hippolitovi v obličeji s takovou silou, až mu s křupnutím povolil oční oblouk. Najednou neviděl na jedno oko. Když si uvědomil, že je to proto, že mu sklivec stéká po tváři, rozeřval se. Druhá rána jím mrštila o zem a vypnula ho jako rozbitou hračku. Kopanec do hlavy, který mu serval kůži ze spánku, už nevnímal.

Vega vytrhal z dřevěné podlahy tři nepoddajné trny a pomohl děvčeti na nohy. Byla v šoku, ale po dvou fackách ho začala vnímat.

„Utíkej na záchod. Tam se zatím nedostali,“ pleskl ji po dobře stavěném zadku a popohnal k běhu.

Nedostali, ale za chvíli dostanou, pokud je nezastavíme. Uvědomoval si s bolestnou naléhavostí.

„Sakra, co se to tu děje!“ přihnal se k němu Faquézovec, který měl zjevně vedoucí funkci. Byl to ten malý napomádovaný panák, který se mu omlouval u baru.

„Kde máš zbraň?“

Vega se rozhlédl po nějaké zbraní. Pak ji našel.

„Všechno je OK, šéfe. Tady ji mám.“

Uder nohou rozbité židle prolomil mužikovi lebku a roztrštěný chrup se rozletěl po podlaze jako korálky přetrženého růžence.

„Hej, kámo!“ Vega poznal Domengův hlas. Teď už stál na pódiu sám, u nohou mrtvé členy kapely i ostatní Vegovce.

„Tohle bude lepší.“

Těžké pouzdro na kytaru udeřilo Vince do hrudníku a skoro ho srazilo k zemi. Snědý agent spíš vyrval než otevřel víko a okamžik zaraženě hleděl na kytaru. Hlavou mu bleskla zasutá vzpomínka a pokusil se zvednout horní desku kytary.

Nic. Prostě obyčejná kytara.

Domengo se vzdal výhodného místa na pódiu, kde byl částečně krytý za velkým piánem, a klekl si k Vegovi.

„Moc se díváš na filmy.“

Vytáhl nástroj z pouzdra a rozmáchlým úderem ho roztrřil o hlavu nejbližšímu Faquézovci. V ruce mu zbyla část krku.

Ještě jedna rána o podlahu, opadl zbytek dřeva a najednou držel pumpovací brokovnici.

„Užij ji ve zdraví,“ předal zbraň Vincovi a sám se vrhl do záru bitvy s dvěma krátkými samopaly podobnými pozemským UZInám.

Vega ještě z kleku zapumpoval závěrem a poslal žhavou olověnou smršť proti Faquézovci s nebezpečným hlenometem. Leptavý chrchel byl schopný prožrat se během několika vteřin i ocelí. Broky muži usekly nohy v kotnících a rána pažbou do obličeje ho dorazila.

„Hej!“ přeřval na okamžik Vega dohasínající hluk boje. „Kdo může, za mnou! Směr záchod!“

Východy z haciendy byly blokovány tlupami Faquézovců a toalety měly jediný, dobře bránitelný vchod. I tak se tam ale dlouho neudrží.

Několik vysílených, přiotrávených postav se vydalo v jeho stopách, ale přes snahu Domenga a Vince je rychle kosily trny i cákance z hlenometů. K cíli dorazili oba muži jen s pěti svatebčany. V malé místnůstce se zrcadly už na ně čekalo deset dalších zoufalců včetně stále bezvědomé Aldonzy. Děvče, které Vinc zachránil, tu nikde neviděl. Zůstalo mezi mrtvými v hodovním sále.

„Jsme v prdeli,“ konstatoval zadýchaně Domengo, zatímco kontroloval poloprázdné zásobníky UZIn.

„Ne tak nahlas!“ otočil se na něj Vinc.

Zbytečně. Lidé byli už tak přestrašeni a vyčerpaní, že neměli sílu ani na záchvat paniky.

Do půlnoci, kdy se mělo otevřít transportní okno na Zemi, zbývalo ještě pár hodin a i tak pochyboval, že by do přenosu nacpal víc než tři další lidi.

„Musíme...“ starý, unavený hlas se zajíkl.

Vega přistoupil k Aldonze a chrstl jí do obličeje trochu vody z umyvadla.

„Musíme probudit seňoru Manuelu. V památníku pokoji,“ zachroptěla ještě.

Vince bodlo u srdce, když si uvědomil, že to s tím umravňovacím úderem přehnal.

„Jo, to je řešení. Manuela by s nima dokázala vymést podlahu,“ přeřval Domengo rachot vlastní střelby, kterou udržoval Faquézovce v dostatečné vzdálenosti od dveří. I tak se stěnou kolem dveří proleptávaly plivance z hlenometů.

Vega si jen matně pamatoval na prastarou matku rodu. Už v době, kdy si ho jako pohozené děcko osvojila jedna z chudších větví Vegovy dynastie, byla Manuela spíš legenda než živý člověk. Udržovali ji v umělém spánku a budili jen při rodinných výročích a významných událostech, kdy bylo zapotřebí jejího rozhodnutí. Mozek jí ještě narozdíl od těla sloužil bezchybně.

„Kryj mě!“ otočil se Vincent na svého bratrance a proskočil obdélníkem dveří do bitevní vřavy.

Vega padl tvář k zemi a neměl ani sílu, aby před sebe napřáhl ruce. Tvrdé dřevo ho prudce praštilo do nosu, kobereček s tradičními indiánskými vzory potřísnila krev a nad hlavou mu prolétl leptavý hlen. Když zvedl oči, uviděl nepravidelnou kouřící díru v zavřených bezpečnostních dveřích.

„Díky, klíče jsem neměl.“ Výkrutem, který vypadal jako nějaká extravagantní break-dancová variace, se Vincent v lehu otočil a vypálil poslední ránu.

Během cesty skrz haciendu až k přísně střeženému a uctívanému centru domu – památníku místnosti – vypálil celý zásobník. Nechal za sebou osm mrtvých Faquézovců a sám byl poleptaný, ruku měl prostřelenou dlouhým trnem a naštípnuté žebro ho bodalo do plic. Tentokrát minul a Faquéz, který ho vydržel pronásledovat až sem, se k němu blížil s neodvratnou jistotou kmotřičky smrti, která si nakonec najde každého.

„Řekni sýr, bastardo!“ namířil mu chlap hlenomet do tváře jako smrtící fotoaparát.

Vinc fascinovaně sledoval rozklímanou dlouhou kapku slizu, která se táhla od hlavně až k zemi.

„SÝR!“ zadunělo pokojem a zároveň se vyvrátily bezpečnostní kovové dveře i s kusem zdi.

Krátká dávka z rotačního kulometu rozmazala Faquéze po stěně.

Vega unaveně zvrátil hlavu a v prachu ze zdemolované zdi pozoroval jakýsi obrovský tvar. Z kouře a trosek vystoupil se zavrčením servomotorů třímetrový bojový robot na ocelových kuřích nožkách. V jeho středu byla v popruzích, kapačkách a diagnostických přístrojích jako v kokonu upnutá seňora Manuela de Vega – matriarcha rodu Vegů.

Staříčká, pergamenová tvář se zkrivila do úsměvu a jedno obří ocelové rameno zvedlo Vincenta něžně jako děčko.

Počítačově generovaný hlas opět zavibroval mezi stěnami.

„Ty jsi mladý Vincenzo, že? Vidím, že bez matičky Manuely si vy cucáci ještě neporadíte.“

Vega se vyprostil z jemného ocelového sevření a postavil se na vlastní nohy.

„Kdo vás probudil, mamita?“

„Ten hlupák aktivoval obranné mechanismy, když proleptal dveře. Jak vidím, Faquézovci jsou pořád stejní hijo espurio jako za starých časů. Já říkala, že z toho sňatku nepovstane nic dobrého, ale ta nána Consuela prostě chtěla pod čepec. No jdem jim natrhnout prdel.“

Obrovský robot se vydal na svou pout' a cestou si rozšiřoval průchody. Vega kulhal v těsném závěsu za ním a polykal prach.

Když dorazili do hlavního salónu, bylo už skoro pozdě. Asi padesát zbylých Faquézů vykouřilo deset zbylých Vegů z jejich pevnosti na záchodě a seřadili je uprostřed sálu. Smrt těch posledních z nenáviděného konkurenčního rodu si chtěli vychutnat. V hloučku byly hlavně ženy, takže jejich motivace byla celkem jasná.

„Hej, mládenci!“ houkl na ně Vinc.

Tváře ještě zakryté filtračními membránami se otočily.

„Maminka se vrátila,“ navázala stará paní a ocelový pařát jejího robota zcela promyšleně rozšlápl lebku poblíž ležící mrtvole.

Mozkomíšní mok a krev ocákly chladný šedý kov robota a dva rotační kulometry se daly do zpěvu.

Oheň šlehající z hlavní, neustávající vrčení motorů, cinkot mosazných nábojnic a řev umírajících naplnily celý dům jako živá neprostupná hmota. Výstřely s naprosto chladnou počítačovou přesností kosily pouze Faquézovce a intuitivně mýjely členy vlastní rodiny. Během dvou minut bylo vymalováno. Krví. Stěny na některých místech povolily pod nápor desítek kilogramů olova, zhroutily se a dírami vpustily dovnitř chladný, suchý vítr noční pouště.

„Teď je matička unavená, děti,“ obrovský robot spustil v lidském gestu vyčerpání ramena s kulometry, „o dalším postupu proti rodině Faquézů se poradíme, až si dám svých dvacet.“

Señora Manuela se otočila a za hromového dunění odkráčela do hlubin zdemolované haciendy Vegů.

„Za tohle ty svině zaplatí,“ Domingo, který jako jeden z mála ještě stál na nohou, nakopl do rozkroku nejbližší mrtvolu.

„Jsem si jistý, že se o to postaráš. Rodina je teď v tvých rukách,“ Vegu samotného překvapilo, jak unaveně a staře jeho hlas zněl.

V tváři mladého Domenga šlo číst jako v otevřené knize. Nejdříve překvapení. Opravdu to vypadalo, že je jeden z mála zbývajících Vegů. Pak odhodlání.

Vincent věřil, že to ten sotva odrostlý puberták zvládne. A pokud ne, pomůže mu. Od čeho jsou konec konců rodina?

V opatrovnickém gestu poplácal mladíka po zádech.

„Dej vědět, jak se ti daří rekonstrukce naší říše. Začali si Faquézovci, právníci je oškubou jako kuřata. Zbytek té proklaté rodiny si bude přát, aby radši skončil na tomhle bitevním poli.“

Z okolních trosek se zvedla shrbená staříčká žena v uváleném španělském kroji.

„Když už je to všechno za náma, mladý Vincenzo, ráda bych ti představila jednu okouzující mladou dámu. Po tomhle masakru bude naše rodina vděčná za každý nový svazek!“

Stará Aldonza si prostě nedala pokoj. Jednou nohou v hrobě, ale stále dohazovačka na plný úvazek.

„Señorita Pepita, celou dobu mi vyprávěla jen o tobě!“

Zpoza jednoho ze sloupů, které nesmetla palba těžkotónážní seňory Manuely, vykráčela ladným krokem laně kráska v sice zaprášených a potrhaných, ale stále velmi provokativních šatech. Před obličejem držela nezbytný vějíř. Jen napříč erotickým obrázkem se táhla krvavá šmouha. Vega si v naprosto nesmyslném gestu oprášil rozervaný zkrvavený oblek a nasadil svůdcovský úsměv.

„Je mi ctí, že vás konečně poznávám i jménem, señorito.“

Pepita spustila svůj vějíř a obdařila Vegu pohledem na svou tvář. Pak se také usmála.

Vincent hlasitě polkl a mrkl na hodinky.

„To se nám ale připozdilo. Za chvíli je půlnoc, budu vás muset bohužel opustit.“

Ani přes veškerou snahu se mu nepovedlo zakrýt vystrašené rozechvění, které mu zaznívalo v hlase.

Bylo pět ráno a Vega seděl s Kovářem v jednom z mála barů, které měly v tuto hodinu ještě otevřeno. JFK přijal Vincentův hovor asi před hodinou a vyplašila ho naléhavost, se kterou jej přítel prosil, aby s ním zašel na skleničku. „Dnešní noc byla...“ Vega s námahou hledal vhodná slova. Radši do sebe na ex obrátil zbytek püllitru a objednal si u barmana něco ostřejšího.

„Každá akce má svoje. Občas je to o hubu, ale myslel jsem, že zrovna ty sis na tohle nebezpečí už dávno zvykl.“

„Ty mě nechápeš,“ přerušil ho netrpělivě Vinc, „akce byla úplně standardní,“ mávl rukou, „ale ten její knír! ...ten hrozný předkus... a ty uhry!“

LÍBILA SE VÁM TATO KNIHA?

Další dobrodružství Johna F. Kováře z odtajněných archivů Agentury EF:

1. Miroslav Žamboch
& Jiří W. Procházka

PAŠERÁK

Vyšlo v září 05

2. Jiří W. Procházka & Miroslav Žamboch

NENÍ KRVE BEZ OHNE

Vyšlo v listopadu 05

3. Miroslav Žamboch
& Jiří W. Procházka

MEČ A TOMAHAWK

Vyšlo v lednu 06

4. Jiří W. Procházka
& Miroslav Žamboch

ARMÁDY NESMRTELNÝCH

Vyšlo v březnu 06

5. Tomáš Němec

CHLADNÁ HRA

Vyšlo v květnu 06

6. Miroslav Žamboch

SE SMRTÍ V ZÁDECH

Vyšlo v červenci 06

7. Miroslav Žamboch

HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

Vyšlo v září 06

8. Petr Schink

KALIBR .45

9. Jan Hlávka

ZATMĚNÍ

CHCETE VĚDĚT VÍC?

Další podrobnosti o světě Johna F. Kováře, jeho přátelích a spolupracovnících, celé Agentuře EF a samozřejmě tvůrcích seriálu, pozadí celého projektu a dalších lidech, kteří přispívají k tomu, aby John Francis Kovář byl takový, jakého ho znáte, si můžete přečíst na stránkách

www.agent-jfk.cz

ZATMĚNÍ

Kovář už nevěřil ani tomu, že byla pouhá shoda okolností, když pak putoval rovnou do blázince. Vražda agenta vždy vzbudí rozruch, ale tohle bylo lepší, mnohem lepší. Případný vyšetřovatel by se sem dostal až po dlouhých měsících a našel by jen zdrogovanou, duchem nepřítomnou trosku. Jak by vůbec zjišťoval, co se stalo? Připsalo by se to prostě na vrub jeho selhání, Kovář dobře znal svoji pověst v Agentuře a i když minimálně Ljuba Bytewská by určitě trvala na šetření, tak kde nic není...

Zlostně zavrtěl hlavou – ne. Tohle už nikam nevedlo, byla tu mnohem zajímavější otázka: Kde je Geller? Hesse ho nedostal, to by se ho tak usilovně nesnažil najít. Tady nešlo jen o to, co profesor ví. Geller mu během útěku z laboratoře stihl naznačit jen útržky a Erskin by případným svědkům jistě uměl zavřít ústa. Ne, profesora ještě na něco potřebovali... Ale kde, proboha, mohl být? Neměl výcvik, nevěděl nic o Agentuře. To, že se zničehonic ocitl v cizím světě z hlediska nezásvěceného obyčejného člověka plném monster mu muselo připadat jako zlý sen... Nejspíš by se snažil někam dovolat, vysvětlit... prosím vás, pomozte mi někdo, tohle není můj svět...

Kovář ztuhl jako zasažený bleskem. Hlas se mu ozval v mysli, jako by ho slyšel právě teď, pamatoval si i, jak zaváhal, ale Sefora ho táhla dál... proboha.

O dvě vteřiny později už Kovář stál vedle oprýskané škodovky zaparkované u chodníku. Místo klíčků použil dlažební kostku, ale prsty v rukavicích nebyly dost obratné na spojování drátů zapalování. Zlostně je stáhl, hrábl pod palubní desku... a najednou se mu do mozku jako přívál znovu vřítily obrazy. Pepík Čada, obtloustlý chlapík v montérkách, co se živil jako instalátér. Škodovku koupil za pětikilo od kumpána v hospodě, fandil Spartě; když v pátek přebíral, někdy v ní i přespával, manželka nesnášela, když ložnice páchla hospodou.

Kovář odtáhl ruce a bylo to pryč, jako když utne. Rychle oddechoval, tohle byla vážně věc, až na to, že se cítil, jako by

ho do hlavy kopl kůň... ale moment. Potom co Čadovi před půlrokem vykradli už potřetí chatu, ho napadlo, že by si měl pořídit zbraň. Koupil ji v hospodě za tři půllitry rumu, ale když ji přinesl domů, žena ztropila scénu. Pistole musela okamžitě pryč, vyhodit by ji ovšem byla škoda, takže... Kovář hrábl pod sedadlo a nahmátl olejem nasáklý hadr ukrývající zachovalou čezetu vzor padesát. Zašklebil se, tahle schopnost vážně nebyla k zahození. Než však stačil přechyst zbraň, raději znovu navlékl rukavice.

O patnáct minut později se už proplétal nočními ulicemi a se skřípěním zubů se snažil příliš nepřidávat plyn. Objektivně vzato na tom vlastně moc nezáleželo. Pokud Hesseho banda nenašla profesora doted, mohl ještě pár hodin v blázinci vydržet... jenže někde v koutku Kovářovy mysli se jako červ svíjela ošklivá myšlenka. Sefora. Co když to všechno, co se zatím stalo, opravdu nebyla náhoda a mezi Falkovými lidmi byl zrádce? Kovář si dobře pamatoval, co četl o lillithiánech v nacistických službách – patřil k nim i Hesse? A pokud ano, neudělal mu nějaký další „bratr ve víře“ malou laskavost? Když tehdy nevyšel podraz s výměnou a jeho zranili, byla Sefora právě tím, kdo navrhl, aby ho upravili. Šlo jí opravdu o něj – anebo jen chtěla, aby přežil a Hesse měl další šanci? Samozřejmě se mohl mýlit. Ale pokud ne, Kovář si nedělal iluze – židle, na které seděl, ty noviny, co držel, když si vzpomněl, na všem zůstaly zrádné otisky jeho myšlenek. Hesse mohl mít vlastního stopaře, ale pro Seforu to nebude problém. Jak dlouho asi může trvat, než si to prostě dá dohromady i bez nápovědy? Možná už teď bylo pozdě... Mohl se pokusit to zastavit. To, zda ho odhalí jako zrádce, bude řešit až později.

Kovář šlápl na brzdu a zastavil. V dálce rozeznával známý obrys borské věznice a po levé straně zavřenou bránu pochmurné dvoupatrové budovy. Zvedl hlavu, z řad temných, zamřížovaných oken ho zamrazilo – zřetelně poznával to, ze kterého s ním Sefora vyskočila. Stále nechápal, jak mohli přežít. Ale co dál? Falk se svými lidmi dokázal dovnitř vpadnout relativně tiše a pokud by nevznikly komplikace, také by tiše i vypadl. Jenže on měl informace o vnitřním uspořádání, rozmístění hlídek, alarmech... Dalo se čekat, že po posledním incidentu bezpečnost ještě přitvrdila. Kovář si pamatoval jen svou cestu ven. Třeba to bude stačit, muselo to stačit. Jak že to říkala Sefora? Na zadním východu ulomený zámek...

Vystoupil z vozu a pěšky mu trvalo pár minut, než našel dům, o němž mluvila, omšelý činžák přímo přes ulici. Potichu vystoupal po nouzovém schodišti, utrl symbolickou petlici na horních dveřích a za chvíli stál na ploché střeše. Budovu léčebny měl přímo pod sebou, nacházel se o patro výš. Přikrčený za komínem vážil možnosti. Na střechu blázince nedoskočí, a i kdyby, dobře si všiml dvou reflektorů a stožáru s průmyslovou kamerou, tak hloupí tu zase nebyli. Ale kdyby se trefil do toho okna... zatnulo mu. Přeskočit s rozběhem víc než deset metrů dopředu a čtyři dolů, budiž, ale jestli mine, skončí rozplácnutý na zdi a pak přijde už jen nezadržitelný pád o dvě patra níž dolů na chodník, což by asi – nic. Kovář se téměř rozesmál – záleželo na tom? Tak jako tak se domů nevrátí, záleželo ještě vůbec na něčem? Zhluboka se nadechl, očima naposledy odměřil vzdálenost, rozběhl se a skočil.

Narazil do zdi těsně vedle okna takovou silou, až si vyrazil dech, před očima se mu zatmělo. V posledním okamžiku se jednou rukou chytil hrubého drátěného síta, vzápětí však začal klouzat dolů, drát se mu bolestivě zařizl do masa, až se málem neudržel, rameno vyskočilo z kloubu, naštěstí hned zapadlo zpátky. Okamžik jen bezmocně visel, pak se mu podařilo dosáhnout druhou rukou na parapet a vyškrábal se do okna. Několik desítek sekund těžce oddechoval – tohle bylo o vlásek.

Hned první pohled mu prozradil, že udělal chybu. Trefil sice správné okno, ale rám s drátem byl znovu čerstvě zazděný. Zacloumal jím, ale stěží vydrolil pár zrněk písku – ten rozhodně nepovolí. Spolkl kletbu a bezmocně se rozhlédl. Sám se dostal do pastí, k dalšímu oknu se nedostane. Mohl jen začít řvát, doufat, že se mu podaří spustit poplach a poldové přivolají hasiče se žebříkem. Nebo počkat na východ slunce. Taky řešení... rychle potřásl hlavou a přinutil se soustředit. Když s ním Sefora utíkala, bylo třeba dostat se pryč rychle. On přece nemusí hned prorážet okna v King Kongově stylu, času má dost. A výplet byl sice důkladný – ale pořád jen z obyčejných drátů.

Z kapsy vytáhl zavírací nůž a střihačem drátů začal pracovat na síti. Šlo to těžce. Mohl používat jen jednu ruku a ještě si musel dát pozor, aby nespádl. Stál jen na špičkách, lýtka brzy necítil, navíc se zvedl ledový vítr a za chvíli promrzl až na kost. Po hodině usilovné práce byl otvor dost velký, aby se jím protáhl. Zabalil nůž do rukávu bundy a co nejopatrněji prorazil skleněnou tabuli. Zatajil dech, ale poplach se neozval. Naštěstí se nikdo neobtěžoval jistit okna ještě alarmem. Stačilo otočit klikou okna a byl uvnitř.

Mdlé světlo působilo po předchozích hodinách tmy oslepujivě, mnohem horší byl ale zápach plísně smíchaný s nemocniční dezinfekcí. Uhodil ho do nosu jako kladivo a okamžitě vrátil zpátky do vypolstrované cely a svěrací kazajky – JFK zaťal zuby a setřásl to. Několika rychlými pohyby rozhýbal ztuhlé svaly a současně přemýšlel, co dál. Problém nebude ani tak dostat se k profesorovi, jako spíš s ním utéct, samozřejmě pokud ho mezitím někam nepřevezení... Nezbývalo než improvizovat a doufat.

Opatrně se plížil podél zdi, každou chvíli naslouchal, ale všude vládlo nehybné ticho. Zabočil dolů po schodech, po nichž ho Sefora kdysi táhla vzhůru. Vykoukl zpoza rohu, za kterým měla být zamykatelná mříž a služba. Věděl, že bude muset něco vymyslet, poplach nepoplach.

Kovář ztuhl. Mříž byla odemčená a dokořán, hned za ní ležel na zemi ošetřovatel. Na boku, a přesto zíral kalnými očima do stropu, hlavu otočenou o víc než devadesát stupňů.

Kovář s tichou kletbou vytáhl pistoli. Takže jde pozdě. Někde blízko zaslechl nezřetelné hlasy, nejméně dva, vzápětí hlasitě, bolestně zasténání. Nebo nejde? Rychle přeběhl podél mříže k další zdi a už slyšel slova přímo z profesorovy cely; chladný hlas s těžkým německým přízvukem.

„Vidíte, že to jde, profesore. Tohle jste si mohl ušetřit, stejně jako pobyt v té díře. Stačilo jen spolupracovat a nelitovat byste...“

„Táhněte... k čertu!“ zasípala známý hlas přerývaný bolestí. „Myslíte... že mi nedošlo, o co jde... a proč to ten první zabalil?“

„Ale jistě, nečekali jsme, že vám to unikne. Ale proč vám to vlastně vadilo? Chápu, že profesor Geller cítil zábrany. Měl už svůj věk a ta změna ho nelákala... Ale proč vy? Tohle přece není váš svět, ani nejste jeden z nás, netýká se vás to...“

„Netýká se mě hromadná vražda? Přece musíte vědět... co to vyvolá... zatraceně, copak jste vážně tak zabeďnění?!“

„Tomu nemůžete rozumět... ale žádné obavy.“

Kovář slyšel, jak muž mačká tlačítka telefonu. Kolik jich tam je? Že by jen jeden?

„Viku? Dobré zprávy... máme to! Kód poslední sekvence je TX379E... a číslo vzorku 3119. Ano správně... 3119.“

Zkontrolujte to v simulaci... Určitě to bude správně, pana profesora to stálo další prst... Ne, nepotřebujeme pomoc. Za chvíli jsme hotovi.“

Mluvčí sklapl mobil a zasmál se.

„Tak. Ať se vám to líbí nebo ne, právě jste napsal historii, profesore. Děkuji.“

„Parchanti... usmažte se v pekle!“

„Ale no tak. Takové výrazy od vědce vašeho formátu.“

„A tak nedůstojná poslední slova,“ dodal další hlas výsměšně, Kovář se drobnými rychlými kroky začal podél zdi blížit k cele.

„Škoda. Čekal jsem něco zapamatováníhodného, ale co se dá dělat... sbohem, profesore!“

Vzápětí se ozvalo zřetelné cvaknutí revolveru... a John Kovář skočil.

Profesor Geller klečel v rohu cely, měkká podlaha kolem samá krev, levou rukou si svíral pravé zápěstí. Muž, který na něj už mířil, stál bokem ke dveřím. Stihl ještě otočit hlavu a to bylo vše. Pistole v Kovářově ruce vybuchla a vyhryzla mu do spánku černou díru, zhroutil se jako kámen. JFK bleskově trhl hlavní a namířil na jeho kumpána. Ten stál ještě s telefonem v ruce a beze zbraně. To Johnovi nevadilo: Ti dva mučili nevinného muže a chystali se ho popravít. Stiskl spoušť – třetí muž vrazil do pootevřených dveří cely, za kterými nepozorován stál. Kovářova kulka se zabořila do polstrování a vzápětí ho dveře doslova katapultovaly ven přes chodbu. Narazil do zdi, zbraň mu vypadla z ruky, ale neměl kdy ji zvednout, protože v tu chvíli už třetí muž – Hans – bleskově tasil pistoli a předvedl JFK temné ústí hlavně. Než stihl vystřelit, profesor Geller s překvapivou hbitostí vyskočil ze země a vrhl se po zbraní. Hans ho srazil s lehkostí psa odhazujícího myš, ale sekunda stačila – na bradě mu přistála Johnova pěst.

Stejně jako v Malloryho klubu, i tentokrát Kováře výsledek překvapil. Hans odletěl nazpět jako vymrštěný prakem, narazil zády na zeď a sesypal se jako hruška, ve tváři výraz bolesti a nelíčeného překvapení. Pistole měkce přistála v polstrování opačného rohu. Kovář neměl čas si gratulovat – v posledním okamžiku vykryl úder Hansova společníka, odrazil ho levačkou zpátky, až přitom téměř upadl přes Gellera snažícího se s bolestnou grimasou ve tváři vstát.

„Utečte, profesore!“ zařval Kovář, ale to už se mu Hans vrhl po krku. Kovář současně uklouzl po krvi, ale ještě v pádu ho stačil zachytit a přehodit přes hlavu za sebe. Bez váhání se vrhl k pistoli v rohu cely – kopanec ho zasáhl v letu a doslova ho srazil stranou. Žebra zapraskala, před očima se mu zatmělo. Máchl rukou vzhůru a spíš jen naslepo udeřil. Přesto něco křuplo, nepřítel vydal neurčitý zvuk a padl k zemi, koleno prolomené dozadu, Kovář se převálil, sevřel rukama jeho hlavu a trhl.

V okamžiku, kdy ucítil známé lupnutí lámaného vazu, mu Hans zezadu ovinul paži okolo krku.

Kovář zasténal, mlha před jeho očima zrudla. Udeřil loktem dozadu, jednou, podruhé, ale nedokázal se osvobodit.

Zoufale hmatl pravačkou po Hansově hlavě, zoufale se snažil vykroutit, roztrhnout sevření, ale nepomáhalo to.

Rychle mu docházel vzduch a s ním i síla. Překulil se, vši silou ho narazil na zeď, ale ta byla měkká, nedokázal mu tak ublížit a Hans to věděl. Úmyslně povolil sevření a chraplavě mu zašeptal přímo do ucha.

„Pozdě, příteli! Hesse už má kód. A ty si ten dar taky neužiješ! Smůla! Změnit tě někdo silný, byl bys dobrý voják... ale jsi jenom ubohý, lidský –“

Kovář ho přerušil zavrčením. S posledním vypětím síly se zvedl a vrávoral ke dveřím cely, upíra přitom doslova nesl na zádech. Na chodbě spatřil Martina Gellera, jak se snaží s bolestí zkřivenou tváří pochroumanými rukama správně uchopit Kovářovu pistoli. Nešlo mu to, z pravé dlaně se mu proudem řinula krev. Kovář bezmocně klesl na kolena, jeho odpor se rozplýval v nedostatku vzduchu. V posledním záblesku myšlenky natáhl v němém gestu ruku – a profesor Geller pochopil a na tři metry mu pistoli hodil. Kovář ji zachytil obráceně, hlavní k sobě, ale neotočil ji, jen naklonil těsně podél své hlavy a palcem stiskl spoušť.

Zadunění výstřelu z těsné blízkosti ho ohlušilo i oslepilo. Svaly mu vypověděly službu, svět kolem se změnil v šílenou horskou dráhu. Přesto cítil, jak smrtící stisk kolem jeho krku povoluje a Hansovo tělo bezvládně klouže stranou. Střela mu prolétla levým okem a prakticky utrhl skráň.

Kovář se převálil na břicho. Někde v dálce slyšel sirénu a jaksi vzdáleně si uvědomoval, že výstřel mimo zvukotěsnou celu spustil poplach. Chtěl vstát, ale paže ho neposlouchaly, upadl zpět na podlahu a znovu ucítil ten děsný pach dezinfekce, zvedl se mu žaludek.

Někdo ho chytil za límec a rázně vytáhl na nohy. Málem se mu podlomily kolena, ale neznámý s ním ostře zatřásl... a jeho vzdálený hlas se zdál Kovářovi náhle nějak povědomý.

„No tak, sakra! Vzpamatuj se... dneska musíš po svých, já nejsem Sefora, abych tě tahal oknem... a co ty tam, ksakru, děláš?!“

„Hledám svůj prst!“ odsekl Martin Geller slabě. „Do osmi hodin je ještě naděje, že mi ho přišijí zpátky... tedy jestli v téhle... téhle... noční můře najdu nějakého skutečného doktora. Pokud mě taky nechcete zastřelit, můžete mi laskavě pomoci?!“

Vypadalo to, že muž na dvě vteřiny ztratil řeč – částečně z obsahu sdělení, částečně když uviděl, s kým mluví, a částečně při pohledu na chodbu připomínající scénu ze splatterpunkového hororu.

„A sakra!“ vypravil ze sebe. „Geller! Co se to tady –“

„Později,“ zasípal Kovář a ztěžka popadal dech. „To se budeš divit... moc rád tě vidím, Falku. Jak ses, proboha, dostal –“

„Později.“ Falk si trpce povzdechl. „To se budeš divit...“

Narozen 29. 12. 1979 v Ostravě.

Publikované práce Petra Schinka:

Špinavá práce (2006)

Povídková sbírka akčních detektivních příběhů z alternativní reality USA 50. let.

Povídky v časopise Ikarie:

Bezvěrec (2002), Čokl (2004), Rozhraní (2005)

Povídky v časopise Pevnost:

Peníze nesmrdí (2006)

Patří k nejmladší generaci nastupujících tvůrců. Poprvé na sebe upozornil umístěním v soutěži Ikaros, kterou časopis Ikarie mapuje českou tvůrčí scénu. Nedávno vydal svou prvotinu pod názvem „Špinavá práce“. Jde o sbírku noirových SF detektivních povídek zasazených v originálním prostředí.

V příbězích Petra Schinka se odráží fascinující touha po dobrodružství, která je vlastní všem klukům bez rozdílu věku, u něj ovšem promítnutá do světa, kde černá a bílá jsou barvy stejně časté, jako sněhová vločka v pekle.

Patří k tvůrcům, kteří respektují jazyk, ale nebojí se mu vtisknout osobitou tvář, odpovídající žánru a emocím, které ho zajímají.

Narozen 18. 3. 1979 v Pardubicích.

Výtvarník, designér, cyberpunker.

Jan Doležálek pracuje technikou airbrush, štětcem a akryly, modeluje plastiky, vytváří elektronické fotomontáže a malby; na pochybné úrovni fotografuje, profesionálně ilustruje obálky knih a vytváří design webových stránek či snowboardových prken. Dále experimentuje s animovaným filmem nebo pracuje na vlastním projektu interiérového designu.

Čte sci-fi, horory a spekulativní literaturu, sbírá knihy a monografie známých umělců, ilustrátorů a koncept artistů, také odborné publikace zabývající se nejrůznějšími výtvarnými technikami. Se zřetelem na jejich umění a vědu se zajímá o staré kultury, Egypt, Čínu a hlavně o kultury staré Mezoameriky v čele s Mayi. Ve své tvorbě se snaží o syntézu umění neevropských kultur a nejmodernější techniky. Do jeho díla se významně promítá komputelizace, rozvoj nanotechnologií, vesmírný výzkum, genetické inženýrství.

Obdivuje práci K. Warwicka nebo Stelarc – snahu rozšířit lidský organismus a provést tak umělou evoluci v podobě kyberizace. Fascinuje ho architektura, hlavně práce F. L Wrighta nebo S. Calatravy, stejně tak i industriální světy průmyslových staveb, továren, monstrózních chemiček. Preferuje fantastické umění s vizemi nebo atmosférou; tvorbu, ve které krystalizuje autorova fantazie v nejrůznějších obrazech. Za vůdčí a nejinspirativnější moderní autory považuje hlavně svého oblíbeného Zdzisława Beksinskeho, dále H.R. Gigeru nebo W. D. Barlowa. Do umění jako takového řadí i koncept art, ilustrace klasiků sci-fi, jakými jsou Chris Foss nebo John Berkey i cover art prezentovaný Frankem Frazettou, Zdeňkem Burianem, případně Luisem Royem. Provozuje vlastní webovou prezentaci www.darkart.cz.